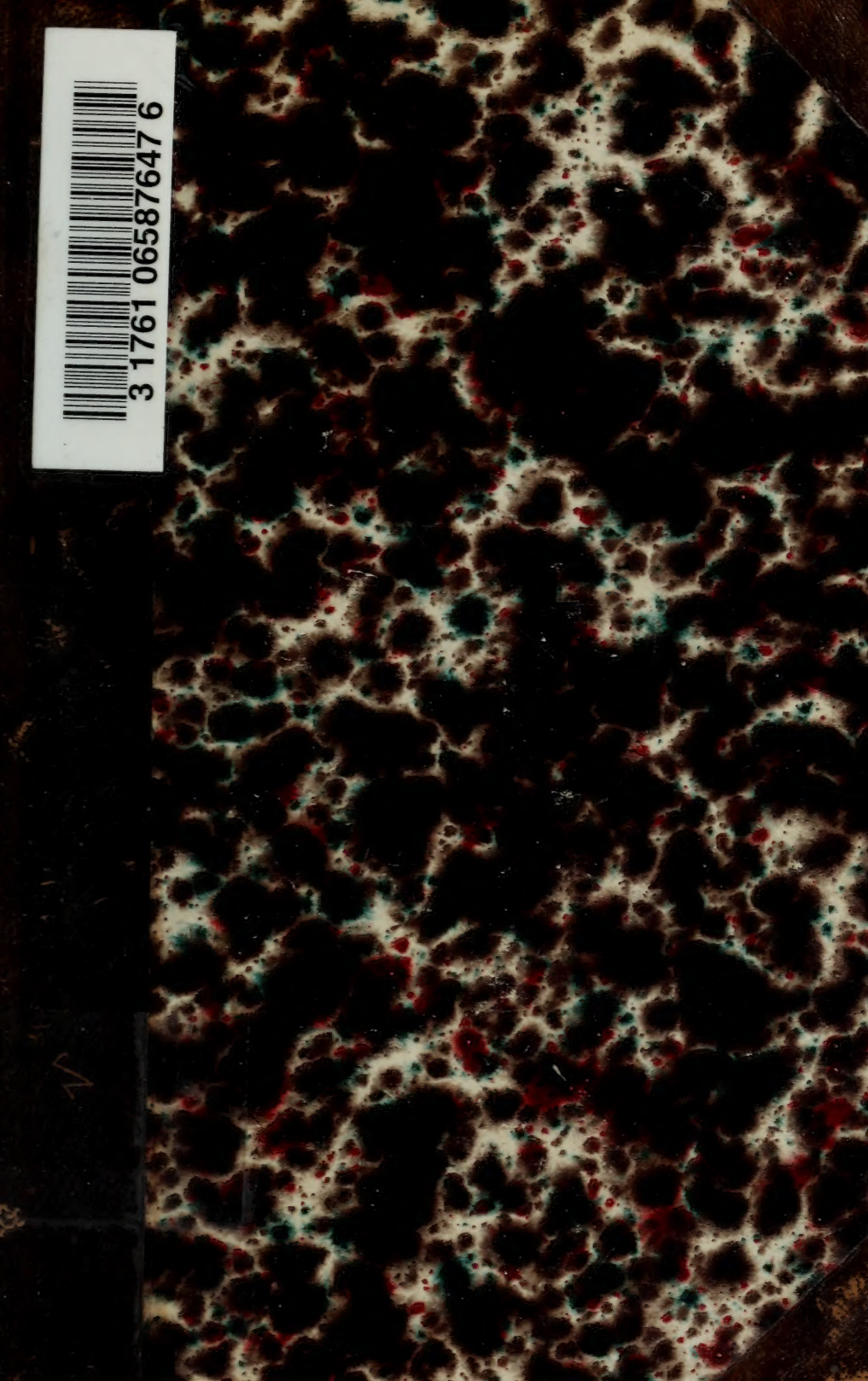
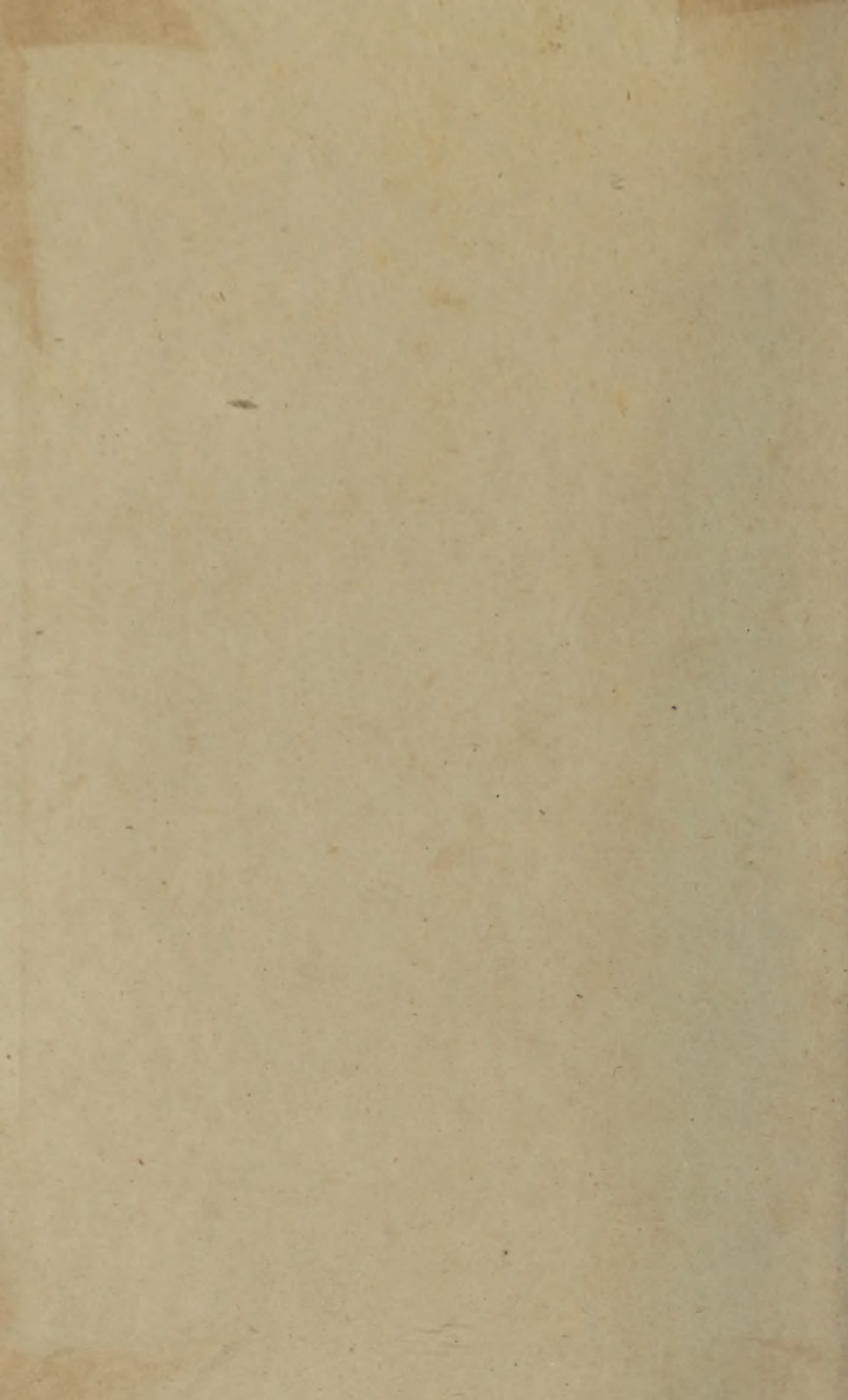

3 1761 06587647 6

720.

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

Cyrilla.

En Fortælling.

Af

Baronesse Tautphoen,ⁿ
Forfatterinde til „The Initials“.

Fra Engelsk

ved

F. C. Sørensen,
Cand. phil.

Credie Deel.

Kjøbenhavn.

Udgivet i Commission hos Universitetsboghandler A. F. Høst.

Troft hos Salub P. Salomon

1854

Grilla

Grilla

Grilla

Grilla

Grilla

brief

PR

0041516

vol. 3.

Grilla

Grilla

Grilla

Grilla

Cyrilla.

Tredie Deel.

Mange ere ogsaa gaaede til Grunde, farne vild
og blevne syndefulde for Kvinders Skyld.

Esdras IV. 27.

Første Capitel.

Der er kun faa Mennesker, som vilde have en ublandet Tilfredsstillelse af at see deres mest brændende Onsker sjeblikkeligt og fuldstændigt virkeliggjorte. Mængden turde i Begyndelsen være tilbøjelig til at tvivle herom; men Ingen vilde have gjort dette mere ubetinget, end Jorndorff den Aften, da det betydningsfulde Bal blev givet i hans Huus. Der var kun forløbet faa — meget faa Dage, og hans Hjertes knapt skjulte Onske var gaaet i Opsyldelse. Margarete laa udstrakt paa sin Seng som Lig og han var Eneherre over alle hendes Rigdomme! Følte han sig tilfredsstillet, glad, lykkelig? Det syntes ikke at være saaledes. I det han sad ved den Døde, var der en frugtelig Alvor i hans Blik, og hans Dine svævede fra den livløse Skikkelses stive Omrids til de marmorblege Træk, hvilke han betragtede, som om deres fuldendte Symmetri nu første Gang gik op for ham.

Altimellem bøjede han sig forover, saae længe og ængsteligt ind i de kun halvtillukkede Døne og førte derpaa med et Slags Gru et Lemmetorflæde til de aabnede Læber, fra hvilke der af og til trængte Bloddraaber frem.

* * * * *

Grevinde Jorndorffs pludselige Død valte en overordenlig Opsigt i Erfort. Endog de, hvis Bekjendtskab med hende kun bestod i, at de havde seet hende læne sig mat tilbage i en af sine luxuriose Equipager, naar den kom forbi dem paa Gaden, eller at de havde stieret paa hende fra en mørk Krog i Theatret, talte nu med Iver om hendes virkelige eller foregivne Lidelser i sit Hjem, tabte sig i en Mængde Gissninger om den umiddelbare Aarsag til hendes Død — fortalte omstændelig Alt, hvad de nogensinde havde hørt om hende eller hendes Familie, og umagede sig for at forøge det hemmelighedsfulde Mørke, der havde indhyllet Alt hvad der vedrørte hende, ved alle de Midler der stode til deres Raadighed. Hos en stor Deel af Byens Indbyggere steg Portneren hos Præsidenten til en forhen ukjendt Grad af Betydning, da det rygtedes, at Dica vare i Slægt med ham; at han rimeligviis skulde giftes med den Sidste og maaskee allerede kjendte alle den jorndorffske Families Hemmeligheder! Af Hensyn

til sin halvt officielle Post holdt han det imidlertid for sin Pligt at iagttage en værdig Tavshed ved denne Reilighed og spankede op og ned i sit Kammér omtrent paa samme Maade som hans Herre i sit Arbejdsværelse — idet han lod alle Forsøg paa at indlede en Samtale med ham gaae aldeles ubemærkede forbi og gav alle de Tjenere, der indfandt sig med Complimenter, Bisitfort eller Condolencebreve, det jelsomme Svar, nemlig: „Den naadige Frue befinder sig saa nogenlunde, men er for fatigueret til at modtage Noget.“

Rupert kom forbi og hørte dette Svar blive givet med lydelig og værdig Nøst — det sagde ham, hvor han kunde vente at finde sine Cousiner, og uden at lade sig melde, gif han lige til Melanies Boudoir. Idet han traadte ind, bad hun ham ved en Haandbevægelse at tie og pegede paa Cyrilla, der laa og sov paa en Sopha, medens hendes glødende Kinder og oppulmede Djelaag og de røde Striber over hendes Djenbryn kun altfor tydeligt viste, at det Lømmetørklæde, som hun holdt i sine under sit Hoved sammensfoldede Hænder, havde haft den Bestemmelse at optage Taarer, som kun hendes Træthed havde bragt til at standse.

Rupert satte sin Sabel sagte fra sig, skod dernæst en Stol tæt hen til Melanie, saae paa Cyrilla og spurgte hvissende, om dette var den Birkning, Grevinde Zorndorffs Død havde haft paa hende.

„Hun er aldeles utrokelig,“ svarede Melanie paa samme Maade.

„Hun frygter uidentvibl,“ sagde hun efter et Ophold, „at Jornderff nu skal fordre de Løfter, hun har givet ham, opfyldte.“

Melanie nikkede to til tre Gange og svarede dernæst: „Man kan ikke dadle ham derfor.“

„Men hun giver sit Samtykke?“ spurgte han med tiltvungen Hatning

„Jeg frygter nej.“

„Du frygter?“

„Ja, hun maa enten holde det Løfte, hun har givet ham, — eller — eller — kort sagt: hun kan ikke ægte nogen Anden uden hans Samtykke, og hertil er der nu ikke mere den ringeste Udsigt.“

„Melanie,“ sagde Nupert efter et nyt, endnu længere Ophold, „dersom Du paa nogen Maade har gjort Din Indflydelse gjeldende, for at overtale Cyrilla til at indgaae en Overenskomst af en saa særdeles tvetydig Natur, da har Du skuffet den Tillid, som min Tante satte til Dig, da hun betroede hende til Din Varetægt, og for stedse tilintetgjort deres Lykke, hvis Lary det nærmest paalaa Dig at fremme. Gud alene veed, hvor denne Ulykke skal ende.“

„Nupert,“ udraabte Melanie hastigt; „husk, at Du har lovet, ikke at blande Dig i —“

„Jeg har uløkkeligviis givet et saadant Løfte; men dengang dette skete, paavirkedes jeg af Forventninger om, at Cyrilla efter et Par Maaneders Forløb vilde skjenke mig sin fulde Fortrolighed, og at jeg da vilde kunne godtgjøre, at hendes Løfter ere ligesaa chimæriske som hendes Ængstelser.“

Melanie løstede sine taarefulde Øjne mod Himlen og udbrød: „O, dersom jeg havde kunnet forudsee, at en første Kjerlighed vilde udslukkes, der i den Grad var opfyldt af Ungdommens friskeste Følelser, — der hos Begge i den Grad strømmede over af Alt, hvad der fængsler Phantasien og —“

„Na!“ udbrød Rupert utaalmodigt. „Hos Cyrilla var der uden tvivl været en ikke ringe Grad af naturlig Beundring for en usædvanligt smuk Mand; men det var Dig og Dine idelige Lortaler over Zorndorff, der fik hende til at indbilde sig, at hun elskede ham.“

„Du synes dog at glemme, Rupert,“ sagde Melanie noget opirret, „at Edouard er fuldkomment ligesaa meget istand til at indgyde Beundring, som Du, ja — dersom man kan troe Nyttet — maaskee endnu mere.“

„Jeg har ikke glemt hans Ny i den Retning,“ svarede Rupert; „men jeg er overbevist om, at med den Opdragelse, som Cyrilla har faaet, er der anvendt mere end sædvanlige Midler, for at bevæge hende til

at aflægge et Løfte, som ikke engang er blevet ugyldigt ved hans Ugytelskab med en anden Dame. Hun har imidlertid indseet sin Wildfarelse, har aldeles ophørt at brude sig om ham, og jeg har nu besluttet hverken at tillade Dig at overtale hende til et Gæstermaal imod hendes Tilbøjelighed eller ham at tvinge hende dertil."

Bed disse Ord loftede Nupert uvilkaarligt sin Nøst; Cyrilla vorte sig, saae op og udtrakke sin Haand imod ham.

"Jeg frygter, at jeg har forstyrret Dig i Din Søvn," sagde han med oprigtig Fortrydelse.

"Nej, jeg vilde blot sove, saalænge til Du kom. Igaar hørte jeg, at Du var paa Vagt, og ventede ikke at see Dig."

"Da," sagde Nupert med en Munterhed, som kan var langt fra at nære i sit Indre, „veed Du maaskee ogsaa, at det er min Hensigt at bede Dig tage med til Freiland iaften eller imorgen tidlig."

"Intet kunde være mig kjærere," udbrod hun og rejste sig ivrigt; „lad os tage afsked."

"Jeg har ikke sovet i flere Nætter og er altsfor træet til at forlade Huset," sagde Melanie.

"Du er dog vel ikke vred paa mig for det, jeg sagde for lidt siden?" spurgte Nupert godmodigt.

"Nej — om det end stundum er pünligt nok at høre Sandheden."

„Jeg burde have ventet, til Du var kommet Dig efter al den Anstrengelse, Du har haft,“ vedblev han.

„Jeg veed, at Du ikke har været rask siden Ballet hos Zorndorffs, og efter Alt, hvad man siger, er det ikke blot Mangel paa No, der paa bliint Sted har bragt Dig Lidelse. Man siger, at hun har været ikke blot vild, men ligesvem affindig i flere Timer — at hun har kaldt Zorndorff en Morder, som havde dræbt hendes Barn, og at hun ikke har villet tillade ham at nærme sig hende.“

Cyrilla gik hen i Vinduet, medens Melanie svarede:

„Jeg er ikke istand til at begribe, hvorledes Du eller Noogensombest kan have hørt det; men det er fuldkommen sandt.“

„Er det ogsaa sandt, at hun har erklæret ikke at være hans Kone, og skal have fordret at blive bragt ud af Huset?“ spurgte Rupert noget nysgjerrig.

Melanie rødmede, idet hun noget tøvende svarede:

„Ja, det har hun ogsaa sagt.“

„Men,“ vedblev Rupert, „den sidste Deel af hendes Historie er efter al Rimelighed en Opdigtelse. Man vil partout, at det Vidunderlige skal spille sin Rolle endog ved hendes Dødsleje; man fortæller, at hun er bleven fuldkommen og øjeblikkeligt helbredet for sit Vanvid blot ved at see paa en Ring, som Zorn-

dorff viste bende — en Signetring, som aldeles ikke havde noget Mærkeligt ved sig, men som hun alligevel skal have undersøgt med en Opmærksomhed, der var ubegribelig for hendes Omgivelser. Efter at han derpaa havde bristet nogle Ord til bende, skal hun have sendt alle Andre ud af Værelset og fra den Tid af neppe have seet eller talt med noget andet Menneske end ham."

"Hun havde givet ham Ringen, da de bleve forlovede, og formodede, at han havde mistet den eller foræret den bort," sagde Melanie. "Folk, der ere klogtigere end Margarete, lægge Vægt paa saadanne Ting."

"Jeg veed, at de gjøre det," sagde Rupert, "og Ingen meer end Zorndorff selv. Hans Kone har altid været et gaadefuldt Slags Væsen, og havde af Naturen Hang til Alt, hvad der var mystisk — i denne Henseende passede hun aldeles for ham."

"Ja, i denne Henseende, men ikke i nogen anden!" udraabte Melanie.

"Ringen har formodentlig ført til tilfredsstillende Forklaringer?" bemærkede Rupert.

"Efter al Rimelighed; thi uagtet Emnet for deres lange Samtale er mig ubekjendt, har jeg dog hørt Edouard aflægge Løfter, som han nu ikke mere kan opfylde, men der — som hun gjentagne Gange sagde:

— havde den Virkning at gjøre hendes sidste Øjeblikke lykkeligere end nogen anden Deel af hendes Liv."

"Det var bedst for hende, at hun døde," sagde Rupert tankefuldt; „thi Zorndorff gav uden al Tvivl kun efter for et af de Anfald af Anger, for hvilke han, ligesom alle Folk med en letbevægelig Følelse og stærke Lidenskaber, er udsat i saa høj Grad!"

"Jeg troer, at det var noget Bedre end dette," sagde Melanie; „thi jeg er overbevist om, at han tilsidst gjerne havde givet sit Liv, for at frelse hendes, og dette vidste hun ogsaa tilfulde. Hans Smerte efter hendes Død var overordenlig heftig, og nu vil han ikke troe, at hun virkelig er død, men siger, at han før har seet hende i en lignende Tilstand — at det kun er en Besvimelse eller Bedøvelse — og vil aldeles ikke gjøre Forberedelser til Begravelsen. Er det ikke skrækkeligt?"

"Jeg anseer hans Tvivl for meget naturlig," sagde Rupert, „især siden jeg har hørt, at et Udbrud af Ham har kaldt hende tilbage igjen, da man allerede ansaae hende for død."

"Dette er ikke noget saa Usædvanligt, som Du synes at antage," svarede Melanie. „Jeg er imidlertid tilbøjelig til at troe, at Margaretes Aand dengang ikke mere kunde kaldes tilbage, og at hans Nøst kun maaskee førte den endnu dvælende Sjæl tilbage, lige

i det Øjeblik da Skilsmisſen fra Legemet fandt Sted. Et Par Spørgsmaal vilde maaffee have bragt mig paa det Nene med Hensyn til Sandheden af mine Wisninger; men Edouard vilde ikke tillade mig at komme hende nær eller tale til hende. Jeg saae for første Gang i mit Liv det, som man kan kalde Dødens Skygge — det var, som om der havde lejret sig en graa Sky mellem hendes Ansigt og Solen, medens Alt rundtom straaede af Lys og Liv.“

„Dg alt det har Du tænkt paa, medens den ulykkelige Kvinde laa i Dødskampen!“ udbrod Rupert.

„Jeg — jeg kunde ikke Andet — jeg tænker ideligt paa saadanne Ting.“

„Dg Du indbilder Dig at begribe dem, men gjør det ej, Melanie — en saadan Indsigt er altfor vidunderlig for Dig og for ethvert Menneske og vil aldrig blive opnaaet. Hvor meget jeg end holder af Dig, min gode Cousine, haaber jeg dog forvist, at Dit speculative Dje vil være langt borte fra mit Dødsleje. Lad os ikke tale mere om et Gemne, der er saa pinligt som din ulykkelige Kvindes sidste Øjeblikke. Jeg ønskede blot at vide, om Jorddorffs Smerte er virkelig; — er det saaledes, Cyrilla — da have vi endnu Haab — er det ikke ogsaa Din Mening?“ spurgte han, idet han gif hen i det Vindue, hvor hun

stod, og adspredt betragtede Springvandet ude i Gaarden

„Nej,“ svarede hun med dømpet Nøst; „jeg kan ikke haabe og tør ikke at skuffe Dig.“

„Om nogle Dage paa Freiland ville vi faae Tid nok til at tale om vort Haab og vor Frygt,“ sagde Rupert, idet han fuld af Medfølelse saae ned paa hendes udmattede Træk og glindsende Djenhaar.

„Tal nu,“ sagde Cyrilla. „Jeg veed, at Taarer ere Dig imod; mine ere for Djeblikket udtømte, og intet af hvad Du er istand til at sige, kan gjøre mig ubøffeligere, end jeg er, eller,“ hviskede hun ved sig selv, „end jeg fortjener at være.“

„Min elskede Pige,“ udbrød Rupert, idet han drog hende hen til sig, „Du misforstaaer mig aldeles. Jeg vilde blot sige, at jeg frygtede, at Grevinde Zorndorffs Død vilde forøge vore Banskelligheder i høj Grad, men jeg haaber endnu — kan jeg ikke haabe, Cyrilla?“

Hun rystede vemodigt paa Hovedet.

Han bøjede sig ned til hende og hviskede: „Du vægter ham ikke?“

Hun skjulte sit Ansigt i sine Hænder, og hendes Stemme kvaltes af Graad.

„Cyrilla,“ vedblev han mildt, „i over tre Maaneder har jeg ventet paa en Forklaring af dette gaadesulde Forhold. Nu fordrer jeg den, ikke blot som Din ret-

mæssige Beskytter, men som en Mand, der betragter sig som forlovet med Dig. Lad den, baade for Din og for min Skyld, blive uden Forbehold."

"O Melanie, hvad kan jeg sige ham?" udraabte hun og vendte sig hastigt om; men hendes Søster, der maaskee frygtede en saadan Naadsprogsfel, havde forladt Værelset.

"Gjør mig bekendt den virkelige Sammenbæng i dette Løfte," sagde Rupert, "eller snarere denne Forlovelse, thi en saadan maa det være, og det af et usædvanligt Slags. Naar, hvor og hvorledes er den skeet? Hvem var tilstede derved? Har Du underskrevet Documenter?"

"Jeg har gjort alt det Svage og Taabelige, der kunde gøres," svarede hun fortrivlet, "og nu har jeg kun Valget imellem at blive hans Kone og at — forblive hvad jeg er."

"Han kan altsaa ikke pine Dig med aabenlyst Krav —"

"Nej," afbrød hun ham; "denne Prøvelse er jeg dog idetmindste fri for."

"Du taler saa gaadefuldt, Cyrilla, at jeg bestyrkes i min første Gisning: at der er en Misforstaaelse paa Din Side og en Skuffelse paa hans."

"O nej," svarede hun bedrøvet, "noget Saadant

er ikke, kan ikke være Tilfældet — det forsikker jeg Dig."

"Jeg troer ikke, at jeg kan udholde denne Uvisshed meget længere," sagde Rupert noget fortrydelig. "Cyrilla, Da maa nu tillade mig at lægge mig derimellem."

"Ikke for Alverden!" udbrod hun hastigt. "Hellere Døden end Din Mellemkomst! Husk Dit Løfte, og, o Rupert, dersom Du nogensinde har elsket mig —"

"Dersom jeg nogensinde har elsket Dig", gjentog han bebrejdende; "jeg siger Dig, jeg elsker Dig inderligt, hengivent — ikke som Zorndorff — thi jeg troer — dersom jeg kunde stole paa at sikke Din Lykke ved at give Afkald paa Dig, da — vilde jeg — gjøre det."

"Det kan Du, det kan Du!" udbrod Cyrilla; "giv Afkald og — tilgiv mig."

"Og det vil gjøre Dig lykkelig?"

"Saa lykkelig, som jeg nogensinde kan haabe at blive."

"Jeg ventede ikke, at Du vilde tage mig paa Ordet, dengang jeg gjorde Tilbudet", svarede Rupert; "men jeg skal ikke tage det tilbage. Du er fri."

"Og Du tilgiver mig og vil vedblive at elske mig?"

"Jeg — tilgiver — Dig", begyndte han i en

saar trungen Tone, at hun ansaae ham for vred og med foldede Hænder lidenskabeligt udbrod:

„O, jeg har virkelig, virkelig ej villet skuffe Dig. Jeg har lige til nu næret Haab — grundet Haab. O, Rupert, Du er den eneste sande Ven, jeg endnu har i Verden — jeg kan, jeg tør ikke røbe denne forhadte Hemmelighed for Dig — men stol paa mig og elsk mig endnu — hvis Du kan.“

„Tvivl ikke noget Djeblik om min Kjerlighed,“ svarede han, „og tro ikke, at det er Mangel paa Tillid, der har indgivet mig det Ønske at lære Din Hemmelighed at kjende. Vi ville ikke tale derom mere, og jeg skal søge at glemme, at vi nogensinde, endog kun paa Wilkaar, have staaet i et saadant Forhold til hinanden.“

„Og,“ sagde Cyrilla ængsteligt, „Du vil blive Dig selv lig imod mig -- men uden nogen Forpligtelse eller Tanke med Hensyn til Fremtiden? Jeg veed at Din Kjerlighed er saa lidet egenkjerlig, at den kan udholde enhver Prøvelse.“

„Du sætter den paa en tung Prøve,“ sagde Rupert.

„Jeg beklager, at det er saaledes,“ svarede hun med sagte Røst; „men ej sandt, Du vil alligevel ikke forandre Din Udfærd imod mig?“

„Tyran!“ sagde han med et fremtvunget Smil,

„og hvor lidet veed Du ikke af Dit Tyranni! Der maa imidlertid sættes Grændser for det, Cyrilla; thi om jeg end vedblev at elske Dig uden nogetsombelst Slags Haab, maa Du dog idetmindste bestemme, hvor megen personlig Frihed Du agter at indrømme mig.“

„Jeg forstaaer Dig ikke.“

„Jeg ønsker at vide nøjagtigt, hvor vidt jeg er knyttet til Dig.“

„Aldeles ikke,“ sagde Cyrilla og vendte sit Ansigt bort. „Jeg har ingensinde meent, at Du var bunden til mig paa nogensombelst Maade.“

„Men det har jeg,“ sagde Rupert, „og efterdi jeg var det, meente jeg, at jeg ikke havde Ret til at træde ud af Tjenesten, rejse eller foretage nogensombelst betydelig Forandring i min Levevis, uden at raadsørge Dig.“

„Kjæreste Rupert, Du veed, at jeg for længe siden har ønsket, at Du skulde forlade Tjenesten, og hvad de øvrige Forandringer vedkommer, som Du kan have i Sinde, saa veed jeg med Visshed —“

„Stop!“ udbrød Rupert smilende, „Du taler uden Dit eget Vidende, som om vi allerede vare Forlovede! Derfor jeg nu sagde: Cyrilla, Du har tilintetgjort mine Planer til et lykkeligt og nyttigt Fremtidsliv; men at vegetere i en uendelig Haabløshed, uden at

have nogetsombest bestemt Livsformaal, strider for meget imod min Natur, til at jeg kan udholde det; naar jeg derfor er traadt ud af Armeen, og Præsidenten ikke kan bevæges til at blive paa Freiland længere, saa maa jeg — rejse."

Ordet slog Cyrilla, og hendes Udsende robede dette.

"Du har ikke Noget at indvende derimod? Hvad Andet kunde jeg vel ogsaa gjøre?"

"En Mængde forskjellige Ting," svarede hun ivrigt. "Du har Din Mosejord at udtørre og Din Landsby at bygge — et Arbejde for flere Aar, har Du selv sagt."

"Men ikke af den Art, at jeg kan udføre det alene; jeg har derfor antaget en Civilingenieur til at have Opsyn dermed og kan uden tvivl bevæge Præsten i Windhorst, min forhenværende Hovmester, til at overtage Coloniens Ledelse i min Fraværelse."

"Har Du da allerede glemt Børneasylet og Børnebohospitalet, som vi have talt saa meget om?" sagde Cyrilla bebrejdende.

"Disse Planer maae fortiden opgives. Uden kvin-
delig Vejledning og Medvirkning —"

"Men," udraabte Cyrilla burtigt; "jeg er endnu, som før, rede til at hjælpe Dig med Aaad og Daad."

„Og for hvor lang Tid?“ spurgte Rupert. „Kan jeg glemme, at Du, istedetfor — som jeg havde haabet — at blive her hos mig, rimeligviis tager til Nachen med Præsidenten om tre Maaneder? Har jeg ikke allerede hørt tale om en Rejse til Mailand og et Besøg hos Fernanda?“

„Jo, men Du kunde følge med os. Melanie vilde vistnok blive henrykt derover.“

„Maaskee, men Fernanda ikke synderligt. Om Italien kan der saaledes ikke være Tale. Medens Du er i Mailand, tager jeg maaskee — til Jerusalem.“

„Hvorfor just dertil?“

„For at faae noget Nyt at see. Det forjættede Land og Egypten ere i Mode nu og besøges i Almindelighed af Mænd, der ere i samme Tilfælde som jeg.“

„Hvad mener Du dermed?“

„At Mænd, der see sig skuffede i deres Kjerlighedsbaab, gjøre en Rejse til Orienten, faae Feber i Smyrna, lyses dede og komme hjem igjen, helbredede for deres haabløse Lidenstkaab.“

Cyrylla vendte sig bort fra ham og sagde næsten forbitret: „Melanie havde Ret: Du kan ikke være alvorlig; Kjerligheden er for Dig kun Tidsfordriv.“

„Da har denne paa den sidste Tid været temmelig bedrøvelig.“

„Vor nuværende pünlige Stilling,“ vedblev hun, „er, mildest talt, et sletvalgt Gønne til at spørge over.“

„I høj Grad,“ sagde Rupert. „Jeg vilde ønske, at Du betragtede det som mit ramme Alvor og tillod mig at rejse bort i en tre-fire Aar.“

Cyrilla taug.

„Du samtykker?“

„Ikke, dersom Du tillader mig at afflaae det.“

„Afflaa det længe nok; det vil vise Dig klart og tydeligt, at Din Plan hverken passer for Dig eller for mig.“

„Jo, det gjør den virkelig. Lad mig overtale Melanie til at opgive den italienske Rejse, og saa kunne vi alle tilbringe Vinteren i Gryfort. Men maaskee,“ tilføjede hun tøvende, „maaskee betragter Du dette som et altfor stort Offer.“

„Jeg nødes vel til at bekjende, at det slet ikke er noget Offer,“ svarede Rupert med et Smil; „at skilles fra Dig vilde under enhver Omstændighed have været overordenlig pünligt for mig, og Du havde Ret i at sige, at jeg her har allehaande Syssler i tilstrækkeligt Forraad. Endeel af mine Bygninger ville være rejste før Juul, og saalænge det er koldt, kunne Haandværksfolkene vedblive med det indvendige Arbejde. Da mit Regiment vedbliver at være indquarteret i Gryfort, beholder jeg min sædvanlige Dmgang. Jagten paa

Freiland er ypperlig, og paa Søen maa der i Januar være udmærket Skøjtesøre.*

Cyrylla sukkelede dybt. Hun saae, at han vilde stræbe at forjage hende fra sine Tanker, og frygtede, at hans mangehaande Sysler snart kunde gjøre det muligt for ham at undvære hendes Selskab aldeles.

„Det lader til,“ yttrede hun efter et Ophold, „at Du synes ret godt om den Udsigt, Du har til at kunne vedblive Dit Ungkarlesliv.“

„Det var hverken mit Ønske eller min Agt,“ sagde Rupert; „men Du byder, og jeg lyder. Dog, oprigtig talt — hvor længe skal denne mærkelige Overenskomst om en Kjerlighed hen i Vejret vedblive at gjelde?“

„Fra min Side — for steds,“ svarede Cyrylla alvorligt.

„Det er noget længe,“ sagde Rupert ligesaa alvorligt. „Hvad, om vi, af Hensyn til vor dødelige Natur, bestemte en Tid — saasom en Snees Aar?“

„Som Du vil,“ svarede hun og kunde neppe tilbageholde sine Taarer over hvad hun ansaae for Spotteord.

„Om tyve Aar,“ vedblev Rupert, „have vi opnaaet en åge mûr, som Franskmændene saa galant sige. Troer Du ikke, at Jorndorff muligviis før den Tid løste Dig fra Vøster, som han ikke kan tvinge Dig til at holde?“

„Jo muligvis," svarede hun tankesuld. „Melanie syntes at slutte af det, som hun hørte ham sige til Margarete, at dersom hun havde levet, da havde det Hele faaet et godt Udfald. Det var mit sidste Haab — kunde han have tilfredsstillet hende, saa vilde jeg ikke have haft Noget tilbage at ønske.“

„En ny Gaade!" sagde Rupert og trak paa Skuldrene; men da hans sanguinske Sind paa Øjeblikket greb efter den mindste Skygge af Haab, tilføjede han: „Vi faae at see, hvad de næste tre Maaneder ville bringe os, og imidlertid lover jeg Dig at elske Dig, som hidtil, af hele mit Hjerte og hele min Sjæl. At Du har bedt mig saa inderligt herom, er det stærkeste Vidnesbyrd, Du kunde give mig om, at Din Forpligtelse til Jorndorff er mindre bindende, end Du i den sidste Tid har bragt mig til at troe.“

Uden at tænke paa den knusende Bebrejdelse, der laa i hans sidste Ord, vendte Rupert sig om imod Melanie, der i det Samme viste sig i Døren, og begyndte at lade hende høre ilde, fordi hun var løben sin Vej lige i det Øjeblik, da de trængte mest til hende.

Cecillas Vielse havde i den Grad været lig en Drom, at hun, skøndt Forholdene trang hende til at føle denne Act's juridiske Betydning, dog næsten havde glemt den moralske Forpligtelse, den paalagde hende,

af Brede over Zorndorffs Treloshed og af Foragt for hans lumpe Bevæggrunde. Vel var hendes indre Fred stundum bleven forstyrret af nogen Tvivl om, om hun havde Ret til at skjenke sin godmodige Fætter sit Hjerte; men de skuffende Forhaabninger, som Zorndorff forespejlede hende, havde fjernet hendes Betænklichkeiten ligesaa hurtig, som de opstode. Nuperts sidste Ord til hende vare ligesom en Lynstraale, der viste hende den Afgrund, ved hvis Rand hun stod, men ikke kastede noget Lys paa den Sti, som kunde føre hende bort derfra.

Dem, der ere ukjendte med slige Prøvelser, bede vi ej at fordømme Cyrilla — og endnu mere dem, der, omgivne af Alt hvad der burde vedligeholde deres Tilbøjelighed for den Mand, de lovet Trost, alligevel fejle paa samme Maade som hun! De Bedste iblandt de Sidste vilde ikke kunne fordømme sig selv hurtigere og fuldstændigere, end det ulykkelige Offer for Zorndorffs Nedrigbed, der nu stod ved Siden af sin Fætter uden at lægge Mærke til hans ivrige sagte Samtale med hendes Søster. Ikke engang den Omstændighed, at hendes eget Navn idelig kom igjen, var istand til at vække hendes Opmærksomhed; men omsider greb Melanie hendes Haand og talte til hende i Ord, der syntes at skjære i hendes Ører:

„For Guds Skyld, Cyrilla! betænk, hvad Du

gjør. En Overeenskomst af dette Slags er nu aabenbart Afjind — tænk paa den Skinsøge, det Had, den utæmmelige Brede, Du vil vække. Husk, hvilke Følger det kan have for os alle!”

Nupert, som just var isærd med at forlade Bærelset, standsede, saae sig tilbage og bemærkede med Belymring, at Cyrilla skiftede Farve.

„Vent, Nupert,“ stammede hun, „vent . . . hør Melanie . . . hun har Ret . . . Du havde Ret . . . det kan ikke skee . . .“

„Hvis Margarete havde levet,“ vedblev Melanie, som nok vidste, at den Overeenskomst, der var forbunden med Fare for dem alle, maatte ophæves nu eller aldrig, „hvis Margarete havde levet, saa var det maaskee blevet anderledes; men nu er Edouard fri og vil udentvivl, saasnart han kan gjøre det uden Anstød, stræbe at gjøre den Bildfarelse god igjen, hvori et Sammenstød af uheldige Omstændigheder har tvunget ham til at gjøre sig skyldig.“

Cyrellas Dine lignede. „Melanie, Du sætter min Taalmodighed paa den uudholdeligste Prøve ved at føre et saadant Sprog,“ sagde hun forbitret, — „en Bildfarelse kalder Du denne samvittighedsløse Egenfjerlighed — denne . . .“

Nupert kom hurtigt hen imod hende. Cyrilla standsede et Øjeblik og vedblev derpaa skyndsomt:

„Hvad der er skeet, kan ej forandres; men Fremtiden tilhører endnu for en Deel mig selv, og jeg vil afvise det Tilbud, som han naturligtvis vil gjøre mig om nogle Maaneder, uden at betænke mig noget eneste Øjeblik. Du viser mig en Tjeneste ved at sige ham det, dersom han skulde raadspørge Dig.“

„Det kan jeg paa ingen Maade gjøre. Betænk, hvad Du siger, kjære Cyrilla!“

„O, jeg har betænkt nok og lidt nok. Hans Adfærd har været saa foragtelig, hans Bevæggrunde saa lumpne, at jeg neppe veed, om jeg foragter eller affkyer ham mest!“

„Jeg havde aldrig troet, at hun kunde blive saa bestig,“ sagde Melanie, idet hun vendte sig hen imod Rupert, der med Opmærksomhed hørte efter hvert Ord og iagttog hver Bevægelse.

„Hun er en Adlerkron og veltalende i Brede,“ udtrede han, uden at kunne skjule den Glæde, hendes sidste Ord havde gjort ham. „Men det vil ikke vare længe . . . see, det er allerede forbi.“

Det syntes virkelig at være saaledes. Hele Udtrykket i Cyrillas Træk forvandlede, idet hun vendte sig om imod Rupert, lagde sin Haand paa hans Arm og med kjendelig Anstregelse sagde:

„Jeg handlede urigtigt — egenkjerligt i at ville

binde Dig paa nogensombest Maade. Jeg har ingen Ret til at byde over Dig — intet andet Krav paa Din Tilbøjelighed, end det, der tilkommer mig . . . som Din Cousine.“

„Men jeg giver Dig denne Ret og indrømmer Dig dette Krav, og alle andre med,“ sagde han, idet han lagde sin Arm omkring hendes Liv. „Jeg er Din, og Du kan handle med mig som Du vil. Der er intet Offer, hvortil jeg ei er rede, naar det paa nogen Maade kan bidrage til Din Lykke. Troer Du mig?“

Idet hun saa op til ham, vandt Taarer fra hans Øjne ned paa hendes Pande, og de Ord, hun stod i Begreb med at udtale, kvaltes af et lidenskabeligt Smertesudbrud.

„Naa, naa,“ sagde han, idet han stræbte at tale paa sin sædvanlige muntre Maade, „græd nu ikke mere for det. Tænk aldrig paa mig, men gør og sig fra nu af, hvad Du vil; jeg saaer ingen Ret til at beklage mig, efter at jeg har bemyndiget Dig til at tyrannisere mig i saa vid en Udstrækning, som Du finder for godt.“

„O, Rupert — af mit Tyranni har Du Intet at frygte mere. Jeg glemmer neppe nogensinde igjen, hvilken ulyksalig Kvinde . . .“

„Jeg vilde ønske, at Du vilde glemme det og tillade mig at see Dig munter og lykkelig,“ sagde han hurtigt, idet han tog sin Sabel og Hue og hastede ud af Værelset.

„Gud give, at han var mindre fornuftig og havde mere Følelse!“ udraabte Melanie, idet hun lod sit Lommeterklæde gaae hastigt over sine Øjne. „Selv naar han handler højmodigt . . . ædelt, fordærver han det Hele med sin hverdagsagtige og overgivne Tale. Hvor bagvendt!“

„Sig bellere: hvor fuldkomment,“ udbrod Cyrilla med Barme. „Mærker Du ikke, at hans Hensigt dermed er at bringe mig til mindre at føle min Forpligtelse til ham? Var han i Edouards Sted — o, han vilde vise en heelt anden Adfærd . . . Dog, hvad siger jeg? Han kunde aldrig være kommen i en saadan Stilling; den første Afvigelse fra den lige Vej vilde have været umulig for en saa ærefjær Mand.“

„Det er muligt,“ sagde Melanie; „men vær ikke saa ufjerlig at negte Edouard Din Medlidenhed nu. Han lider mere, end Du kan forestille Dig.“

„Han har Grund dertil,“ hviskede Cyrilla tankfuld.

„Jeg veed, at Du bebrejder ham hans Kones Død,“ vedblev Melanie; „men det gjør Du med Urette. Saadan som Du saae hende viin Afscen, har jeg seet hende flere Gange paa een eneste Dag. Det er bedst for hende, at hun er død; alle hans An-

strengelser vilde ingenſinde have mægtet at gjøre Livet til Andet end en Byrde for hende."

"Der er kun ſaa Menneſkeliv", ſagde Cyrilla, "der, hvis man kunde forudſee dem i alle deres Enkeltheder, ikke hellere burde ombyttes med en tidlig Død; især naar man betænker, at de, der dør unge, altid efterlade et Billede af Ungdom og Skjønbed og formeentlig Ypperlighed, i de Efterlevendes Sjæle."

"Jeg troer, at Du har Ret," ſagde Melanie. "Saa Meget er i ethvert Tilfælde viſt, at, jo ældre vi blive, deſto nødigere ville vi forlade denne Verden. Da jeg var Barn, havde Døden intet Afſkrækkende for mig. Frygt for den i Sygdomme kjendte jeg ikke; i en ſildigere Periode glædede jeg mig endog over en farlig Sygdom, da jeg igjennem den opdagede, hvor ſtor min Faders Kjerlighed til mig var. Derefter fulgte en Tid, da jeg vilde bliſt Døden med Glæde . . . da Livet havde tabt alt Tiltrækkende for mig, da mine Forhaabninger vare tilintetgjorte og jeg af Omſtændighederne var bleven tvungen til at ægte en Mand, for hvem jeg nærede en uovervindelig Frygt! Jeg vænnede mig imidlertid efterhaanden til den jævne Gensformighed i min Tilværelſe, og nu — nu, da den behageligſte Tid af mit kvindelige Liv er forbi — nu begynder jeg at ſætte Priis paa Livet for dets egen Skyld, gruer

for at blive syg, tænker paa Døden som paa en frygtelig Nødvendighed, ja forstaaer godt, hvorledes gamle Folk kunne holde saa fast ved denne Verden, tidt endog stærkest, naar kun Livsgnisten er tilbage af alt det, der har gjort Livet til en Betsignelse.

I det Samme hørte man Præsidentens tunge Trin nærme sig gennem Bærelserne ved Siden af. Melanie standjede pludseligt, idet hun foer sammen og trak den ene Skulder ivejret — en Gestus, som hun havde vænnet sig til, for at skjule sin Forlegenhed, men som netop tydeligt røbede denne.

Cyrylla tog noget Arbejde og bøjede sig derover, for at skjule Sporene af sin Smerte. Det var spildt Umage: de sænkede Mundvige og purpurfarvede Læber, de fugtige Djelaag, der vare rede til at strømme over, saasnart de kunde gjøre det ubemærket, den matte Holdning — alt dette opdagedes ved første Djekast af en Mand, der havde sine hemmelige Grunde til at iagttage, hvad Virkning hans Nieces Død udøvede paa hende. Han var overrasket — slaaet, og hans forskende Øjne vare endnu fæstede paa hende, idet han sagde til sin Kone:

„Melanie, Du har større Indflydelse paa Edouard, end Andre — gaa til ham og søg at bevæge ham til at samtykke i, at hans Kone bliver begravet. Alle Lægerne i en Omkreds af fem Mil omkring

Erfort have erklæret hende for død. De Kjendetegn, der bringe ham til at troe, at hun er i Live endnu, ere ingenlunde saa usædvanlige, som han antager, og dersom hans nuværende Spænding vedvarer, kan det skade hans Helbred, ja hans Mand, i høj Grad."

"Ja, men," sagde Melanie tovende, "var det ikke bedre at vente, til man havde et ydre Kjendemærke paa Forraadnelsen for Dje? Tanken om levende Begravelse er den skrækkeligste, man kan gjøre sig!"

"Utvivlsomt," svarede Præsidenten, "og det er de Overlevendes Pligt at tage alle mulige Forsigtighedsforholdsregler. For omtrent en Time siden prøvede jeg paa at overtale Edouard til at tillade, at der blev gjort et Snit i Margaretas ene Fod, hvorved jeg haabede at skulle overbevise ham om hendes Død; men . . ."

"Det vilde ikke berolige mig", afbrød Melanie ham; "jeg læste forleden en Beretning om nogle Skeletter, der vare udgravede paa en Kirkegaard; man havde ved den Lejlighed opdaget, at en Mængde af dem havde vendt sig og laae paa Ansigtet, hooraf saacs, at de Ulykkelige vare komne saa meget til Bevidsthed igjen, at de kunde prøve paa at frelse deres Liv. — O Wilhelm, jeg vilde ønske, at Du vilde love mig at lade give mit Lig et dræbende Saar, førend Du tillader, at det bliver jordet!"

"Jeg bør snarere tage et saadant Løfte af Dig,"

spagde Præsidenten smilende; „jeg er femogtyve Aar ældre end Du, og efter Tingenes naturlige Gang . . .“

„Lov mig det!“ udbrød Melanie med Iver. „Du taler ikke gjerne om Døden, og jeg faaer maaskee aldrig Lejlighed til at bede Dig herom mere.“

Cyrilla saae op. Hun ventede at faae en ironisk Yttring at høre; men hendes Svoger syntes alvorlig og takkefuld, idet han svarede: „Jeg lover det, og dersom Du overlever mig, saa gjør det Samme. Prøv nu Din Overtalelseskunst paa Edouard i samme Hensigt, — jeg føler mig grumme ilde tilmode for Hans Skyld.“

Andet Capitel.

Efter at Grevinde Sorndorffs jordiske Levninger i flere Dage havde udgjort det eneste Gemme for Samtalen i Drfort, overgaves de omsider til Graven og Glemfelen. Præsidenten, Melanie og Cyrilla toge til Freiland, og Bellegardes flyttede ud i deres umiddelbare Nærhed, efter at Ejeren af et stort, hvidt-falket Huus, der førte Navnet „Neuhof“, havde ladet sig overtale til imod Godtgjørelse at overlade dem sin Beboelsesleilighed, sine Enge og unge Plantager i Sommermaanederne. De tilstode aabent, at det var Freilands Nærhed, og ikke Kjerlighed til Landlivet, der havde bevæget dem til at flytte derud, og saasnart de havde faaet sig indrettede, bade de Rupert om at lade sætte en Dør i det høje Plankeværk, der skilte dem fra hans Dyrehave, og at lade lægge en god Gruusgang derfra til sin Gaard.

Virginie var den Gæste, der ikke fandt rigtig Be-

bag i dette Arrangement. Hun følte, at hun ikke mere havde noget rimeligt Paaskud til at blive paa Freiland og beredte sig til at tage derfra, rigtignok kun med en Ulyst, der forbavsede Melanie og gjorde Cyrilla utilfreds. Aldrig saa snart var Rupert imidlertid bleven hendes Hensigt vaer, førend han begyndte at bede hende indstændigt om at blive hos dem. Prøverne paa deres lille Theater skulde snart begynde, sagde han, og saa var det nødvendigt, at de kom sammen hver Dag; men skulde han træffe Uftaler med hende, saa kunde han ikke holde dem, uagtet de havde saa mange Duetter at indøve; hun burde ogsaa sørge for, at Alphonse vedblev at være rask og fornejet, og det var ikke værdt, at den lille Gut blev puffet og drillet af Bellegardes' Børn, førend han var bleven noget stærkere. I det Samme vendte han sig om imod Melanie og Cyrilla, for at paakalde deres Hjelp. Den Første sagde hvad hun holdt for nødvendigt til at tilfredsstille ham; men den Sidste forboldt sig aldeles tavs. Under Paaskud af ikke at kunne bestemme sig, lod Virgime sig alligevel temmelig længe anmode, indstændigt bede og udlee af Rupert, inden hun omsider gav sit Samtykke paa en saadan Maade, som om hun gjorde ham den største Tjeneste af Verden.

„Det er bedst, at hun bliver hos os,“ sagde Rupert til Cyrilla, efter at Virginie havde forladt Bæ-

relset; „Prover til bestemte Timer paa Dagen vilde være mig meget ubejslige. Jeg vilde ønske, at jeg kunde blive reent fri nu, da Din Vægning ved at spille den Rolle har berøvet mig al den Fornøjelse, jeg havde ventet mig af vort Theater.“

„Det vil jeg ikke haabe“, svarede Cyrilla noget forlegen, men fandt det dog umuligt at undertrykke en Følelse af Tilfredshed over, at det var saaledes. Da hun meente fra nu af at burde undgaae Alt, hvad der kunde bringe hende i umiddelbar Berørelse eller Forbindelse med Rupert, havde hun negtet at overtage den Rolle, der var tiltænkt hende i Operaen, og denne første Bestræbelse havde bragt hende en Blanding af Smerte, Uirrelighed og Beklagelse, som hun fandt det vanskeligt at bære med Taalmodighed. Hun havde dog nogen Trøst af at høre Rupert aabent tilstaae, at det gjorde ham ondt, og hun lyttede med Glæde til hans vel Sneve Gange gjentagne hemmelige Bebrejdelser, idet hun sorgjæves søgte at undertrykke denne Følelse og ved sin Anstrengelse for at skjule den godtgjorde, at hun vel vidste, hvor egenkjerlig den var.

„Cyrilla vilde neppe kunnet spille den Rolle saa godt som Virginie“, yttrede Melanie, „Lindesmars ere alle fuldendte Skuespillerinder“.

„Det veed jeg meget vel; jeg har tidt spillet

sammen med dem og skal gjerne gjøre det igjen, men det var Prøverne og Indøvelserne med Cyrilla, der — dog, det nytter ikke at tale mere derom. En Gjenstand, der interesserer os begge — eet Middel til hver Dag at nyde hendes Selskab uafbrudt i et Par Timer — har jeg dog beholdt tilbage, og det skal nu bringes til Udførelse. Cyrilla, idag have vi vor første Ridetime." Hun samtykkede og gik ud, for at tage sin Ridedragt paa.

Medens Rupert gav de fornødne Ordre og derpaa med et Slags glad Utaalmodighed ventede paa, at hun skulde vise sig igjen, anede han ikke, at han satte, ikke blot hendes Fasthed, men ogsaa hendes Tilbøjelighed, paa den haardeste Prøve. Hun var i Grunden frygtsom, og det ubestemte Onske om at lære at ride, som hun havde udtalt en Aften i Circus, traadte i Baggrunden, nu da hun frygtede for at skulle betroe sig til det kraftfulde, vælige Dyr, som var vant til en fuldendt Rytters øvede og sikre Haand. Men hvad skulde hun gjøre? Rupert havde kjøbt Hesten til hende, havde selv gjort sig den Ulejlighed at lære at undervise hende af Madame Vinci, og i sit Hjertes Uskyldighed vurderede hun maaskee dette sidste Bidnesbyrd om hans Godhed højere, end det fortjente. Efter at have vægret sig ved at overtage en Rolle i hans Indlingsopera og hver Dag at have søgt et nyt Paaskud,

for at undgaae at tage med ham til hans Mosejord — kunde hun da aflaae Nidervelferne, som han aabenbart satte mere Priis paa end alt det Dvrige? Nej — hun maatte ride, og han skulde aldrig faae at vide, at hun var bange. Hun klædte sig paa med en skjelvende Haft, som hendes Kammerpige antog for en levende Lyst, skyndte sig gennem Buegangen og ilede hen ved Siden af Rupert. Hendes Udseende var meget blegt og meget smukt, og hendes smukke Skikkelse tog sig endnu mere smukke ud i den mørke, tætfluttende Nidedragt, efter at hun havde afslagt den vide Nederdeel, som med sine Læg og sin Besætning giver det kvindelige Legeme et saa forbarvende Omfang.

Der stod to Nideknegte ved Selims Hoved, og en tredie viste den de mest smigrende Kjerategn, for at bevæge den til at staae aldeles roligt, medens Cyrilla lærte at sidde op. Hun lyttede meget opmærksomt til sin Fætters Vejledning; men hendes Tanker vare i for stort Urede til at kunne fatte den, og hun sank derfor flere Gange tilbage mod hans Skulder paa en Maade, der overraskede ham meget, men ingensunde mishagede ham. Hun lo lidt; men derefter gav hun et Sæt, vred over den Ubehændighed, hun havde lagt for Dagen, og forsvandt paa den anden Side af Heften. Nu var det Ruperts Tour til at blive forskrækket,

og han blev det i en Grad, der paa ingen Maade er usædvanlig i saadanne Tilfælde. Han løftede hende op i Sadlen og holdt hende fast der, medens Selim blev ført meget vaersomt op og ned foran Bygningen. Hans egen Frygt for, at der skulde være tilstødt Noget, forhindrede ham fra at see den skjelvende Rytterskes løftede Skuldre, sammenbøjede Skikkelse og blege, aabenstaaende Læber.

Rupert, som havde været en god Nyttter fra sin tidligste Ungdom og af Naturen var uforsærdet, om ikke forvoven, kunde ikke gjøre sig noget Begreb om Frygtsomhedens Piinsler for sit eget Bedkommende. Han skulde første Gang i sit Liv føle dem for Cyrilla. Hvert Spring, som han gjorde — og det var ikke saa faa — bragte ham til at lægge sin Arm omkring hende og til at stamme i den Forklaring, han gav hende med Hensyn til Tømmen, hvori hun rev og sled grumme ubarmhjertigt, uden i sin Uvidenbed at ane den mindste Fortræd. Da hun omsider fik Dje for hans Ængstelse, gjenvandt hun sin Selvbeherkskelse og dermed en vis Grad af Mod, saa at hun kunde sidde oprejst, dengang Melanie kom ud paa Balconnen, og at hun blot behøvede at see Virginie langt borte, for at hviffe til Rupert, at naar han nu vilde sætte sig op, saa troede hun, at hun skulde komme godt fra det. Han gjorde det, og de rede,

med een Midelnegt tilbest foran og een bagved, langsomt ned ad Lindealleen over imod Skoven. Rupert slap imidlertid ikke Selims Tømme et eneste Sekund.

Balconnen var stærkt besat og Præsidenten stod i Buegangen nedenunder, dengang de kom tilbage og Cyrilla red muntert frem for Døren.

„Det er i Sandhed en ypperlig Begyndelse!“ udbrød Præsidenten, idet han traadte frem, for at hjælpe hende ned. „Jeg havde troet, at De idetmindste vilde behøve sex Uger til at lære at ride saaledes, og det skulde ikke have undret mig, om et eneste Forsøg havde været nok til at affrække Dem fra en saa anstrengende Legemsøvelse. Man veed aldrig,“ tilføjede han og vendte sig idet Samme hen imod Rupert, „hvad disse Damer ere istand til, førend man har prøvet dem. De seer meget mere forbedet og træt ud, end hun.“

„Det troer jeg gjerne“, sagde Rupert leende; „thi jeg har gennemgaaet enhver Grad af Uro lige indtil Frygt. Jeg var beløvet paa at finde Cyrilla frygtløs, og hendes Dristighed har ligesom forfærdet mig.“

Og dette var fuldkommen sandt. Overrasket og glad over Ruperts Bekymring og usædvanlige Omhu for hende, havde Cyrilla først ønsket at berolige ham og dernæst at sætte ham i Forbavselse. Derpaa var fulgt en lønlig. Altraa efter at opnaa

nogen af det samme Slags Beundring, som han saa garmildt havde ydet Madame Vinci, og i denne Hensigt paatog hun sig, ja folte snart virkelig en Driftighed, der var fremmed for hendes Charakter; og det var kun med Møje, at man afholdt hende fra at dreje ind paa de dyrkede Marker i Nærheden af Mosejorden, for at sætte over Afledningsgravene.

Man maa ikke troe, at Cyrilla med en Romanheltindes Letnæmhed havde lært at ride paa et Par Timer. Dette var ingeniunde Tilfældet. Hendes Bevægelser og Holdning vare tvertimod saa usikre, som man ventte dem hos en Begynderinde. Hun hoppede tidt stærkt i Sædlen, sad altfor langt hen tilvenstre, brugte sin Stigbøjle over alt Maal og Maade, og var i det Hele taget saa fejtet, som et af Naturen saa yndesfuldt Væsen kunde være; hun var heller ingeniunde bleven aldeles Herre over sin Frygt, uagtet det lykkedes hende at skjule den. Der var nogle Djeblikke, da hun ventede at blive kastet til Jorden ved Selims næste Spring — andre, da en temmelig høj Galop berøvede hende Mandedrættet og voldte hende en Følelse, som om hun stod ved Randen af en Afgrund. Og alligevel skyndte hun da selv paa Hesten og foer afsted med en Letsindighed, der kunde have gjeldt for Mod, hvis den ikke havde grændset saa særdeles nær til Forrovenhed. Som saadan be-

tragtede Rupert det aabenbart. Men jo mere han søgte at holde hende tilbage, desto dumdristigere blev hun, og tilsidst styrtede han afsted ved Siden af hende i en Spænding, der gav hendes grumme lidt efter, og med den selvsamme ubestemte Frygt for, at der skulde skee ene Ulykk.

Men hverken den Dag eller nogen af de næste håndtes der Sligt, og Ruperts Advarsler og Frygt forvandledes nu til Opmuntring og aabent udtalt Bifald. Cyrilla var snart en yndesfuld, uforfærdet Nytterske; hvergang Frygten vilde storme ind paa hende, undertrykkede hun den med saa meget Held og beberskede den saa fuldstændigt, at Misfaldet ikke mærkedes; tilsidst ophørte den endog aldeles og gik, som det kan skee med enhver Følelse, fuldstændigt op i en anden og stærkere, thi Midetourene bleve snart det eneste Middel til en usforstyrret Dmgang, det sidste Forbindelsesled mellem hende og hendes Fætter, hvem hun selv havde forbudt at bede, og som nu af Omstændighederne blev tvungen til at adlyde hendes Befalinger mere bogstaveligt, end hun syntes om eller nogensinde havde villet.

Om Morgenen optoges al Ruperts Tid af hans Forvalter, Civilingenieuren og de talrige Arbejdere, han brugte ved Mosejordens Udtørring, men paa den sidste Tid endnu mere af en Architect, der forstod

Opførelsen af Mønsterboliger, en Kirke, og en Skole til den paatænkte Landsby, hvis Indbyggere endnu boede i skyndsomt sammentømrede Hytter, der vare saa lidet skikkede til Vinterbrug, at Huse og Murere havde faaet stor Betydning; og Nuperts Mand var snart saa sysselsat og i den Grad optagen af saadanne Formaal, at man kunde see ham, naar han om Eftermiddagen havde gjort sit Nid med Cyrilla, skynde sig ned til Søen, paa hvilken der da snart viste sig en lang, smal Baad, der gled over imod Floden. Cyrilla sukede — Virginie rynkede Panden og stampede saa smaat i Gulvet, gav alle mulige Utilfreds-hedstegn, der lode sig forene med Anstanden, lod derpaa i Almindelighed sit Barn bente og gif over til sin Søster paa „Neuhof“, hvor hun, fortrædelig og nedslaaet, ideligt klagede over Nuperts vedvarende Lige-gyldighed. Adrienne hørte i Forstningen paa hende med Interesse og Deeltagelse, men blev omsider kjed deraf, og yttrede en Dag, idet hun traf utaalmodig paa Skulderen, at det havde hun baade forudseet og forudsagt . . . Nupert havde aldrig kunnet nære den Hengivenhed, som man fandt hos andre Mænd, og vilde aldrig kunne det . . . dersom Virginie blev gift med ham imorgen, saa vilde hun iovermorgen opdage, at hans Kobberbjergværker, Skove, Plantager, Mo-

fer, hans Regiment eller endog en Skiveskydning fortrængte hende aldeles fra hendes Tanker.

„Nej,“ forfikkrede Virginie, „jeg er overbevist om, at dersom han først var gift, vilde hans Kone være det Vigtigste for ham . . . hun vilde være den lykkeligste af alle Koner.“

„O, jeg tvivler ikke om, at han vilde være godmodig og gavmild . . . at han vilde betale lange Regninger, uden at see paa dem eller falde i Forundring over dem“, svarede Adrienne. „Jeg indrømmer, at han i det Hele er et saa hyperligt Parti, at jeg vilde tilskynde Dig til at give Tid, hvis jeg ikke be-
tragede Sagen som aldeles tabt. Henri troer, at, naar Alt kommer til Alt, vilde det være bedst, om Du kunde bestemme Dig for General Gersdorff . . . han er hverken ung eller smuk . . . men . . .“

„Tal ikke til mig om ham,“ udbrød Virginie utaalmodigt; „Du veed, at jeg kun taaler ham, naar jeg søger at gjøre Rupert skinsyg.“

„Rupert skinsyg! hvilket Indfald! Af en saa godt-begabet Dame at være, er Du dog virkelig mærkværdigt tungnøem i mange Ting. Der gaaer neppe nogen Dag, uden at Du paa en eller anden Maade viser ham, hvor højt Du elsker ham, og saa venter Du, at han skal være skinsyg!“

„Jeg forfikker Dig“, udbrød Virginie skyndsomt,

„saa længe jeg har været paa Freiland, har jeg ikke sagt et Ord, der . . .“

„Sagt! nej naturligvis! hvad kan en Dame vel sige? men Dine Miner og Dit Væsen sige mere, end mange Ord, og Henri morer sig kosteligt over den rolige Maade, hvorpaa Rupert modtager al den Nøgelse, Du offerer ham . . .“

„Henri er uvenlig i sine Bemærkninger, ubarmhjertig i sin Dom over mig.“

„Han holder Dig for meget huul og siger, at jeg kan ikke finde Bund i Dig.“

Der legede et meget ironisk Smil omkring Virginies Læber, idet hun hørte denne Bemærkning, hvis Rigtighed hun følte i den Grad, at hun med Get grebes af Dnsket om at faae noget Mere at vide om sin Svogers Anskuelser.

„Han synes formodentlig ikke om“, sagde hun efter et Ophold, „at jeg er bleven paa Freiland, efter at I ere flyttede herud?“

„Han betragtede det som en vel kraftig Forholdsregel og haabede, at Du vilde bære Dig ad med Din sædvanlige Takt, thi han havde en stærk Formodning om, at ikke blot Cyrilla, men selve den gode Melanie — naar hun ikke netop skrev Vers — bemærkede Dine . . . Dine . . .“

„Hvilket?“

„Dine . . . Manøvrer.“

„Du kan sige ham, Adrienne, at jeg var vendt tilbage til hans Huus, dersom han havde været mindre affkyldig imod mig; at jeg — istedetfor, som han formoder, at manøvrere — har været aldeles aaben imod Rupert, som meget vel veed, at Henri og jeg ere uenige og næsten have Antipathi for hinanden. At jeg blev paa Freiland, kan ingenlunde kaldes upassende, efter at endog Melanie havde sagt . . .“

„O, hvad det vedkommer,“ afbrød Madame de Bellegarde hende i en skjodesløs Tone, „saa maa jeg selv sige, at jeg anseer alle Betænkkeligheder med Hensyn til Ruperts Huus for latterlige. Men det er umuligt at faae Henri til at begribe Beskaffenheden af et fortroligt Forhold, der har begyndt i Barndommen og været uafbrudt hele Livet igjennem. Saa-danne Ven-skaber have naturligviis deres Fordele, men ogsaa deres Ulemper. Tænk Dig blot: iafte tog Rupert mig endog tilside og sagde, at jeg maatte sende Hortense i Skole; at hun blev aldeles fordærvet, hvis jeg beholdt hende hjemme, og at hun for sin Alder allerede var en mageløs Kofette.“

„Na Passiar!“

„Jo, det sagde han virkelig. I Forstningen blev jeg meget fornærmet; thi, uagtet Rupert ikke sagde det med rene Død, kunde jeg dog nok mærke, at han . . .“

e . . . sigtede til mit Exempel . . . og . . . e . . . alt saadant Noget, som Du nok veed . . . men bagefter maatte jeg dog lee, da han kom frem med en ynkeligt skreven fransk Billet, hvori hun bad ham om et Stævne-møde ved Dyrehavsdøren, da hun saa inderligt gjerne ønskede at blive roet af ham paa Søen! Har Du nogensinde hørt noget Morsommere?"

„Du tager Sagen altfor let,“ bemærkede Bir-ginie, idet hun rynkede sine Øjebryn lidt.

„Ja, det er ovenikjøbet kun det Halve af Histo-rien og vilde, sagde Rupert, have været heel natur-ligt og ikke gjort mindste Indtryk paa ham, dersom hun ikke iforvejen yderst hemmelighedsfuld, og med virkelig eller paatagen Forlegenhed havde foræret ham et Par Alen røde Baand og en Lok af sit Haar! Han synes at have givet hende disse kostbare For-æringer tilbage og har rimeligviis holdt en Prædiken for hende . . .“

„Ventelig en saadan, som hun har fortjent!“ ud-brød Virginie strengt.

„Maaskee en endnu værre — thi efter at hun i nogen Tid havde grædt sine modige Taarer, gav hun ham — for at undskylde eller retfærdiggjøre sig: jeg busker virkelig ikke mere, hvad han kaldte det — det Svar, at Mamma spadserede saa tidt i Parken med Klemmhein og havde foræret ham en Guld-Blyants-

holder og — kort sagt: det viste sig tydeligt nok, at Mademoiselle Joubert har talt mere om mig, end der behøves, og tillige været utilgiveligt skjodesløs i Opfyldelsen af sine Pligter som Gouvernante. Ingen Kammerjomsfru kan skrive mere incorrect Fransk end Hortense, og skjøndt jeg ikke har omtalt det for Rupert, veed jeg dog, at hendes Forsøg paa at skrive Tydsk faae et endnu slettere Udfald. Han fik mig omfider aldeles over paa sit Parti . . . hun er virkelig meget uvidende og . . . og . . . paaafaldende høj af sin Alder, og jeg har derfor lovet ham at anvende al min Indflydelse hos Henri, for at bevæge ham til at sende hende til et berømt Institut i Strasborg."

"I Strasborg! Hvorfor dertil?"

"Det er det bedste Sted til at lære Fransk og Tydsk lige godt — eller lige slet, som det træffer sig. Det lader til, at Melanie allerede har indhentet alle mulige Oplysninger om denne Skole for tre Aar siden, da Rupert satte en Guldatter af sig i Kost der."

"En Guldatter! jeg har aldrig hørt noget om, at han havde saadant et Paahæng", sagde Virginie.

"O, han har ogsaa en Gudson . . . det er Børn af hans Hovmester . . . Altsammen i Tugt og Ære. Jeg husker, at Melanie engang for længe siden

har fortalt mig, at han etsteds har deponeret en Penge-
sum til deres Opdragelse, for hvis han af en Hændelse
skulde brække Halsen eller drukne . . ."

„For Guds Skyld, Adrienne, tal ikke saa let-
findigt!"

„Det er Ruperts egne Ord, forsikkrer jeg Dig.
Melanie troede rigtignok, at han havde ordnet det
saaledes, for at gjøre Ende paa de Takkebreve, han
altid fik fra Børnene, naar deres Regninger bleve
betalte. Det var aldeles, hvad man kunde vente af
ham. Du veed, at han er saadant et rart Menneſke
med Sigt og, selv om han giver Bodsprædikanten,
dog gjør dette lethen og paa en verdsligviis og for-
standig Maade, som idetmindste nok er til at udholde. Jeg
kjenner ikke Noget, hvem jeg hellere vilde spørge til-
raads, naar jeg var i Forlegenhed. Det er sandt,
har Du hørt Noget fra den ubarmhjertige marchande
de modes i Turin siden?"

„Nej. Hendes ublue Regning hænger som et
Damoklessværd over mit Hoved, og jeg skjælver af
Skæk, hvergang Postbuddet kommer."

„Det vilde have været bedre, om Du havde sendt
Din Svigerfader den tilligemed de øvrige."

„Umuligt," svarede Virginie og rystede paa Ho-
vedet. „Tænk Dig blot, hvad en gammel Mand, som
har tilbragt et roligt Liv i Provindserne, vilde sige,

dersom han fik Sligt at see. Desuden er det paa en Maade en dobbelt Sag, thi hendes Mand er en Juveler og Pengeudlaaner, eller snarere en Lagerkarl, til hvem jeg i min Nød maatte henvende mig. Han bedrog mig med største Samvittighedsløshed og gav mig, første Gang iberegnet, ikke mere end det Halve af de Laan, jeg maatte give Forskrivning for, og disse udgjøre nu med de paabeløbne Renter en Sum, som min Svigerfader afgjort vilde vægre sig ved at betale, og jeg maatte synke i hans Afgørelse, uden at have Udsigt til at blive befriet fra mine Banskkeligheder."

"Har Du aldrig tænkt paa," begyndte Madame de Bellegarde, idet hun ivrigt gned en Plet paa sin Handske med sit Lommeterklæde, „at henvende Dig . . . til . . . Rupert . . . Du kjender hans imødekommende . . ."

"Nej, nej, nej, nej!" udraabte Virginie hastigt; „Alt, kun ikke det! Jeg havde tænkt paa at bede Victor om Bistand; Grandpapa forsynes ham rigeligt med Penge, uagtet han ikke gjør det med os."

"Men Virginie! har Du da glemt, at Victor har levet sex Maaneder i Paris? at han her boer i et kostbart Hotel og maa blive der, indtil han har faaet endelig Ansættelse etsteds, hvortil der nu kun synes at være liden Udsigt?"

„Det veed jeg altsammen; men han er sparsommelig og har altid Penge . . . Du veed, at det blot vilde være et Laan . . .“

„Ja, men det vilde dog maaskee være trykkende for ham . . . Rupert vilde derimod uden tvivl betragte det som en Ubetydelighed, der ikke var værd at tale om eller tænke paa.“

„Det er ikke nogen Ubetydelighed,“ sagde Virginie sagte; „jeg har kun bekjendt en Deel af Summen for Dig.“

„Virginie!“

„Du behøver ikke at see saa forfærdet ud; jeg tænker, at Konen vil nøjes med det Halve i Uddrag og vente med det Øvrige, saalænge til det bliver mig muligt at tilfredsstille hende. Jeg har skrevet til hende og bedt hende indrømme mig noget mere Tid; men der er kun liden Udsigt til, at hun gjør det, naar hun faaer at høre, at min Svigerfader har betalt alle vore øvrige Creditorer. Jeg er virkelig meget, meget ulykkelig!“

„Det vilde jeg aldrig have troet under Proven igaar.“

„Nej naturligviis,“ sagde Virginie, „og heller ikke siden. Jeg har ikke Lyst til at støde Rupert fra mig ved et bedrøvet Ansigt. Der er Intet, han synes mere ilde om.“

„Det er jeg dog ikke saa vis paa,“ sagde Madame de Bellegarde tankefuldt.

„Ja, men jeg veed det,“ svarede Virginie; „jeg veed, at det formelig gjør ham ilde tilmode, naar han bemærker, at Nogen, han holder af, seer syg eller ulykkelig ud, og naar han ikke kan fjerne Grunden til deres Lidelser, da undgaaer han dem.“

„Han undgaaer ikke Cyrilla,“ sagde Madame de Bellegarde, „og aldrig er noget Menneske forekommet mig saa ulykkeligt som hun. Men maaskee tænker han, at han kan fjerne Grunden, og i saa Tilfælde . . .“

„Nej . . . det . . . troer jeg ikke . . . at han kan,“ svarede Virginie langsomt. „Jeg kan knapt selv forklare mig det. Jeg vilde have betragtet hendes Smerte over Margaretes Død som en veludført Rolle, dersom den ikke havde vedvaret saa længe og hun ikke havde gjort sig virkelig Umage for at skjule den paa alle mulige Maader. Jeg maa antage, at enten troer hun, at det stakkels Bæsen er blevet ilde medhandlet for hendes Skyld, eller ogsaa bryder hun sig maaskee selv ikke om Zorndorff mere og ønsker ikke et nyt Frieri fra hans Side, men frygter det snarere. Jeg har i den senere Tid frygtet for, at det kunde være saaledes.“

„Det er ingenslunde sandsynligt,“ sagde Madame

de Bellegarde, „jeg for mit Bedkommende holder hende næsten for uegennyttig og romantisk nok til at foretrække Victor for enhver Anden.“

„O, gid jeg var vis derpaa!“ udbrød Virginie med foldede Hænder og himmelvendt Blik; „men jeg frygter . . . jeg frygter stærkt, at vor gode Broder kun er taalt af hende. Kom, Alphonse,“ tilføjede hun, idet hun vendte sig til sin lille Søn, „kom, det er paa Tiden, at vi gaae hjem . . . hjem! Gud give, at Freiland virkelig var vort Hjem!“

„Det vilde jeg ogsaa ønske,“ sagde Madame de Bellegarde. „Hvor dejligt vilde det ikke være, hvis vi kunde arrangere Alt ligesom i sidste Akt af et Lystspil . . . Du og Rupert med Eders Hænder i hinanden; General Gersdorff tilbyder, efter kort naturlig Betænkning, Julie sin, som det er en Selvfølge at hun modtager med Glæde; Henri opdager, at jeg er en Engel, beder om Tilgivelse for sin uretfærdige Mistanke, sin latterlige Skinsyge o. s. v. . . .“

„Og Cyrilla?“ spurgte Virginie leende.

„O, hvad Victor og Cyrilla vedkommer — de ere begge unge . . . kunde vente og maaskee gjøre bedre Lykke. Vi ville reent udelade dem af Skuespillet.“

„Gid vi kunde gjøre det ligesaa let i Livet som paa vort Theater,“ sagde Virginie. „Du har rime-

ligviis hørt, at Cyrilla ogsaa har negtet at overtage en Rolle i det Melodrama, Melanie har skrevet os? Nupert saae saa forstemt ud, at jeg strax tilbød min Tjeneste, uagtet Melanies blomstrende Sprog og svage Plan ere mig mageløst imod."

„Den Aften, da Cyrilla forelæste os det, fandt jeg det dog meget net og smukt," sagde Madame de Bellegarde, „og Du syntes ogsaa at finde Behag deri."

„Jeg fandt Behag i den Maade, hvorpaa Cyrilla forelæste det, og hvorved endog noget endnu Slettere vilde have taget sig taaleligt ud."

„Ja . . . visseelig . . . det var nok Sagen . . . jeg har endnu aldrig hørt noget Menneſte læse saaledes og var formelig forbavjet over hendes Mod. Jeg veed med Visshed, at jeg ikke kunde gjøre det."

„Det troer jeg gjerne . . . det kunne ikke ret Mange . . . men det var dog ikke slet saa beundringsværdigt og forbavsende, som Præsidenten og Nupert syntes at mene; det var urimeligt af dem at sige, at Forelæsning som Færdighed endog var dem endnu kjærere end Sang."

„Du Kunsten har sine Fordele," sagde Madame de Bellegarde med en usædvanligt klog Mine og i en noget docerende Tone; „den gjør mindre Støj, baade naar den læres og udøves, udtræber ikke accom-

pagnerende Instrumenter, modulerer Stemmen for den almindelige Tale og . . .“

„Meget sandt, kjære Adrienne,“ sagde Virginie, idet hun gjorde sig Umage for at tilbageholde et Smil; „men alt det har jeg allerede hørt af Melanie. Lad blot Hortense faae Underviisning deri i Strasborg.“

„Underviisning!“

„Ja, naturligviis! Du har dog aldrig indbildt Dig, at Noget ved Inspiration kunde læse saaledes som Cyrilla? Hun har havt de bedste Lærere, som man kunde skaffe hende, og, naar man betænker, hvilke Fordele hun har nydt, saa er det dog forbavsende at finde, hvor hverdags hun er.“

„O Virginie!“

„Det er min oprigtige Mening, forsikkrer jeg Dig, og jeg er ikke istand til at opdage, hvad det er, Folk finde saa beundringsværdigt hos hende, især nu, da hun ikke vil synge, da hun siger, at hun ikke kan gjøre morsomme Tegninger mere, og ikke engang hjælper med ved vore Skuespil og Tableauer. Hos Rupert raader hun dog God paa alt dette ved at bylle Interesse for de Bygninger, der nu opføres tæt ved det fæle Morads derude. Jeg vilde blot ønske, at Du engang kunde faae at see, hvorledes hun studerer Ud-

fastene og opfanger de Bliksdomsord, der falde fra den forfærdelige Præsidents Læber."

„Er Du ogsaa bange for ham?" spurgte Madame de Bellegarde.

„I højeste Grad. Han er endnu mere bidst og barsk end hans Neveu, uden at besidde den personlige Skjønbed og de stærke Følelser, der næsten gjøre Sorndorffs mange Synder gode igjen — ikke at tale om den ene ypperlige Egenskab, han dog idetmindste har: aldrig at blande sig i Andres Maner, naar de ikke netop collidere med hans; Præsidenten krydser derimod ideligt, med eller mod sin Billie, de smaa uskyldige Intriquer, der spilles omkring ham. Der- som hans kolde, forskende Blikke ikke vare, saa var jeg, for at behage Nupert, for længe siden bleven greben af Mani for Moradser."

Søstrene saae paa hinanden og loe overgivent.

„Allons, Alphonse," udraabte Virginie og løstede sit Barn op fra Gulvet; „courons, mon enfant, at vi kunne have Tid til at gjøre os pæne til Middagsbordet."

„Gjøre os pæne?" gjentog Barnet.

„Præsidenten," sagde Virginie, idet han løstede sit Hoved og saae sig tilbage, „vilde sige til mig, at jeg burde stræbe at vænne min Søn til Punktlighed, istedetfor at indblæse hans unge Mand den personlige

Forfængeligheds Gift. Det er behageligt altid at skulle høre paa saadanne Taler, uden at torde besvare dem; men den Tid kan endnu komme, da ikke engang Ruperts Nærværelse paalægger mig Tavshed.

Tredie Capitel.

Et Par Timer efter tren Virginia med en god Portion paataget Gastværk ind i Selskabsalen paa Freiland; hun ventede allerede at see Præsidenten sammenligne sit Uhr med de Consoluhre, der i mangehaande Skikkelser prydede Værelserne, men fandt til sin Overraskelse Melanie ganske alene; Grevinde Falkenstein oppebiede nemlig de Gjæster, der ventedes fra Erfort, for at deeltage i Proven paa Operaen om Aftenen. Hendes øvede, skinsyge Dje fik neppe Tid til at opdage alt det Nye og Smagsfulde i Melanies Dragt, førend hendes Broder Victor og en Mængde andre Personer indfandt sig, og Melanie begyndte at undskylde Ruperts Fraværelse med, at han havde indbudt Præsidenten til at besee hans nye Anlæg og sige sin Mening om en Vej, som han agtede at lægge over det store Kjør og hen til Landsbyen, da det var særdeles vigtigt og langt behageligere for denne:

Indbyggere at kunne komme til den paa denne Maade end at skulle bruge en Baad. Herefter fulgte en lang Discussion om Veje og Kjær i Almindelighed — et Gemne, der interesserede Virginie saa lidt, at hun vinkede ad sin Broder, gik ud paa Balconnen med ham og vttrede sig forundret over, at Præsidenten havde kunnet bevæges til at glemme Episetiden.

„Det lader til, at han har overtalt Mademoiselle d'Adlerkron til at ledsage dem,“ sagde Victor de Lindesmar, „og jeg kan let tænke mig, at hun bringer dem til at glemme baade Tid og Sted.“

„Skarnet, Fugtigheden og Taagen huske dem dog vistnok tilsidst paa, at de ere i et Kjær,“ svarede Virginie. „Baade Stedet selv og blot Ordet Kjær eller Mosejord er mig forbudt. Fra om Morgenens til langt ud paa Natten hører man ikke tale om Andet end Vandafledning, Dverrisling, Sluser og Canaler, Engjord, Stov og Torvepresnings-Maskiner!“

„Det er særdeles vigtige Samtaleemner,“ sagde hendes Broder, „naar man er personligt interesseret i Sagen, ja ikke engang som Gjenstande for Wisning eller Videlyst ere de uinteressante. Jeg beklager at have afflaaet Adlerkrons Indbydelse til at følge med ham idag; da jeg gjorde det, havde jeg ikke den fjerneste Idee om, at hans Cousine var med.“

„Han har altsaa bedt Dig gaae med sig?“ sagde

Virginie grundende: „men det var hans Mening at Du skulde tage Dig af Cyrilla, medens han talte med Præsidenten?“

„Det var udentviol hans venstabelige Mening, og jeg beklager derfor desto mere mit Afslag; men i den sidste Tid viger hun saa sjeldent fra sin Søsters Side, at jeg ikke tvivlede om at skulle finde hende i Rosaværelset og faae Tilladelse til at ledsage dem ud i Haven og dernæst, som sædvanligt, sidde med dem under Træerne paa Græsplainen.“

„Det begynder altsaa virkelig at blive til Alvor med Cyrilla, Victor?“

„Til ramme Alvor. Saasnart jeg har begyndt min Carriere, har jeg i Sinde, hvor underordnet min Post end bliver, at skrive strax til Grandpapa.“

„Du vilde gjøre bedst i at tale med hende først“ bemærkede Virginie.

„Fra den Side haaber jeg kun at møde liden Vanskelighed,“ svarede hendes Broder med et veltilfreds Smil; thi med den selvbehagelige Overtvurdering af sit eget Jeg, der ikke saa sjeldent findes hos Mænd paa hans og maaskee paa enhver Alder, tog han Cyrillas Artighed for Tilbøjelighed og hendes skjodesløse Modtagelse af Dymærksomheder, som hun var vant til af Enhver, for særlig Dymuntring.

„Jeg vilde blot ønske, at jeg var ligesaa sikker

paa Grandpapas Samtykke," tilføjede han efter et lidet Ophold, „thi jeg er grumme bange for, at han og Moder, paa forsynlige Forældres Viis, allerede have udfundet en uforkastelig Mage til mig i Omegnen af Amboise."

„Du frygter altsaa kun Vanskeligheder fra Grandpapas Side," sagde Virginie langsomt, „og har aldrig havt Grund til at antage, at — Cyrilla — bryder sig om — Rupert?"

„Jo, hun bryder sig om ham, saaledes som Enhver, der kjender ham, maa gjøre — han er den godmodigste Fyr af Verden, men aldeles ikke farlig som Medbejler, thi han har ikke Tid til at være endog blot nogenlunde galant mod nogen Dame . . . mindst mod en Cousine. Jeg har, som Du veed, Ferie . . . ingen anden Forretning end den at indynde mig."

„Meget sandt," sagde Virginie, „og Cyrilla taler ogsaa med Dig . . . eller hører snarere . . . undertiden . . . ja endog tidt paa hvad Du siger til hende . . . og er hun end ikke altid opmærksom . . ."

„O, der kommer hun," udbrød Victor de Lindesmar, idet han heldte sig ud over Rækværket og bukkede gjentagne Gange, i sin frugtesløse Bestræbelse for at vække Opmærksomhed hos de tre Personer, der kom hurtigt og i levende Samtale op imod Bygningen.

„Hvor henrivende — hvor interessant seer hun dog ikke ud!“

„Ja, den sorte Dynd paa hendes Kjole seer virkelig meget interessant ud,“ sagde Virginie leende; „Du beundrer maaskee ogsaa den Sorgløshed, hvormed hun viser sine Støvler, der have faaet en Skorpe af Snavs og ere puddrede med frisk Støv?“

„Det gjør jeg . . . det gjør jeg!“ udbrod Victor med Barme; „det er netop denne Sorgløshed . . . denne Ekjodesløshed, der gjør hende saa uimodstaaelig.“

„Jeg for mit Vedkommende har ikke Noget at indvende imod, at Du finder hende saadan,“ mumlede Virginie.

„Hun er saadan en Contrast til alle de andre Damer, jeg nogensinde har kjendt,“ vedblev han.

„Jeg troer ikke, at Du just kjender hende særdeles nøje,“ sagde Virginie noget stødt; thi hun troede, at der laa en lille Bebrejdelse i hendes Broders Ord.

„Ikke?“ svarede han hurtigt; „naa, hvis Du da gjør det, saa bør Du sige mig det, og hvis Dine Ord have en særlig Betydning, saa maa jeg fordrø, at Du gjør dette.“

I det Samme saae Cyrilla op, smilede og skyndte sig ind, idet hun spørgende rystede sin smudsige Kjole. Rupert fulgte efter hende, men dog ikke førend han

havde svinget i Lusten med sin Straabat for Virginie og peget paa Præsidenten, som saae paa sit Uhr med en Blanding af Forbavselse og Skræk.

Prøven var, som alt Sligt paa Privattheatre, Løjer og ikke Forretninger. Man spøgede og lo, kofetterede og gjorde Nar i en ikke ringe Grad, spillede ret godt og sang saa nogenlunde; men til Overraskelse for alle dem, der ikke vare Medlemmer af Huset paa Freiland, viste det sig aldeles vitterligt, at Rupert, skjøndt den bedste Musiker af dem alle, ikke havde lært sin Rolle. Han beskyldte leende Virginie for at have forsømt at indøve den med ham; hun svarede, at han i de sidste Dage havde anvendt al sin Tid paa sin Mosejord og Ridetoure med Cyrilla, og dernæst lovede han igjen at hellige de fjorten Dage, man havde til den egentlige Forestilling, til Indstuderingen af sine Duetter med hende.

Monsieur og Madame de Bellegarde, Præsidenten og Melanie forlode Prosceniumslogen, hvori de havde været fornøjede og ingenlunde stumme Tilskuere til Alt, hvad der var blevet sagt og sunget. Grev Vin-desmar vilde just følge dem, men standsede, da han bemærkede, at Cyrilla ikke røbede nogen Tilbøjelighed til at gaae. Virginie var gaaet med Rupert over den nu aabne Scene hen til et stort Vindue i Bygningens Bagside, og skjøndt de kun syntes at have begivet sig

derhen, for at betragte den rolige Sommernatshimmel, bleve de dog staaende der og vedbleve deres Samtale, medens alle de Dvrigte spredte sig, for at vende tilbage til de oplyste Bærelser og den Thee, der ventede dem nede.

„Onsker De at see, hvad Virkning det gjør, naar Maaneskinnet trænger ind igjennem det Vindue, efter at Lamperne ere gaaede ud?“ spurgte Victor de Lindesmar, idet han lænede sig ud over Logeranden og fulgte Retningen af Cyrillas Djne.

Hun mumlede, at hendes Fætter og hans Søster saae ud, som om de vilde opføre en interessant Scene med hinanden.

„Jeg kjender ikke synderlig til Adlerkrons Talent i den Retning,“ sagde Lindesmar leende; „men at Virginie ligesaa fuldt spiller en Rolle nu som i de sidste to-tre Timer, kan jeg højtideligt forsikre. Hun spiller altid Komædie, endog med sine nærmeste Slægtninger, og bliver derved jagtens tiltrækkende, men bevirker tillige, at man aldrig veed, hvorledes man er faren med hende — idetmindste gaaer det mig saaledes.“

Cyrilla svarede ikke. Hun iagttog de to Skikkelser, der stode i Maaneskinnet, med en Interessee, der overraskede hendes Nabo. Det var aabenbart, at deres Samtale ikke drejede sig om almindelige eller lige-

gyldige Ting; thi Rupert hørte efter med største Opmærksomhed — Virginie paa sin Side trykkede sit Lommetørklæde mod sine Øjne med en Hast og Skjelsning af betydelig Effect, og fremtog omsider et Brev, som hun læste langsomt og med idelig Afbrydelse.

„Bed Zevs, hun spørger ham tilraads angaaende Generalens Frieri!“ udbrød Victor, „og venter efter al Sandsynlighed, at han vil gjøre Indsigelse mod Tillysningen. Affairen mellem Deres Fætter og min Søster er gammel, Mademoiselle, og vilde, hører jeg, have faaet det mest tilfredsstillende Udfald allerede for fire Aar siden, hvis der ikke var kommet nogle ulyksalige Fejltagelser og Misforstaaelser ivejen.“

„Virkelig? Det har jeg aldrig vidst,“ sagde Cyrilla roligt.

„Jeg har ingensinde hørt de enkelte Omstændigheder,“ vedblev Victor de Lindesmar; „thi da jeg har været saa længe borte fra mine Søstre, skjenke de mig kun en meget sparsom Fortrolighed, men jeg haaber, at Alt skal faae et godt Udfald — jeg vilde overordenlig gjerne have Adlerkron til Svoger; han er en herlig Fyr — den bedste, Virginie kan faae. Hvor godt seer hun ikke ud i Maanesskinnet, og hvor malerisk staaer hun ikke der! Jeg havde ingen Idee om, at hun havde saa megen Gratie.“

Det havde Cyrilla ligesaa lidt, og hun havde heller

aldrig lagt Mærke til, at Virginie brugte saa mange Gestus, naar hun talte; men hendes idelige og mangebaande Bestræbelser for at trække Rupert vare længe blevne bemærkede af Cyrilla med Mishag, om ikke med Uro, og skjøndt Lindesmars Ord havde deres Grund i en falsk Fremstilling af Forholdene, overbeviste de hende dog ikke blot om, at Virginie selv meente det alvorligere, end hun hidtil havde antaget, men tillige om, at hele hendes Familie nærrede Haab, ja maaskee ligesvem Forventning om en saa ønskelig Forbindelse. Hun følte sig i den Grad knuget af en uudholdelig Vængstelse — af en Række ubetyngelige Tvivlsmaal og Bekymringer, at hun i nogle Djeblikke næsten var ude af Stand til at aande. Den menneskelige Aand er imidlertid frugtbar paa Udveje til at berolige sig selv. Da hun rejste sig, for at forlade Logen, havde hun alt vundet en temmelig tilfredsstillende Overbeviisning. Ruperts Lykke var hende, tænkte hun, saa meget dyrebare end hendes egen, at den indvortes Smerte, hun led, kun kom af Bekymring for, at en værdifuld Kvinde, der var bragt til Fortvivlelse ved sit plettede Rygte og sin Pengesforlegenhed, skulde hilde ham i sine Garn.

Idet de bevægede sig frem imellem Stolene, klappede Lindesmar med Hæt i Hænderne og raabte: „Bravo! encore! encore!“ Cyrilla vendte sig om.

og saae end eengang ind paa Scenen. Rupert og Virginia kom hurtigt hen imod Prosceniet, hvor Lyset fra den sidstbrændende Lampe faldt paa deres Ansigter. Den Første lo, den Sidste saae fortrædeligt, men søgte at gjengjælde sin Broders Løjer, der varede uafbrudt, medens de vendte tilbage med hinanden til Selskabs-salen. Først de gik ind, standsede Rupert, og Cyrilla hørte ham sige: „Virginia, jeg maa dog give Dig et Raad i denne Sag. Lad Ingen saae Indslydelse paa Dig ved Dit andet Valg. — Bellegardes Mening gjelder til Vandsbæk, da han uden tvivl ikke sætter saa megen Priis paa Dig, som Du fortjener.“

„Maaskee; men han kjender alt det Vanskelige i min Stilling, og der er een Omstændighed, som — men det vil jeg hellere fortælle Dig en anden Gang.“

„Hvis Du vil — da jo før, jo hellere, dersom jeg kan være Dig til nogen Gavn.“

Aftenen gik hurtigt og behageligt, som de fleste Aftener, hvor de Tilstedeværende staae paa en fortrolig Fod med hverandre; men først da Alle vare tagne hjem, undtagen Bellegardes og Lindesmars, rykkede Rupert frem med en lang alfabetaisk Fortegnelse paa sine Venner og Bekjendte, og sagde, at det nu blev nødvendigt at gjøre et Udvalg til Operaens første Forestilling. Man satte sig omkring et Bord, og der begyndte en særdeles levende Drøftelse, som endog

Præsidenten ikke undsløg sig for at tage Deel i, medens han gik op og ned ad Gulvet med faste, langsomme Skridt.

Det vilde her være let at give en taalelig Tegning af Selskabet i og omkring Erfort; og Fristelsen dertil er ikke ringe, naar man husker, hvilke glimrende Præcedenser der kan anføres. En Balsal eller en Klub er meget rigtigt det Sted, hvor Romanforfattere mest vnde at holde Monstring og gjøre Jagttagelser over deres Medmennesker, for at vise deres Kjendskab til til den menneskelige Natur; — Melanie med en Fortegnelse af højt klingende Navne for sig, med Blyant i Haanden, med sit galant spørgende Udseende, og omgivet af en Gruppe Skikkelser, der syntes at kappes med hverandre i utrungen Holdning og frie Yttringer, vilde imidlertid svare ligesaa godt til Hensigten, ja endog have det Fortrin at besidde et tvetydigt Slags Originalitet. Og dog afholde vi os derfra; thi en kjedsommelig Erfaring har lært os, at en Skildring af Personer, der ikke staae i Forbindelse med de fortalte Begivenheder, kun sjeldent interesserer og altsor tidt trætter Læseren.

Det var silde, da Melanie kom tilende med sin „Nulle“, som hun fandt for godt at døde Fortegnelsen, og ifølge Alfababetets Orden var det sidste Navn paa den: Zorndorff.

„D,“ udbrod Madame de Bellegarde, idet hun rejste sig, „om ham behøves der ingen Discussion. Han hører til os, og det er en Selvfølge, at han bliver indbuden.“

„Det undrer mig kun, at han ikke har været her endnu,“ sagde Julie, idet hun skød sin Stol tilbage; „man burde virkelig gjøre Noget, for at trøste og opmuntre ham.“

„Min Mening er,“ sagde Rupert, efter at have kastet et hastigt Blik paa Cyrilla, „at det vilde være et Slags Mangel paa Delicatesse, hvis man holdt det for muligt, at en saa lystig Affaire, som en Forestilling paa et Privattheater, kunde stemme med hans nuværende Følelser, saa meget mere som vi bagefter skulle dansje til den lyse Morgen.“

„Deri kan jeg ikke være enig med Dem, Rupert,“ sagde Præsidenten, idet han standsede. „En vedvarende Smerte hos Edouard kan ikke kalde hans Kone tilbage fra Graven, og man kan neppe vente, at han vil sørge øvigt.“

„Nej ingenlunde,“ bemærkede Monsieur de Bellegarde. „Kong Davids vise Taalmod fortjener højlig at efterfølges.“

„Dersom De ikke har Noget imod at indbyde ham, Rupert,“ vedblev Præsidenten, som tilsyneladende ikke lagde Mærke til den Anderssærtelse, der blev ydet

hans Anskuelse, „saa tilstaaer jeg, at jeg gjerne saae ham iblandt os og gjengiven til Munterbeden.“

„Jeg har blot yttret en Synsmaade,“ sagde Rupert, „og det staaer Melanie aldeles frit at gjøre hvad hun synes.“ Men dersom han ventede at finde en Forbundsfaelle i sin Cousine, da tog han fejl. Hun havde ikke Mod til at udtale noget opponerende Ord imod sin Mand's Onsker, og Navnet blev i Tavshed understreget.

Kort efter begyndte Præsidenten at forlænge sin Spadseretour til Bærelserne ved Siden af og gik fra et af dem, efter Sædvane, i Stilhed tilfjengs. Efter at have aftalt nogle Arrangements til næste Dag, brød det øvrige Selskab ogsaa op; men da de ikke vilde skilles endnu eller lokkedes af den skønne Nat, beredte de sig alle til en Maanestinstour gennem Parken.

„Du har da hørt,“ sagde Julie til Cyrilla, da de hændelsesviis kom til at gaae ved Siden af hinanden i Haven, „Du har da hørt, hvor excentrisk Forndorff bærer sig ad?“

„J meer end en Maaned har jeg ikke engang hørt hans Navn nævne førend iaften,“ svarede Cyrilla.

„Tænk Dig bare: han har forladt sit smukke Sted, harrifaderet Vinduerne, givet Svendet Afsted, solgt

„sine Heste og . . . er vendt tilbage til sin gamle Lejlighed i Byen.“

„Bærelserne i hans Huus have ventelig vaft ubehagelige Minder,“ bemærkede Cyrilla.

„Meget muligt. Det skulde ikke undre mig, om Margarete spøgede i Bibliotheket . . . Du veed, at han aldrig kunde holde hende derfra. Endog den sidste Balasten kom hun derind igjennem Drivhuset, efter forgjæves at have prøvet alle de øvrige Indgange. Hun skal være stegen ind igjennem et af Vinduerne. Har Du nogensinde hørt Mage? Og ovenikjøbet i en Balkjole besat med Blomster! Den Aften saae hun virkelig overordenligt phantastisk ud med sine Vandliljer og sin grønne Kjole, og jeg glemmer aldrig det Ansigt, hvormed hun kom hen til mig, da jeg dandsede i Cotillonene, og spurgte mig, om jeg havde seet Melanie eller Dig. — For at slippe for hende, sagde jeg, at han uidentivt var deserteret til Bibliotheket, saasnart Dandsen var begyndt, og der fandt hun ham ogsaa, efter Alt hvad man siger.“

Cyrilla gøs, idet hun gjenkaldte sig det Møde, som havde fundet Sted der; men hun talte ikke, og Julie vedblev:

„Henri og Victor have besøgt ham flere Gange i den senere Tid; men lige indtil idag har jeg ikke kunnet overtale Adrienne til at gaae til ham, uagtet

hun ved, at Melanie besøger ham regelmæssigt hver Uge."

"Melanie er hans Tante," bemærkede Cyrilla roligt.

"Ja, og vi ere hans Veninder, og det glædede ham meget at see os; han blev formelig munter og fik mig til at fortælle ham, hvorledes Proverne vare løbne af; han vidste, at Du havde negtet at spille med, og sagde, at Du, efter Alt hvad man hørte, morede Dig godt i Selskab med min Broder Victor."

"Hvori Du naturligviis modsigde ham," sagde Cyrilla hurtigt.

"Ingenlunde! Hvad vedkommer det ham? Du har ligesaa megen Ret til at more Dig sammen med Victor, som jeg, og det sagde jeg ham ogsaa. Derpaa viste han Adrienne sin lille Suite af Bærelser, der var meget luxuriøst indrettet, naar man betænker, at han nu lader som om han foragtede Rigdom. I et af Bærelserne fandt vi Nikke, denne søle Vicas Niece. Den stakkels Margarete har, lader det til, tilladt hende at lære at koge hos hendes chef de cuisine; hun forestaaer nu Jordbergs indskrænkede Huusholdning, og det særdeles tilfredsstillende, efter hvad han alvorligt forfikkrede os i hendes Nærværelse."

Her kom nogle af de Øvrige til, og Samtalen blev almindelig.

Da de vare komne tilbage, gif Melanie og Cyrilla ind i Huset og begave sig strax hver til sit Værelse.

Virginie blev ude i Maanestinet, hvor hun vedblev at passiare med Rupert og umærkeligt fik ham til at daste frem og tilbage med hende. Da Cyrilla en Time efter slukkede sit Lys og saae angsteligt ud igjennem sine halvvaabne Binduesjalousier, saae hun de To endnu gaae op og ned udenfor Huset i alvorlig Samtale.

Virginie var altsor godt hjemme i Hjertets Metafysik (saaledes kalder man jo Kjerlighedslidenskaben), til at være tilfreds med de Fremskridt, den sidste Maaned havde ladet hende gjøre i Ruperts Indest.

Bel var det lykkedes hende at fornye tidligere Mars fortrolige Dmgang; men dette havde hun opnaaet ved at skjule sine egenlige Følelser under almindeligt Benstabs Maske, og hun var træt af den Svang, hun selv havde paalagt sig, og utilfreds over den langsomme Fremgang, hendes Planer havde. At det noget forslidte Krigspuds, som hun den Aften havde brugt, for muligviis at vække ham af hans Ligegyldighed — nemlig at meddele ham en Andens skriftlige Kjerlighedstilstaaelse og raadspørge ham i den Anledning — var slaaet aldeles fejl, ærgrede hende i højeste Grad, og hun bragte ikke dette Omne paa Bane mere — hun undgik det ligefrem, men talte med lidenskabelig

Beltalenhed om sit ulykkelige Ægteskab og den Glendighed, som det havde bragt over hende, idet hun uden Forbehold fortalte en Række huuslige Nødsels-scener, der syntes indgravede i hendes Sukommelse med Queskrist. Rupert forbavsedes og forfærdedes over at høre hende fortælle om Dyrin, der karakteriseredes af en Naahed og Udartelse, som han hidtil kun havde holdt for mulig hos de laveste og mindst dannede Samfundsklasser, og hans Interesse gjorde, at Virginie hellere end gjerne vedblev med det, hvorpaa hun aldrig skulde have begyndt. Alt hun tilsidst fik Rupert overbevist om sin Mands mageløse Eletthed og sin egen englelige Uskyldighed, behøver neppe at siges. Da han naturligviis følte sig smigret ved den ubegrændsende Tillid, der sattes til ham, tilbød han uden Forbehold at bidrage med Naad og Daad til at ordne hendes Anliggender, og ligesaa uforbeholdent bleve hans Tilbud modtagne. Hun tilstod, at hun havde Gjæld . . . hvorledes kunde det ogsaa være anderledes, da de Rubigny i den sidste Tid havde bortodstet Alt ved Spillebordet eller paa Andre og nødt hende til at skaffe Penge til hende og hendes Barn ad alle mulige Veje, hvorved hun mangen Gang var bleven udsat for ubørte Bedragerier.

„Det er nu altsammen forbi!“ udbrod Rupert muntert, idet de standsede udenfor Indgangsdøren.

„Kan jeg end ikke forjage Fortiden fra Din Grindring, saa kan jeg dog idetmindste vaage over Dit fremtidige Liv, da Du nu har tilladt mig at gjøre det.“

Maaskee opfattede Virginie disse Ord urigtigt; men de Taknemuelighedsyttringer, hvormed hun overste ham, idet hun bang ved hans Arm, medens de gik ind, vare gjenneimtrængte af en Glæde og Varme, der vilde have været Rupert mindre behagelige, dersom han havde vidst, at Cyrillas taarefyldte Øjne fulgte alle deres Bevægelser.

Fjerde Capitel.

Ruperts Prover med Virginie og de andre Høstehavende bleve hver Dag hyppigere og længere. Man forlod tidt Musikbærelset for Theatret, hvorfra Orkestrets Toner undertiden gjennem en aaben Dør eller et Bindue trængte beelt ind til Melanies Bærelse, hvor Cyrilla plejede at opholde sig, taalmodigt oppebiende det Øjeblik, da hendes Fætter fik Tid til at ride ud med hende.

I den sidste Tid vare deres Ridetoure ikke blot blevne stærkt afknappede; men nogle Gange havde Rupert endog ligesvem undskyldt sig, og da han en Dag i den Hensigt traadte ind i Bærelset temmelig længe efter den sædvanlige Tid, kom han ikke lidt ud af sine Concepter ved allerede at træffe Cyrilla i Midedragt og aabenbart uforberedt paa at blive stuppet i sine Forventninger. Han forklarede hende med uforsigtigt Fortrædelighed, at Virginie serit i dette Øjeblik

var kommen tilbage fra „Neubof,“ hvor hun havde tilbragt Morgenens, og at han frygtede, at det blev for fildigt at ride ud med hende, naar Prøven var forbi.

Cyrylla sagde, at det ikke var saa vigtigt, og saae ud af Vinduet med en ret godt spillet Ligegyldighed; men Melanie, der var tilstede, bemærkede noget utilfreds, at det næsten lod til, at Virginie med Forsæt valgte de Timer, der forhindrede Cyryllas Ridetoure.

„Nej, paa ingen Maade,“ svarede Rupert hurtigt; „hvad Grund skulde hun have dertil?“

„Det maa Du selv udfinde,“ svarede hun; „men det gjør mig ondt, at Cyrylla saa tidt gaaer glip af sine Ridetoure, da de, som Wilhelm siger, ere overordenligt gavnlige for hendes Helbred og gjøre, at hun aldeles har gjenfaaet sit forrige Udseende.“

„Cyrylla,“ sagde Rupert, idet han søgte at komme til at kaste et Blik i hendes bortvendte Ansigt; „efter at jeg har hørt det, kan Du være sikker paa, at aldrig Noget skal afholde mig fra at afbente Dig til den bestemte Tid. Disse Prøver ere i det Hele blerne usigeligt kjedelige og besværlige for mig, da de saa tidt berøve mig baade Dit og Melanies Selskab.“

„Virkelig!“ sagde Cyrylla med et meget stærkt Eftertryk.

„I en saadan Grad, at jeg forsikker Dig, at jeg tidt har været skammelig uopmærksom. Hvorledes

kunde det ogsaa være anderledes, naar mine Tænkter
saa ideligt svævede bort . . .

„Maaskee til Dine Arbejdere?“

„Tiere til Dig og Lindesmar; I have i den senere
Tid aldeles bortledt min Opmærksomhed ved at sætte
Eder under Egen udenfor Musikværkets Vinduer.“

„Ja, men Melanie, Bellegardes og mangfoldige
Gjæster have ogsaa været tilstede der,“ sagde Cyrilla
smilende; „hvorfør skulle vi bære Skylden alene?“

„Fordi jeg kun saae Dig og Lindesmars hvide
Tænder og sorte Djne“, svarede Nupert leende. „Men
alvorligt talt, Cyrilla, jeg synes, at Du begynder
at tillade ham at vise Dig en Smule mere Op-
mærksomhed, end der efter Forholdene just er fornø-
den eller klogt.“

„Og alvorligt talt“, svarede hun med nogen Skalk-
agtighed, men endnu mere Alvor, „synes jeg, at Du
begynder at tillade Virginie at vise Dig mere Op-
mærksomhed, end der just er nødvendig eller i det
Ringeste klog . . . det vil sige, dersom Du ikke har
i Sinde at . . . at . . .“

„Nej“, sagde Nupert, „jeg har ikke i Sinde at
. . . at . . . ligesaa lidt som Du har i Sinde at . . .
at . . .“

Det var Cyrilla temmelig behageligt, at Virginie
i det Samme kom ind, og efter Nuperts Anmodning

gif hun ind i Musikværelset med dem og tjente dem i en heel Time som Nødbjelp ved at synges Sopran eller, naar det behøvedes, endog Bas for dem.

Da hun var gaaet, ventede Rupert forgjæves paa, at hun skulde vise sig under Egen. Melanie var der, og Lindesmar med et noget fortabt Udseende, og lidt senere Bellegardes og nogle andre Familier med Børn og Skjodehundee i sædvanlig Maaße — og man hentede Stole fra Buegangen og henstillede Borde med Frugt og Kager — og der gif Menneskegrupper omkring og trængte munter ungdommelig Latter op til det Vindue, som Rupert havde aabnet.

„Græsplainen derude er virkelig et meget livligt Sted,” sagde han, idet han heldte sig ud af Vinduet, „og Udsigten til Søen, der beskinnes af Solen, er meget venlig — jeg gad blot vide, hvordan Søen vil tage sig ud om Vinteren!”

„Smukt nok, naar den er bedækket med Skøjteløbere”, svarede Virginie, „og det vil den være, da Du og Dit Regiment blive i Erfort. Det er endog temmelig almindelig bekjendt, at Du har i Sinde at leve herude for Fremtiden, og for Djeblicket tænker paa at vælge Dig en Livsledjagerinde. Hidtil har Du været saa heldig at skuffe alle Bestræbelser for at opdage, hvem den Lykkelige er. Men har Du først eengang bestemt

Dig, saa vil der naturligviis kun finde liden Dødsfættelse eller Bamsfelighed Sted mere."

"Det har ikke været min Lod, Virginie; tvertimod er det, Du spaaede mig for tre Aar siden, gaaet temmelig bogstaveligt i Opfyldelse."

"Dengang brød Cyrilla sig ikke om Dig", sagde Virginie, idet hun saae op, „men nu? . . . nu?"

"Nu . . .", sagde Rupert lovende, „nu er der en Hindring tilstede, som ikke er let at overvinde."

"Den vil aldrig blive overvunden", udbrød Virginie, „aldrig, aldrig! Cyrilla har givet Grev Zorndorff et Løfte, som intet Hensyn i Verden vil bevæge ham til at løse hende fra."

"Hvem har sagt Dig det?"

"Zorndorff selv. Han siger, at hun rigtignok nu er vred paa ham, men at han holder sig overbeviist om, at Kjerligheden med Tiden vil faae Overhaand over Harmen hos hende, og det er ogsaa min Mening."

Rupert lo spottende og rystede paa Hovedet.

"Tro mig, Rupert, Du bortodfler Dine bedste Aar paa Bestræbelser for at vinde en Pige, der aldrig har brudt sig om Dig og aldrig vil gjøre det. Alene hendes Egegylldighed med Hensyn til Madame Winci burde have overbeviist Dig derom."

"Jeg forstaaer Dig ikke tilfulde."

"Kan Du virkelig troe det muligt, at hun, der-

sem hun havde baaret mindste Kjerlighed til Dig, vilde have valgt Armbaand til denne Kvinde eller hjulpet Dig at tilkaste hende Boufetter og Krandsje, hvilket man dog siger mig at hun har gjort den ene Aften efter den anden i Circus?"

"Og", sagde Rupert, idet han drejede paa sine Moustacher og saae ned paa Virginie, medens hans Djne lynede af halvt tilbageholdt Dvergivenhed, "troer Du, at en Adlerkron vilde nedlade sig til at være skinyg paa Directricen for et Kunstberiderselskab, om det saa var selve Amazonedronningen?"

Virginie vendte sig bort, og i hendes Djne samlede sig Taarer af Mismod over det, hun holdt for en Bebrejdelse, men der ikke var saaledes meent. Da Rupert igjen talte, sagde han hende ligefrem, at saalænge Covilla ikke virkelig havde samtykket i at ægte Zorndorff, kunde han ikke opgive alt Haab.

Derksom Virginie havde vidst dette før, saa vilde det maaskee have afholdt hende fra at lægge Planer og hengive sig til saa ugrundede Forventninger, som hun i den sidste Tid havde gjort. Zorndorffs Meddelelse i Forbindelse med den Omstændighed, at Covilla siden Margaretes Død tydeligt nok undgik Rupert, havde vaakt nye Forhaabninger; disse havde hans sidste Par Ord nu pludselig tilintetgjort, og dette voldte hende en saa bitter Smerte, at hun ikke kunde gjøre noget

Forsøg paa at skjule sine Følelser, idet hun med-
 sagte, skjelvende Nøst takkede ham for hans Fortro-
 lighed, men — udtalte det Ønske, at han havde skjen-
 ket hende den før.

Mupert bed sig i Læberne og rødmede dybt, idet
 han gjennembladede nogle Noder, der laae paa Bor-
 det ved Siden af ham, og stræbte at gjenkalde sig
 Alt, hvad han i de sidste to Maaneder havde sagt og
 gjort med Hensyn til Virginie. Da han altid var
 højmodig, endog i sine lønligste Tanker, blev Selvbe-
 brejdelse den Følelse, der tilsidst behødsdt Overhaand;
 og da han ikke havde nogen Anelse om de Kunst-
 er, hun havde brugt, for at trække og fængsle ham, fryg-
 tede han, at han ved den Letfindighed, hvormed han
 havde hengivet sig til Nydelsen af hendes Selskab,
 atter havde vaakt Tilbøjelighed hos en Dame, hvis
 eneste Svaghed i hans Tanker var den altfor store
 Tillid, hun satte til ham, og hvem han ved at tie om
 sin ufornindskede Hengivenhed for Cyrilla havde ladet
 troe, at han var ligesaa meget istand til at vælge
 paany, som hun selv.

Han fremstammede nogle Undskyldninger, som hun
 hørte paa med halv bortvendt Hoved og den Purpur-
 rødme, der er egen for Brunetter. Hun beklagede dybt
 at have blottet sig saa unyttigt, frygtede, at han
 kunde trække sig aldeles tilbage fra hende; hun vendte:

sig derfor om til ham og søgte at gjøre Ende paa sin egen og hans Forlegenhed, idet hun i nogle Øjeblikke talte — rigtignok noget usammenhængende — om sit uforanderlige Venskab —, men endte med at gjøre ham nogle ret rimeligt udseende Bebrejdelser for hans Tavshed og den Mangel paa Tillid, han derved havde viist hende.

Jugen Bebrejdelser ere nogensinde blevne optagne med mere Glæde eller besvarede mere redebont; men medens han forlod Bærelset med lette Trin og endnu lettere Hjerte, blev hun, gennemtrængt af Forvirring og Smerte, ubevægelig staaende og gjorde sig selv det Spørgsmaal: „Har jeg blottet mig eller ej? Hvorfor,“ hvistede hun, idet hun bedækkede sit glødende Ansigt med sine Hænder, „o, hvorfor har jeg ikke tiet og hvorfor har jeg ikke ladet ham tænke hvad han vilde? Hvor meget friere Virkerum vilde jeg da have! Men — jeg vil endnu ikke opgive Alt — hvorfor skulde jeg vel ogsaa det? Vi ere begge unge endnu, og Zorndorff er ikke den Mand, der viger for Noogensombest eller af nogetsombest Hensyn. Jeg maa imidlertid tale med ham snarest muligt — maa sige ham, at han bør kræve Cyrillas Løfte til ham opfyldt. Han lo ad den Idee, at Victor kunde være hans Medbejler — tvivlede, da jeg nævnede Rupert, — hvad vil han nu sige?“

Hun fastede sig i den nærmeste Stol og begyndte at grunde over, hvad der endnu var muligt for hende at gjøre. Da hun havde meer end en Formodning om, at Mupert havde gennemskuet hendes sidste kvindelige Kunstgreb, og vidste, at han kjendte hende som en stolt Kvinde, besluttede hun at handle i Overeensstemmelse med dette Sidste. Hun vilde ikke undgaae ham, men tværtimod vedblive at søge hans Selskab; fra nu af vilde hun imidlertid antage en studeret Tilbageholdenhed og kun med velafpassede Mellemrum lade ham see den Anstregelse, som det kostede hende at skjule en Lidenskab, der var saa stærk, at den stundum lod hende glemme Klogskaben og tvang hende til at gjennembryde alle de Skrænker, hvormed hendes Kjon er omgivet. Og hun udøvede sin Kunst saa klogt, hun lempede hvert Djekast, hver Tone, hver Gestus saa snildt efter sine Planer, at kun de, der have lidt under en evindelig Komedie-spillereskes Mænkter, kunne gjøre sig Begreb om de Provelser, Muperts Taalmodighed havde ivente.

Femte Capitel.

Imidlertid gik Cyrilla, med det Forsæt at undgaae Lindesmar for Fremtiden, ned ad en af Bagtrapperne, klædte sig om og ilede derpaa gjennem Haven ud til den stille Bøgeskov. Uden at have Dje for den dejlige Sommer omkring hende, gik hun i dybe Tanker under Trærnes svale Skygge, der jo siges at være ligesaa gavnlig for Menneskets Liv som skadelig for Plantens. Den sidste Bemærkning, som Rupert havde gjort om Lindesmar, og som saa klart viste, at hverken Interesse for en Anden eller hans Syslers Mangfoldighed havde bragt ham til at glemme eller overse hende, var den eneste Trøst, hvorpaa hun kunde tænke under Betragtningen af sine ulyksalige Forlegenheder, der paa det Tydeligste fremstillede sig for hende ved Udsigten til snart at maatte gjensee Zorndorff; og hun dvælede længe ved dette tiltrækkende Minde, som hendes Phantasi lignede ved en af de Solstraaler, der altimellem

trængte ned igjennem Grenene ovenover hende, og som rigtignok ikke gavede nogen egentlig Varme, men som Idbildningskraften dog med ringe Møje kunde holde for en Spaadom om en skyfri Himmel og en livlig Udsigt, saasnart hun havde forladt det Halvmørke, der omgav hende. Men neppe havde denne Forestilling paa et Varsels Viis bemægtiget sig hendes Tanker, førend den bortstræmmedes af Løvet, der pludselig begynde at skjelve omkring hende, og den sagte, stønnende Lyd af Binden, der brusede gjennem Træerne. Disse velbekjendte Varsler om et Tordenvejr, der ved Sommervejrets Hede blev meer end sandsynligt, bevægede Cyrilla til strax at standse og overveje, hvad hun skulde gjøre; thi vel nærede hun ikke nogen svag Frygt for Lynild og rystede ikke over Torden, men en Skov var dog ikke just det Sted, hvor hun ønskede at blive under Uvejret. Da hun fandt, at det vilde vare for længe at gaae tilbage til Gaarden, bestemte hun sig til at prøve paa at naae det nærmeste Sted ved Eken, hvor Rupert havde besejlet at der hver Morgen skulde bindes en Baad fast. Der kunde endnu blive Tid til idetmindste at sætte over til Den og maaskee naae Hytten, inden Regnen begyndte.

Hun gav sig til at løbe hen ad en nylig opdaget nærmere Sti mellem Træerne og sprang let over de fremragende Rødder; men idet hun saae ud igjennem

et aabent Sted i Skoven, for at faae Die paa Himlen, opdagede hun med Gæt en Mandstikkelse, der listede sig hurtigt hen imod hende. Derjom denne Mand havde gaaet oprejst eller hilst, da havde hun maaskee antaget ham for en Skovfoged eller for en af Nuperts Arbejdsfolk og glædet sig over, at han kom; men denne Mand, der gik saa bøjet og listede sig saaledes frem bag Træerne, havde Noget ved sig, der strax betegnede ham som En, der havde trængt sig ind med Urette, om ikke som noget Bærre. Hun begyndte at føle sig trykket af en ubestemt Vengstelse og ilede ned imod Søen, og Lyden af de Trin, der fulgte efter hende, tjente kun til at paaskynde hendes Løb, indtil hun hørte det hviste hæst tæt ved sit Øre:

„Vær saa god at standse, Frøken, og at sige mig, om denne Vej fører til en Kro, hvor en stakkels Rejsfende kunde faae Nattequarteer.“

Cyrilla standsede og gjorde sig Umage for at forklare ham, at den Vej, som han havde forladt, vilde føre ham til Skovfogedboligen, men at foran ham laa ikke Andet end Søen og Mosejorden, som var farlig at betræde uden Vejviser.

Der var noget rædsomt Frastødende ved denne Mand, der stod lænet paa en tyk Stok foran hende og gloede frem paa hende under sine sorte, buskede Djenbryn. Hans Ansigt bedækkedes af et Skjæg,

der var flere Dage gammelt, hans Haar var uredt og hans Kinder indfaldne; de Klæder, der indhyllede hans firfkaarne Skikkelse, syntes ikke at være syede til ham og vare plettede og flere Steder itu, og selv medens hun talte til ham, smøgede han sin gamle blaae Klædeskafjet, med en Blanding af Skjodesløshed og Uforffammenhed, ned over sit højre Dre.

„Er der Noget nede ved Søen?“ spurgte han pludseligt, da hun havde talt ud.

„Det veed jeg ikke,“ svarede hun og gik hurtigt videre.

„Jeg er i stor Nød, Frøken, og vilde være Dem taknemmelig for den ringeste Ubetydelighed, som De har hos Dem.“

„Det gjør mig meget ondt,“ svarede Cyrilla, der nu begyndte at aande hurtigt, „men . . . jeg har ingen Penge hos mig.“

„Deres Uhr, Frøken, og Kjeden ere maastee Noget værd.“

Hun rakte ham dem, uden at betænke sig noget Djeblik.

Han puttede sit Lytte i Vestelommen og vedblev derpaa at gaae ved Siden af hende. Ved hvert Skridt svang han sin Stok i Lusten og lod til at more sig over hendes Skræk, der, hvor megen Umage hun end

gjorde sig for at skjule den, kun traadte altfor tydeligt frem.

„Vi faae vist Tordenvejr, Froken, og jeg troer, at det vilde drive Baaden ud paa Søen.“

„Meget muligt,“ sagde Cyrilla og begyndte at løbe paany.

„Stop, Pige! Du gjør bedst i at svare mig høfligt,“ raabte han, idet han forfulgte hende. „Jeg vil vide, om jeg kan finde en Baad her i Nærheden — jeg tænker ikke, at Du vilde løbe saa rask, dersom Du ikke vidste, at der var Nogen nede ved Søen.“

Bed disse Ord greb han efter hendes Arm; men Cyrilla stødte med en vis Fortvivlelse hans Haand bort fra sig og foer fremad med en Hurtighed, som kun en dødelig Angst kunde frembringe. Et svagt Haab om at naae Baaden og faae Tid til at støde den ud i Søen, holdt hende oprejst, indtil hun atter hørte sin Forfølger mumle sagte Forbandelser bag ved hende. Men da hun kom til det aabne Sted ved Søen, begyndte hendes Lemmer at skjelve; det var, som om Hjertet steg hende op i Munden, som om en dyb Rædsel standsede hendes Mandedræt, som om Jorden svigtede under hende; da saae hun med Et . . . Jorndorff ligge udstrakt paa den velbekjendte Træbænk.

Han sprang op, idet hun, med et lydeligt Glædes-
skrig over sin Befrielse, sprang hen imod ham; men

han overvældedes af sine Følelser, og han trykkede næsten bevidstløs sit Ansigt mod hans Skulder og stønnede:

„Frels mig, Edouard — frels mig!“

Inden han fik Tid til at udtrykke sin Forbavjelse eller udbede sig en Forklaring, fandt han denne i den Næstendes affkrættende Skikkelse. Med en næsten umærkelig Bevægelse rakte Zorndorff sin Haand bagud, tog en Stok, trykkede paa en Fjer, og i næste Øjeblik havde han en lang skarp Kaaarde til sin Raadighed.

„Hvem er De, og hvad vil De?“ spurgte han roligt.

Manden var i Førstningen altfor forvirret til at kunne svare — omsider stammede han Noget om, at han havde forbildet sig og søgte en Landsby eller en Kro, hvor han kunde overnatte. Men endnu medens han talte, saae han saa længselsfuldt hen efter Baaden, at Zorndorff ikke kunde Andet end formode, at han havde i Sinde at bemægtige sig den til eget Brug. Han gik derfor nærmere hen til ham, idet han svarede:

„I indbegnede Anlæg kan man ikke vente at finde Kroer eller Landsbyer. Dersom jeg var Gensdarm, saa vilde jeg forlange at see Deres Papirer; da jeg ikke er det, saa raader jeg Dem til at bene af snarest muligt. De har givet mig meer end Tid nok til at indprente mig Deres Ansigt og Figur“.

Forbryderen tog fastere omkring sin Stof og løftede den et Øjeblik truende; men hans Modstanders farligere Baaben, og maaskee tillige dennes faste Blik og Holdning, affkræftede ham fra at begynde Fjendtlighederne; og han listede ind i Skoven, idet han altimellem standsede, for at see sig tilbage og give sit asmægtige Naseri Luft i Forbandelser, der ledsagedes af Ansigtsfordrejelser, som gave ham en modbydelig Lighed med en Hund.

Cyrilla, der tilsidst havde staaet noget borte som en skjelvende Tilskuende ved denne Scene, saae ængsteligt efter ham, indtil han var aldeles forsvunden; dernæst satte hun sig paa Bænken og begyndte at aande friere. Men da Tanker og No vendte tilbage hos hende, folte hun den piinligste Smerte over det Skete — den bitterste Fortrydelse over sin Mangel paa Mandsnærværelse. Hvorfor havde hun søgt Tilflugt hos Jorndorff? Vilde ikke hans Nærværelse alene have været en tilstrækkelig Beskyttelse? Hvorfor havde hun ikke strax sprunget ned i Baaden og sikket baade ham og sig selv Tilbagetoget i Nodstilsælde? Hvis det havde været Rupert eller endog Lindesmar eller en Jæger eller den gamle Fisker, der havde været tilstede, saa havde hun omfavnet enhver af dem ligesaa fuldt og . . . bagefter leet derad. Men af Jorndorff kunde hun ikke vente, at han vilde antage hendes

Udfærd for indgiven af blot Ekraft . . . og havde det ikke været hendes Hensigt at træde ham imøde paa en heelt anden Maade? Hvad maatte han nu tænke om hende? Og i sin pünnlige Uvished saae hun op . . . modte hans Dine og folte sig selv rødme dybt.

„Jeg maa gaae“, udraabte hun, idet hun sprang op fra Bænken og skyndte sig hurtigt ned ad Bredden og imod Baaden, „vi saae vistnok Torden, og . . .“

„Og en Regnbyge“, sagde Zorndorff, da et stærkt Vindstød i det Samme foer hen over Søen og gav denne samme Blyfarve som Himlen foroven. „I et saadant Vejr kan jeg ikke lade Dig tage afsted alene. Du gjør bedst i at styre over imod Den og vente i Sveitscherbyttten, indtil Stormen har udraset“.

Cyrilla, der ikke folte ringeste Tilbøjelighed til en Tøte-à-Tøte med ham, rystede paa Hovedet og sagde, at hun ikke brød sig om Regnen og hellere vilde gaae hjem.

Zorndorff adlød hende uden videre Indvendinger og søgte at holde den lille Baad, der tydeligt nok var bygget til smukt og slet ikke passede til daarligt Vejr, saa meget som muligt i Ligevægt. For en lille Sø gif Bølgerne temmelig højt, og Cyrilla, der styrede med den mest dameagtige Usikkerhed og Skjodesløshed, og deelte sin Dpmærksomhed nogenlunde lige-

ligt mellem Moret og sin Hævebat, bragte dem flere end een Gang i Fare for at kandre.

„Sid roligt, Cyrilla, og styr efter Baadebuset!“
udraabte Zorndorff omsider; „det maa nu være lige overfor Dig.“

„Siden det begyndte at regne, har jeg næsten slet ikke kunnet see det“, svarede hun; „men maaskee De vil styre og lade mig roe lidt, medens De hviler Dem, — De synes at være meget træt.“

„Nej“, sagde Zorndorff, idet han holdt begge Marerne med den ene Haand, medens han med den anden løsnede sit Halstørklæde og drog et langt, stønende Aandedrag; „jeg er slet ikke træt, men jeg har i den sidste Tid stundum lidt af tungt Aandedræt — af et Trykkende for Brystet, der har været meget ubehageligt“.

„Jeg vidste ikke — det var mig ikke bekjendt — jeg mener: jeg har aldrig hørt Noget om, at De var syg.“

„Nej naturligviis“, svarede han, idet han begyndte at roe med endnu større Anstrenghede. „Hvorledes skulde Du ogsaa have kunnet det, efter at Du har forbudt Melanie at nævne mit Navn i Din Nær-
værelse?“

„Har De spurgt en Læge?“ sagde Cyrilla, uden

at lægge Mærke til hans sidste Ord; „har De søgt Naad?“

„Ja, men jeg agter ikke at følge dem — jeg kan ikke engang, thi den stærke Legemsbevægelse, som man har forbudt mig, er i den sidste Tid bleven mig uundgaaeligt nødvendig, for at dæmpe den utaalelige Uro, der piner mig — en Uro, der fremkaldes ved et usædvanligt Slags Spænding, som jeg fortiden ikke kan see Ende paa.“

Cyrilla taug. Hun ønskede ikke at blive indviklet i forhastede Forklaringer, og Vindstødene og den nedstrømmende Regn gjorde ogsaa al Samtale umulig. Da de traadte iland, vare begge saa dyngvaade, som om de havde været i Søen, og saae og følte sig begge usigeligt ulykkelige. Man skal ikke have let ved at finde et bedre Exempel paa den Indflydelse, som Manden udøver paa Legemet, end dette; thi der kan neppe være Tvivl om, at hvis det havde været Rupert, der ledsagede Cyrilla, vilde Baadehuset have gjenlydt af lystig Latter, og hurtigt Løb ned ad Alleen have forebygget den stærke Kulde, der overfaldt hende, idet hun mumlede nogle afmaalte Takkeord, medens Zorndorff bandt Baaden, der var halvt fuld af Vand, til en Pæl.

Hendes Udseend opirrede ham; men, gjennemtrængt af Ønsket om ej at lade hende mærke dette, gjentog

han Ordet: „Tak?“ saae dernæst op og spurgte: „Hvorfor?“

Cyrilla vendte sig bort, og da ingen af dem vidste, hvorledes man skulde vedblive en Samtale, som var begyndt saa uheldigt, indtraadte der en pünlig Tavshed. Saa snart man kunde see dem fra Husets Vinduer, ilede Tjenere med Parapluier dem imøde, og i Døren til Vestibulen mødte de Præsidenten og Melanie. Den Sidste udbrod ivrigt:

„O, kjære Cyrilla, vi have været i den største Angst for Dig. Saa snart Rupert hørte, at Du var gaaet ud alene, blev han som ude af sig selv, begav sig strax paa Vejen, for at see efter Dig, ja medtog endog nogle Gensdarmere, der hændelsesviis vare her! Han er langt mere bange for Torden, end jeg og . . .“

„Han tænkte hverken paa Stormen eller paa Regnen“, afbrød Præsidenten hende; „men vi vilde ikke forskrække Dig, Melanie! og Madame de Rubigny ved at fortælle Eder, at hine Gensdarmere netop havde bragt den Efterretning, at man havde eftersporet en Forbryder, der iforgaars var brudt ud af Fængslet i Erfort, lige til Parken paa Freiland, og at han efter al Rimelighed drev omkring i Anlægene.“

„Hvilken Fare har hun dog ikke undgaaet!“ udbrod Melanie; „hvilken Skræk kunde hun ikke have faaet, dersom hun havde mødt ham!“

„Jeg har saamænd faaet Skrak“, sagde Cyrilla, fortalte derpaa i Kortbed, hvad der var skeet, og rakte dernæst en Djener en kort Billet til Rupert — hurtigt skreven med Blyant —, hvorei hun underrettede ham om, at hun var kommen uskadt hjem over Søen.

„Og nu, Melanie“, sagde Præsidenten, „maa Du paa Ruperts Begne indbyde Edouard til at blive her.“

Efter et Blik paa Cyrilla afflog Zorndorff den Indbydelse, som hans Tante noget tøvende gjorde ham. Han maatte, sagde han, hjem og flæde sig om — kunde ikke vende tilbage til Middagsbordet i rette Tid . . . var endnu ikke istand til at nyde Festlighederne paa Freiland . . .

„Na!“ udbrød Præsidenten, „jo før Du overvin-der denne sidste Tanke, desto bedre . . . vi savne Dig og ønske at have Dig hos os igjen. Jeg veed, at Rupert vil tage det ilde op, om han finder, at Du har foretrukket at gaae hjem fremfor tørre Klæder, god Middagsmad og det behagelige Selskab her“.

Zorndorff syntes at vakle . . . et Ord, et Blik af Cyrilla vilde have været nok til at holde ham tilbage; men hun gik, med en næsten umærkelig Hovedbøjning, ind i Vestibulen og derfra til sit Værelse. Næppe havde hun begyndt at aftage sine vaade Klæ-

der, førend Lyden af trampende Fødder og en forvirret Støj af mange Stemmer, der talte paa een Gang, naaede hendes Dre. I et saa velordnet Huus var denne Barm altfor usædvanlig til ikke at vække Opmærksomhed strax, ja endog fremkaldte nogen Uengstelse. Hun ringede — anden Gang noget heftigt, og omsider viste hendes Kammerpige sig og begyndte at fortælle med megen Tongefærdighed, at Grev Zorn-dorff havde sagt aldeles roligt Farvel til Præsidenten, men lige med Gæt havde han faaet Munden fuld af Blod, og idet han greb til med Haanden, var det sprøjtet ud over hans Arm; han havde negtet at gaae ind i Huset, og sagt, at det ikke havde Noget at betyde; hun havde hørt den naadige Frøken ringe to Gange, for hun var bare gaaet et Øjeblik ind i Vestibulen, for at høre, hvad der var skeet, og der laa Greven ligbleg paa Gulvet, og Blodet vedblev at strømme ham ud af Munden, men, efter hvad man sagde, ikke mere saa stærkt som i Førstningen, og Grevinde Falkenstein laa paa Knæe ved Siden af ham, og Hs. Excellence gik op og ned og uddeelte Befalinger, og . . .

Cyrylla løb forbi hende ind i Vestibulen, og saae med en besynderlig Tankeforvirring, hvorledes Zorn-dorff blev dragt til et Værelse i den anden Ende af Huset. Idet hun fulgte langsomt efter og saae ham

ligge udstrakt med tillukkede Øjne, farveløst Ansyn og blodbedækkede Hænder og Klæder, fremstillede Tanken om, at han var . . . hendes Egtfælle, sig for hende med en uudholdelig smertelig Klarhed. Det Bæsen, som hun engang havde elsket og nu frygtede mere end nogen Anden, laa hjælpeløst, ja maaskee døende udstrakt for hende, og hun vovede ikke engang at røbe den aldeles sædvanlige Interessee for ham, som kunde tilskrives det Forhold, hvori hun stod til ham som hendes Søsters Neveu.

Efter at Tjenerne vare gaaede ud, herskede der den dybeste Tavshed i Værelset, og Cyrilla stod nogle Minutter i en pijnlijk Forlegenhed, inden hun var istand at samle saa meget Mod, at hun kunde nærme sig Melanie og hviske til hende:

„Troer Du, at Anstrengelsen ved Kongingen kan have voldt denne skrækkelige Sygdom?“

„Det veed jeg ikke,“ svarede hun; „men det har dog neppe, thi han har i nogen Tid været upasselig, og . . .“

„Og,“ sagde Præsidenten temmelig strengt, „og gjort Alt, hvad han vidste der kunde skade hans Helbred. Man skulde virkelig troe, at han havde haabet at opnaae et eller andet Gjemed ved at blive farligt syg.“

Disse Ord syntes at opbidse Zorndorff i høj

Grad. Han vendte sig om med pludselig Heflighed, rejste sig op paa sine Albuer, spilede Djnene højt op og prøvede paa at tale; men Ordene kvaltes af Blod, og han sank utaalmodigt stønnende tilbage.

„Jeg er overbevist om,“ sagde Cyrilla medlidende, „at Ingen vilde ønske at komme i denne Tilstand, naar han kunde forebygge det. Jeg haaber imidlertid, at der ikke er nogen Fare at befrygte; thi jeg husker at have hørt, at der engang sprang et Blodkar i min Fader, uden at hans Lunger havde mindste Skade deraf.“

Bed disse Ord havde hun, uden selv at lægge Mærke dertil, nærmet sig Sophaen, og Zorndorff greb hendes Haand, søgte at drage hende endnu nærmere hen til sig og saae hende alvorligt ind i Ansigtet. Præsidenten betragtede dem skifteviis med et forskende Udtryk og gik hen i Vinduet; men da Melanie — i Haab om, at det Forsoningsøjeblik, som hun saa længe havde ønsket, omsider havde indfundet sig — kom til, for at hviske Freds- og Tilgivelsesord, hørte hun nogle velbekendte hurtige Trin nærme sig Døren, og strax efter kom Rupert, dyngvaad og tilstænket med Skarn, ind i Værelset.

„Det har gjort mig ondt, at Du saa pludseligt er bleven syg, Zorndorff,“ sagde han, idet han traadte hen til ham, „virkelig meget ondt. Det vilde have været behageligere, om Du frivilligt var flyttet ind i

Din gamle Bolig og ikke var bleven tvungen dertil paa en saa ubyggelig Maade. Melanie vil imidlertid drage tilbørlig Omsorg for Dig, og jeg har sendt Bud til Din Tjener i Erfort (hvad er det nu, han bedder?), for at han kan komme herud og medbringe Alt, hvad Du behøver i det næste Par Uger. Dersom Du imidlertid tillader, at Ehrhardt forsyner Dig af min Garderobe . . ."

Zorndorff, der var højt fortrædelig over denne Afbrydelse, som han fandt særdeles ubelejlig, gjorde intet Forsøg paa at tale, men gav Melanie Tegn til at svare i hans Sted, og lukkede Dørene igjen.

„Kjære Rupert,“ sagde hun noget heftigt, „han kan ikke tale . . . maa ikke engang røre sig . . . hvor Du dog forstaaer Dig lidt paa Sygdom!“

„Deri har Du Ret,“ sagde Rupert; „men jeg har skrevet til vor Huuslæge og bedt ham komme herud og blive her i Nat, og Du maa dog indrømme, at det var en god Idee.“

„Ypperligt!“ sagde Præsidenten; „thi uagtet Melanie dadler Dem, veed hun dog ligesaa lidt, som vi Andre, hvad der er at gjøre, men jeg haaber, at Doctor Reimer nu snart vil være her?“ I det Samme saae han opmærksomt paa sit Uhr og begyndte at beregne den Tid, som et Bud behøvede til at naae Erfort og komme tilbage igjen.

Cyrylla, der glad havde skyndt sig ud i Vestibulen, fulgtes snart af Rupert, der udbrød:

„Du har jaget mig net omkring i Berden idag, Cyrylla! herefter vil jeg synes bedre om at see Dig sidde under Egetræet med Lindesmar, eller hvem det nu ellers kan være; men, alvorligt talt, dersom Du ikke selv havde skrevet, at Du var truffen sammen med Zorndorff og vendt tilbage med ham over Søen, saa vilde jeg endnu flakke aldeles forstyrret omkring i Skoven. Din Billet naaede mig i samme Øjeblik, som en af Gensdarmene bragte mig Dit Uhr og Din Kjæde, der vare fundne hos hiin dristige Forbryder. Tanken om, at en Forbryder, som nylig var brudt ud, kunde have Dig i sin Magt — om end kun for et Øjeblik —, var altfor skrækkelig!“

„Han forfærdede mig i højeste Grad,“ sagde Cyrylla og gøs ved den blotte Tanke derom; „men jeg har næsten aldeles glemt min Frygt over den Udgørelse, jeg havde bagefter,“ og hun fortalte sit Møde med Zorndorff og fortrod bitterlig, at hun saa aldeles havde mistet sin Handsnærværelse.

Rupert lo og forsikkrede hende, at Zorndorff kjendte hendes Kjøn altfor godt til at lægge mindste Vægt paa slike Kjærlighedsyttringer, naar de havde deres Grund i Forstrækkelser.

„Jeg frygter, at Du tager fejl,“ sagde hun modstræbende.

„Jungelunde,“ sagde Rupert; „jeg er aldrig i mit Liv bleven saaledes omfavnet, som af en ung Pige, der tyede til mig i sin Angst over en gammel bidst Newfoundland, som knurrede ad hende. Hun talkede mig, under en Strøm af Taarer, for min Beskyttelse; men da jeg saae hende et Par Dage efter, kunde hun slet ikke huske mig mere.“

„O, det kan jeg meget godt forstaae,“ sagde Cyrilla, „og dersom jeg idag ved en lykkelig Hændelse havde truffet en Fremmed ved Søen, saa vilde jeg have overvundet min Forlegenhed ved Hjælp af nogle undskyldende Ord; men Grev Zorndorff har den Tro, at jeg elsker ham endnu; og at dette ikke mere er Tilfældet, haabede jeg at skulle have overbevist ham om ved min Adfærd, uden at behøve Ord.“

„Det nytter i ethvert Tilfælde ikke at tage sig det nær,“ sagde Rupert, „og Du har Tid nok til at vælge en ny Operationsplan; thi han kan neppe forlade os i de første fjorten Dage eller tre Uger.“

„Du synes ikke at befrygte nogen Fare,“ bemærkede Cyrilla.

„Ikke synderlig. Jeg husker, at han fik et lignende Tilfælde for ti Aar siden, kort efter en ubehagelig Affaire med en Student ved Navn Maier. Han er

af Naturen temmelig tilbøjelig til Uvirkfomhed og har stort Hang til Overdaad; men naar han lider under noget Slags Bekymring eller Raadvildhed, begynder han med Gæt at tage sig den voldsomste Legemsbevægelse; han haaber maaskee, at Legemets Udamttelse skal mildne Fornemmelsen af det aandelige Ildebe-
 findende. Overgangen er imidlertid altfor brat og skader i Almindelighed hans Helbred i en eller anden Henseende. Jeg haaber, at hans Ophold her ikke skal blive Dig synderlig ubehageligt. Melanie kan pleje ham, og Julie de Lindesmar paatage sig at conservere ham, saa at vi for vort Bedkommende ikke faae med ham at gjøre, og Du veed under enhver Omstændighed, at det var Præsidentens Agt at lade ham komme herud i næste Uge. Men jeg seer, at Du fryser i Dine vaade Klæder, og vil ikke opholde Dig længere."

Sjette Capitel.

Jorndorff kunde i nogle Dage ikke komme udenfor sit Bærelse, og uagtet hans Sygdom strax blev erklæret for at være uden Fare, udkrævede hans Helbredelse dog den højeste Grad af No. Hans Udflugter indskrænkede sig til Spijsesalen og Frokostværelset, der begge laae i Stueetagen og tæt ved hans Bærelse. Træt af sin Gensomhed, og maaskee tillige fordi han huskede, at Cyrilla plejede at staae tidligt op, kom han en Morgen ualmindelig tidligt ind i Frokostværelset, hvor han, som han havde ventet, fandt hende; men ved Siden af hende, ved det aabne Vindue, stod der to Børn, en Dreng og en Pige paa ti til elleve Aar; han havde under sin Sygdom hørt, at de vare komne, og man havde i hans Bærelse gjort nogle Løjer med deres Navne. Det var Nuperts Gubbørn, Nupert og Nupertina, og for at forebygge Misforstaaelse, havde man holdt det for nødvendigt at

bruge Ammestuediminutivet til Drengen og kalde ham Vertt; af hans Søsters Navn bortfaldt de to første Stavelses aldeles, og man kaldte hende i Almindelighed Tina.

Vertt og Tina vare to lysøjede, rødkindede Børn med et ærligt Udseende og ingenslunde skikkede til at vække nogen Interesse hos Zorndorff, som ogsaa knapt skjenkede dem et Blik, men fæstede sine Øjne vist paa en meget ung Mand, der sad alene ved Frokostbordet og fortærede Fransbrød og Kaffe med en Hurtighed, som var aldeles ubegribelig for Zorndorff, der endog i sine Studenteraar havde været en meget langsom og kræsen Spiser. Denne unge Mand var ham fremmed, men dog aabenbart saa godt som hjemme paa Freiland; han havde ogsaa rigtignok været der i nogle Uger, men da han især tilbragte Dagen sammen med Skovrideren og Astenen med at gjennefsee Bøger med Kobberstik, er hans Komme ikke blevet omtalt endnu. Han havde sort Haar, en mørk Teint og svære Træk, en lille, bredskuldret, muskuløs Figur, og hans Udortes vilde have været ligesom simpelt, dersom ikke et ubeskrivelig utvungent Væsen havde meer end skjult det Uforholdsmæssige i hans Proportioner og den svage Grad af Undseelse, som passede til hans Alder. Han tilendebragte sin Frokost, uden tilsyneladende at lade sig forstyrre af Zorndorffs Nærværelse og Dagttager=

øjne, rejste sig, hængte sin Jagttaske over sin fortræffeligt indrettede Jagtdragt, ledte i en af sine mangfoldige Lommer efter en Hundesløjte, tog sig en Cigar af et meget omfangsrigt Federal, nikkede fortroligt til Cyrilla og Børnene, og vilde just til at forlade Værelset, da Muzpert i det Samme kom ind.

„Hvad, Konrad“, sagde han noget overrasket, „Du lader til at komme sildigere og sildigere ud. Har Du maaskee igjen talt med Cyrilla om den fælleds Gjenstand for Eders Uvillie: Tante i Salzburg? Det glæder mig, Zorndorff, at Du nu kan spise Frokost sammen med os. Maa jeg forestille Dig min Fætter Walden -- min naturlige Arving, ligesom jeg er hans, dersom vi skulde foretrække at leve ugifte. Vi ere“, tilsvarede han leende, idet han lagde sin Arm paa Fætterens Skuldre, „vi ere et særdeles interessant Par — idetmindste siger Melanie saa i nogle meget nette Vers, som hun nylig har skrevet om, at vi ere vore Forældres eneste Sønner, de Sidste af vor Stamme, og begge besidde Lehn, der hjemfalde til Kronen, dersom vi døe ugifte, og at vi i saa Tilfælde have den største Ret til at faae den sørgelige Udmærkelse et omvendt Familiabaaben paa vore Gravstene? Du skulde blot have seet, hvor hun blev fortrydelig, Konrad, da jeg sagde, at jeg ansaae en omvendt Fakkell for langt betydningsfuldere.“

„Jeg kjender ikke denne mærkelige Overeensstemmelse i Eders Lod,“ sagde Zorndorff, „og vidste ikke, at Waldenerne til Waldenburg ogsaa vare uddøde ligetil den sidste Stamherre.“

„Det er netop det, der gjør os interessante“, sagde Rupert. „Dersom det og de ombvendte Familietaaben og Melanies Digt over os ikke vare, saa maatte vi finde os vi at være de to mest hverdags Fyre, som man kunde finde paa en saa smuk Sommermorgen som denne. Det er sandt, Konrad, Du skal ikke gjøre Dig Haab om at træffe mig paa No-sejorden eller Engene idag. Jeg kommer neppe udenfor Musikværelset; thi vor Opera skal opføres for et temmelig talrigt Publicum iovermorgen, og jeg har ikke Lyst til at prostituere mig. Dersom Du er oplagt til at være høflig, saa maa Du gjerne komme igjen Kl. 1 og være Spadserestof for Cyrilla.“

„Maa jeg?“ spurgte den unge Mand og standfede, med Haanden paa den halvaabne Dør — „maa jeg?“

„Ja“, svarede Cyrilla smilende; „men Du maa hverken medbringe Bøsse eller Hund, hverken Meer-skum eller Cigar.“

„Hun er saa venlig at foretage Civilisationsforsøg med Dig“, udbrød Rupert leende, „og dersom No-gen er istand til at betage Dig Din Sky fra Kvinde-

fjønnet, da er det rigtignok Cyrilla. Du frygter hende jo ikke mere, vel?"

„Frygte mig?“ gjentog Cyrilla og rystede vantro paa Hovedet; „o nej, det er min Skjæbne at frygte Andre, men aldrig at blive frygtet selv.“

„Saa meget desto mere bliver Du elsket, tænker jeg“, sagde Rupert; „idetmindste kan jeg indestaae for mit eget Kjon, og Frygtsomhed hos Kvinderne beundres ligesaa meget af os, som Styrke og Mod hos os vinde Bifald hos Eder.“

„Det troer jeg gjerne“, svarede hun; „men jeg vilde gjerne undvære Eders Beundring, dersom jeg til Gjengjeld kunde opnaae den Trøst og Fordeel at have noget mere Mod.“

„Jeg vilde ønske“, sagde Rupert sagte, idet han heldte sig ud af Vinduet tilligemed hende; „jeg vilde ønske, at Du havde Mod til at udrive Dig de Garn, hvori Du holdes af den Mand, som uidentvivel betragter os i dette Øjeblik.“

„Tal ikke om ham, kjære Rupert“, svarede hun med en forskrækket Udseende.

„Lad mig blot gjøre Dig et eneste Spørgsmaal,“ vedblev han hvissende; „er det alene Frygt for de Følger, det kunde have for Dig, der har bevæget Dig til at forbyde mig at blande mig i denn Sag?“

„O nej“, svarede hun hurtigt; „der var mange flere Grunde, der vare stærke nok til at paalægge mig Tavshed. De, jeg holder mest af, deres Lykke, ja endog deres legemlige Belfærd, kunde udsættes for Fare, og . . .“

„Nuvel“, afbrød Rupert hende, „det har jeg længe ønsket at vide — det har jeg gjettet af Din Beslutning om ikke at raadspørge mig ved denne Lejlighed. Du frygter maaskee, at det kunde komme til en Tvekamp mellem Zorndorff og mig. Jeg kan forsikre Dig, at al Frygt i saa Henseende er unødvendig. Jeg er ikke nogen Duellant, jeg hader denne Skik og har ikke i hele mit Liv ladet mig forlede til Sligt. Men om det end ikke var saaledes, kan Zorndorff dog neppe indbilde sig, at den bedste Maade at opnaae Din Tilgivelse eller gjenerhverve sig Din Tilbøjelighed paa, er den at skille Din nærmeste Frænde ved Livet. Tro mig! ingen, om end aldrig saa voldsom Stemning vil bevæge ham til at gjøre Noget, hvoraf der kunde opstaae en uovervindelig Hindring for Eders fordømte Forbindelses Udførelse i Virkeligheden.“

Cyrylla følte, hvor rigtig denne Slutning vilde have været, dersom Sagen havde forholdt sig aldeles saaledes, som hun havde fremstillet den for ham. Zorndorff havde imidlertid større Handlefrihed, end

Nupert formodede, og hun saae med Beflagelse, at den Sidste — der dog hidtil troligt havde holdt sit Løfte om ej at blande sig i Sagen — nu aabenbart æggedes af sin Medbejlers Nærværelse og alt begyndte at sætte sig op mod den Tvang, der var paalagt ham. Uagter alle hans Forsikringer om Fredsommelighed og uagtet hendes Kjendskab til Zorndorffs forsigtige Charakter, frygtede hun altfor meget sin Fæters af Naturen heftige Sind, bærede tilbage for det Udbrud af hans Vrede, der var uundgaaeligt, naar han kom til Kundskab om den Fornærmelse, der var tilføjet et Medlem af hans Familie; hun gjenkaldte sig Melanies ikke ugrundede Frygt for Præsidentens Vrede, gøs ved Tanken om, at Zorndorff skulde gjøre Paastrand paa hende som sin Ægtefælle, og kom til det Resultat, at kun een Fremgangsmaade var mulig for hende, nemlig strax at give Afkald paa Nupert uden Forbehold og for stedsse. Medens disse Tanker droge gennem hendes Sjæl, heldte hun sig endnu længere ud af Vinduet og højede sit Hoved, i Haab om at hendes lange Lokker skulde skjule hendes taarefyldte Øjne for ham; men det var hende uumuligt at fremføre et eneste Ord, førend han efter et Øjeblik tilføjede i en indstændig Tone: „Du forstaaer mig dog, Cyrilla?“

„Tilfulde.“

„Det har ikke været min Agt at volde Dig Smerte; men jeg ansaae det dog for muligt, at Du kunde foruroliges af unødvendig Belymring for mig. Damerne have undertiden phantastiske Ideer i den Retning.“

Lyden af Folk, der kom ind i Værelset, og af Stemmer, som han ikke ventede at høre, bevægede ham til at vende sig halvt om, og han vilde just til at forlade Vinduet, da Cyrilla paany fængslede hans Opmærksomhed ved hurtigt at sige: „Nupert, denne Sagens Tilstand kan ikke vedvare længe; det ubestemte Forhold, som Du saa højmodigt har fornyet, maa ophøre. Jeg er aldeles overbevist om, at det umuligt kan vedblive længere, og da jeg ikke tør sige Dig det, som Du har Aet til at vide . . .“

„Jeg skal ikke spørge Dig tiere,“ afbrød han hende godmodigt; „tillad mig blot forsiktre Dig, at mit Spørgsmaal hverken har sin Grund i Mistillid eller i en uforståelig Nysgjerrighed.“

„En uforståelig Nysgjerrighed?“ gjentog Madame de Bellegarde, der nu stillede sig hen imellem dem; „hvad i Alverden tale I To om?“

„Det er en uforståelig Nysgjerrighed,“ svarede Nupert leende; „men det er en ypperlig Ide af Dem at komme her til Frokost! Jeg vilde ønske, at De gjorde det hver Morgen. Er Bellegarde ogsaa her?“

„Ja, og Julie med. Det er hende, der har jaget os saa tidligt ud.“

Julie sad allerede ved Frokostbordet ved Siden af Zorndorff, nødte ham til at tale om sin Sygdom og paastod derpaa flere Gange, og med spøgefulde Eftertroyl, at han efter hendes Mening „saae overmaadt godt ud.“ Saasnart Virginies lille Dreng kom ind i Bærelset, sprang hen imod Rupert; de to andre Børn trak deres Stole saa tæt hen til hans, at de syntes at ville krybe ned i hans Lomme, og de havde alle Tre lige travlt med hver for sig at lægge Beslag paa hele hans Opmærksomhed, medens de Dvrige vare af den meget ubillige Formening, at han var istand til at deeltage i den Samtale, der førtes omkring ham.

Bed Frokostbordet var Præsidenten en uselskabelig Gjest; han spiste langsomt og stædeviis, med Djnene ivrigt fæstede paa en Avis, en Literaturtidende eller et Flyveskrift, og naar han talte, vare hans Ord altid en Fortsættelse af de Tanker, Læsningen havde indgivet ham. Uden at høre eller ændse Støjen af de muntre Stemmer omkring ham, vendte han sig om til Rupert og yttrede:

„Det lader dog til, Rupert, at de nyeste Opdagelser i Algerdyrkningschemien have vaft grundet Tvivl

om, hvor vidt det kan lykkes at opdyrke Mosejord som Deres."

"Jeg troede," sagde Rupert og saae op, "at dette ogsaa var Deres Anskuelse, da De billigede min Plan med at lade Tørvene skjære efterhaanden, for at skaffe mine Colonister Underhold."

"Javist -- for en Deel. — Man tilraader at tage Tørven bort, da den indeholder for saa Mine=raldele, til at man kan dyrke noget Slags Sæd deri; men da vi nu have udfundet, at Deres Underlag be=staaer af Kvarz, Kalk, og . . ."

"Na," udbrod Rupert, "det vil vare længe endnu, inden vi naae Underlaget, da Mosens Gjennemsnits=dybde er over fyrretyve Fod! Man siger imidlertid, at Kjæret, naar Vandet er bortsladt, lover noget Bedre. Jeg hørte igaar, at den øverste Sø kan bringes ned til en Dam i meget faa Mar. Min kjære Dreng," vedblev han sagte til Pertl, "Ponierne tilhøre ikke mig; men dersom Du vil lade min Cousine Cyrilla laane Dig en af dem, vil hun upaatvivlelig Intet have derimod."

"Det glæder mig dog," bemærkede Zorndorff, "at den forældede Idee med at aflede Vand og plante er opgiven."

"Ikke aldeles", sagde Rupert; "thi foruden at Floden skal ledes i et nyt Løb, skal der tillige være

Canaler til Torvebaadene og, hvor der med Næmnelighed kan trives Træer, ogsaa Plantager."

"Der behøve et Marhundrede til at vore sig store i," svarede Zorndorff, "ikke at tale om det sikke Tab, Frosten i Førstningen vil medføre."

Vertil trak lidt i Ruperts Arm, for at gjøre ham opmærksom, og hviskede:

"Han sagde, at han kunde lære mig at ride paa fjorten Dage."

"Hvem?"

"Deres egen Hideknekt."

"Jeg ønsker ikke, at Du skal lære det af min Hideknekt. Du kan bede Staldmesteren at tage Dig med, naar han rider ud om Morgenens."

"Men Staldmesteren holder ikke af Børn; han —
— kalder os Unger . . ."

"De sagde", hviskede Tina, "at De vilde bringe mig over til Den og vise mig Koen."

"Derksom der var Udsigt til engang at foretage en kunstig Oversvømming —" begyndte Præsidenten.

"Det er neppe at tænke paa," sagde Rupert, "Floden har kun meget lidt Fald og fører slet intet Dynd med sig."

"Du sucre, du sucre!" skreg lille Alphonse, idet han tog fat i Ruperts Moustacher og trak hans Hoved hen til sig.

„Du lille Abe!“ raabte han leende og heldte den nærmeste Sukkerstaals Indhold ud paa Bordet foran ham.

Virginie indvendte, at det vilde ødelægge Barnets Lænder, og medens Rupert spøgende husede hende paa, at hun Dagen iforvejen meget fornuftigt havde standsset hans Skrig med Chocladebonbon, raabte Mr. de Bellegarde fra den anden Ende af Bordet: „Hør, Adberkron, undskyld min Nysgjerrighed, men jeg vilde særdeles gjerne vide, hvad Du har i Sinde med Dit navnkundige Kjøer. Alle tale derom, men Ingen ved Noget derom.“

„Og dog er det en meget simpel Sag“, sagde Rupert; „jeg har bestemt mig for „Behn“-Colonier, som man fandt saa hensigtsvarende i Friesland og Holland for over tohundrede Aar siden.“

„Jeg har aldrig i mit Liv hørt tale om dem,“ bemærkede Mr. de Bellegarde.

„Jeg ikke heller“, sagde Rupert, „førend et Slags personlig Interesse — Haab om Binding — og maaskee nogle andre Grunde bragte mig til at spørge, læse og tilsidst raadføre mig med Folk, der havde Indsigt i saadanne Ting.“

„Naa, og disse „Behn“-Colonier ere vel noget heel Særegent?“

„Ingenlunde. En „Behn“- eller „Fen“-Coloni er

hverken mere eller mindre end Rækker af Colonisthuse, der ere byggede langs med den Canal, som er seilbar for Tørvebaade. Salget af Tørven maa sikres, Samkvemmet lettes, Afvanding og Vanding ledes af en Opsynsmand, der forstaaer sin Bestilling, og hver Colonist maa have et Stykke Land tilligemed nogle Fordele, som jeg ikke behøver at opregne."

"Men jeg seer ikke ret, hvad Sandsynlighed der er for, at disse Colonier ville forøge Deres Rigdom saa overordenligt, som Folk her antage," bemærkede Mr. de Bellegarde.

"Jeg ikke heller, i de første ti eller tyve Aar", svarede Rupert; "men det er aldeles aabenbart, at i Mellemtiden vil Salget af Tørven spare mig for meget Tab — Folkene er sysselsatte, og . . ."

"Ah . . . aldeles philantropisk!"

"Ikke fuldkommen", sagde Rupert og rødmede temmelig stærkt, idet han rejste sig fra Frokostbordet; "jeg har beregnet Udgift og Indtægt temmelig nøjagtigt, og dersom Sagen har noget Slags Interesse for Dem, kan De efter Behag undersøge Planerne, Overslagene og Beregningerne."

"Nej, Tak. Jeg forstaaer mig aldeles ikke paa Forretninger, og finder det vanskeligt nok at forvandle mine franske Franker, naar jeg har nogen, til tydske Gylden."

Det Paaskud, hvorunder Madame de Bellegarde kom til Freiland den Morgen, var at forespørge sig om det Institut i Strasborg, hvortil hun vilde sende sin Datter Hortense; men den virkelige Grund var, at hun vidste, at der skulde være Prøve paa Operaen i Musikværelset, og at der i den Anledning vilde komme en Mængde muntre Folk sammen. „Til hvad Nytte var det“ — havde hun i Fortrolighed sagt til sin Søster — „at sidde hjemme og stærte, naar man kunde more sig andensheds“ — hvortil Julie paa Djeblippet havde svaret: „Ikke til nogensombelst. Du kan være vis paa, at Kleimmheim er der, og jeg vil sikkert nok have Zorndorff alene for mig selv i en Time eller to.“

Og hun havde ham alene for sig selv; thi strax efter at man var gaaet ind i Selskabsværelset, spredte næsten hele Selskabet sig. Præsidenten begav sig til Erfort, Rupert til sit Værelse, Mr. de Bellegarde ud at nyde sin Cigar under Lindetræerne; Cyrilla begyndte i et Vindue langt henne at tegne de mest forskellige Ting, for at more Børnene, og Madame de Bellegarde gik ud paa Balconnen med Melanie, for at gjøre hende de paatænkte Spørgsmaal om den „sunde og alsidige indvortes og udvortes Dannelselse i Forbindelse med Hjemmets og Familielivets Indflydelse, under en omhyggelig Moders altid aarvaagne

Dine o. s. v. o. s. v. o. s. v.", der kunde faaes i Strasborg paa temmelig moderate Bilkaar.

De talte naturligviis om „Geographi og Anvendelse af Glober,* uagtet de ikke spille en saa betydelig Rolle hverken i de franske eller tydske Planer for kvindelig Dannelse som i den „sunde engelske“. Madame de Bellegarde berørte kun let Capitlet Moral og Sæder og kunde neppe afholde sig fra at gabe, idet hun hørte paa Melanies Foredrag over Religionen som Grundvolden for al velordnet Dannelse, endvidere om at udvikle Forstanden, øve Dømmekraften, uddanne Phantasien og fremkalde en Smag for Literatur overhovedet, hvori baade Hortense selv og hendes Omgivelser vilde finde umærkelige, men uendelige Kilder til Interesse og Nydelse!

„Gud, kjære Melanie!“ udbrød Madame de Bellegarde, idet hun søgte med sin meget lille Haand at skjule en Mund, der af Naturen var stor og derfor fik et affkyligt Omfang, naar den udvidedes for at gabe; „jeg skulde dog troe, at alle disse Ting ere indbefattede i Kost og Bopæl, Geographi og Anvendelse af Glober. Kun Bast og Kunst betales særskilt; Henri er fuldkommen tilfreds med Bilkaarene — maa Du vide — og har i Sinde, at Hortense skal lære Alt!“

Hermed var der sagt Basta, og Melanie talte ikke

Mere om Strasborg eller Hortense, men fortsatte det omhandlede Emne ved at forklare sin uopmærksomme Tilhørerste, hvor ypperligt hun vilde have opdraget sin Datter, hvis hun havde haft nogen! Det kan betvivles, om Adrienne lagde synderligt Mærke til Skildringen af denne Phantasiopdragelse, der var bestemt for et Phantasi barn — hun syntes at være usædvanligt sysselsat med at betragte Egnen; hun tog neppe noget Dieblik Lorgnetten fra sit Die, undtagen for at afvise den med et omhyggelig brøderet Lommetørklæde, eller for at afholde sig fra at gabe — en Tilbøjelighed, der paatøm bende hvert Dieblik, og hvorom hun, til uendelig Morstab for Melanie, paastod, at den udelukkende havde sin Grund i Nervesvækkelse.

„Jeg troer saamænd“, sagde hun omsider og paatog sig et overrasket Udseende, medens ethvert Spor af Kjedsomhed forsvandt baade fra hendes Træl og øvrige Person, „jeg troer saamænd, at det er Klemmhein, der kommer ridende herop imod, ret som om han havde Noget at gjøre med Proven. Jeg gad virkelig vide, hvad der fører Dem hertil idag“, tilføjede hun og overgød ham med en Regn af Rosenblade, idet han stod af Hesten.

„Jeg er kommen for at spille Publicummet“, svarede han, „og kan forsikre Dem, at jeg er særligt indbudet i den Anledning.“

Snart hørte man Bogne komme rullende og Hovslag af Heste, og derefter kunde man see Char-à-Banc'er, Galecher og Phaetonner, omgivne af Nyttere, fare frem imod Huset og udtomme deres brogede Indhold paa Græsplainen. Om Proven paa Operaen end havde været Hovedgjenstanden for Sammenkomsten, syntes den dog nu at gaae paafaldende ad Glemme. Nogle stode og passierede sammen — nogle satte sig ned under Træerne — Andre spadserede op og ned, hvor Skyggen var dybest, og da Rupert, Melanie og Cyrilla viste sig iblandt dem, syntes dette at forøge Selskabets Talelyst og gode Lune saa meget og gjorde det saa tiltrækkende, at Zorndorff og Julie de Lindesmar snart vare ganske alene tilbage i det overvættede store Bærelse med dets forladte Balcon. Den Sidste, der neppe bemærkede den ubetydelige Opmærksomhed, der stjenkedes hende, lod Munden gaae paa en Maade, som uidentivt vilde have moret Zorndorff, hvis hans Sind ikke allerede længe havde været aldeles optaget af andre Tanker. Med stor Forbitrelse havde han bemærket, at Cyrilla i hele to Timer, som hun havde tilbragt i hans umiddelbare Nærhed, aldeles havde ladet, som om han ej var tilstede, ikke fordi hun havde spillet en Rolle eller søgt at opirre ham, men med et fast Forsæts rolige Bestemthed. Tænkningen over hendes sandsynlige Bevæggrunde

havde været tilstrækkelig til at bevare hans Sind uforstyrret, medens hun var tilstede — saasnart hun forlod Bærelset, blev han utaalmodig, og tilsidst rejste han sig med et Udtryk af overordenlig Mathed og yttrede, idet han gik gennem Bærelset: „Man maa, siges der, være syg, for at kunne sætte saa megen Priis paa Sundheden, som den fortjener.“ Han standsede derpaa foran Cyrillas Bord og begyndte at undersøge de halvt Blyants-, halvt Aqvarelskizzer, som hun havde tegnet efter Børnenes Begjæring. Det var sande Mønster paa Tegninger udførte „efter Bestilling“ — al Kunstnerens tekniske Færdighed kunde ikke bøde paa den svage og værdiløse Plan.

„Det glæder mig, at hun har begyndt at tegne igjen“, sagde Julie, idet hun tog en Mappe, der var undgaaet Zorndorffs Opmærksomhed; „naar man seer sig om, kan hun maaskee endog bevæges til at udføre nogle Aqvareller for Albumet.“

„Hvilket Album?“

„Na, jeg troede, at De vidste saa god Besked om Melanies Lotteri for den fattige Mand, der brækkede sin Arm, medens han istandsatte Loftet i et af hendes Bærelser! Cyrilla fik Præsidenten til at tage en Mængde Nummere, og han vandt virkelig det Album i Carmoisinsbind, som vi alle vare saa opsatte paa at faae. Det maatte imidlertid smukt have vedblevet at være

fyldt med cartes blanches, dersom hun ikke havde tilbudt at forsyne det med Portraiter af os alle. Det er rigtignok ikke stort mere end Skizzer; men de ligne ypperligt, og de gif fra Haanden for hende med den sædvanlige Hurtighed, lige til Margaretes Død; fra den Tid syntes hun at tabe Interessesen for Alt. Det er sandt — kan de sige mig, hvorfor hun var saa fortvivlet ved den Lejlighed?"

„Jeg bemærkede aldeles ikke . . .“ begyndte Zorndorff med et Udseende af uforstilt Overraskelse, og derpaa taug han og vendte sig til Julie de Lindesmar, som om han ønskede at høre Mere.

„O, man har maaskee ikke sagt Dem Noget derom; men det var — for ikke at bruge et stærkere Udtryk — underligt, da hun aldrig lod til at bryde sig om Margarete, saalænge hun levede; da hun døde, var hendes Sorg over hende imidlertid dyb og uforstilt — uden al Tvivl i en høiere Grad end . . . Deres.“

„Mademoiselle!“

„Bliv ikke vred, min kjære Zorndorff. Deres Opførsel mod Deres Kone var udadtilig — beundringsværdig; men hvad det vedkommer at ønske, at hun havde levet, eller at savne hende nu, saa maa De være mere eller mindre end Menneske, hvis De kan nogen af Delene.“

„Og dog,“ sagde Zorndorff bittert, „har jeg

gjort begge Dele, skjøndt De maaskee ikke vil troe mig."

"Jeg anseer det for fuldkommen muligt, at De har gjort det. Det Pludselige i hendes Død, Mærksagen, Mystikken og alt saadant Noget . . . Men De maa dog vistnok hele Tiden have seet, at hun gik paa Gravens Bred, og naar De roligt overvejer Sagen, bør De snarere glæde Dem over, at hun er bleven skaanet for en Fortsættelse af sin haabløse Lidelse."

Zorndorff svarede ikke, men satte sig ned og begyndte forsigtigt at fremtage Indholdet af Cyrillas Mappe.

Julie vedblev: "Jeg kan tænke mig, at De nu har en sand Skræk for skrantende nervøse Damer, og haaber oprigtigt, at Deres andet Balg maa blive heldigere.

"Tak," svarede han tørt; "men De kan neppe antage, at jeg efter min smertelige Erfaring tænker paa Slegt."

"Det sagde min Søster Virginie ogsaa, strax da hun kom fra Italien, og nu . . ."

"O, gammel Kjerlighed rustes ikke, veed man nok — det er aldeles naturligt."

"Men overmaade taabeligt."

"Deri kan jeg ikke være enig med Dem," sagde Zorndorff roligt.

„Nej naturligvis, fordi De ikke ved, hvad her er i Værk; men det er saa aabenbart som Noget, at Rupert og Cyrilla have været forlovede i flere Maaneder.“

Zorndorff betragtede først den Tegning, han havde i Haanden, saa derpaa langsomt op og sagde: „De tager udentvivl fejl.“

„Det synes at være Dem ligegyldigt,“ vedblev hun spørgende.

Zorndorff havde ikke Lyst til at svare. Han gav Portraitet en bedre Belysning og spurgte, om Blomsterne omkring hvert Portrait vare Emblemex.

„Efter al Sandsynlighed, thi Cyrilla forlangte selv at ville vælge dem.“

„Jeg,“ bemærkede han, „har formodentlig ingen Udfigt til en Plads blandt disse Portraiter.“

„Derksom det havde beroet paa hende, troer jeg det neppe,“ svarede Julie. „Men da Præsidenten frygtede, at han ikke skulde faae de Portraiter, han helst vilde have, foreslog han først at ville affatte en Fortegnelse i den Orden, hvori han ønskede dem, og da Cyrilla ikke vilde indrømme ham dette, skrev han Navnene paa Sedler, lagde dem sammen og fik hende til at love, at lille Alphonse skulde trække dem for hende, ligesom Lotterinummere. Deres Navn var det første, og — snurrtigt nok —, skjøndt hun negtede

at bede Dem om at sidde for hende, er Ligheden dog fuldkommen."

Zorndorff tvivlede ikke herom. Han huskede, at hun havde truffet ham ligesaa heldigt paa en Tid, da der var mindre Sandsynlighed for, at hans Træk vare indgravede i hendes Hukommelse.

„Men Margaretens Portrait er det bedste af dem alle,“ vedblev Julie. „Hun sad i flere Timer og var særdeles tilfreds med de Blomster, hun fik . . . men maastee De helst ikke vilde see det.“

Zorndorff fremraakte tavst sin Haand og skyggede derpaa for sine Øjne mod Julies skarpe, forskende Blik, medens han betragtede Ufbildningen af de Træk, der da smuldrede i Graven.

Julie blev utaalmodig over hans Tavshed og tilsyneladende Forglemmelse af, at hun var tilstede. „Stakkels Kone!“ udbrød hun og prøvede paa at fratage ham Tegningen — „Stakkels Kone! det var disse malede Vandliljer, der fik hende til at forskrive de smukke Blomster fra Paris til sin sidste Balkjole. De klædte ogsaa nydeligt . . . De husker dem naturligviis?“

„Kun altfor godt,“ svarede Zorndorff.

„Margarete klædte sig rigtignok mageløst,“ sagde Julie, som om det var en overordenlig Lovtale, hun holdt; „hvilken udsøgt Smag og uendelig Mangfoldighed!

De maa have været umaadeligt gavmild med Naalepenge!"

Paa disse Ord værdigede Zorndorff hende intet Svar, og hun tilføjede: „Interesierer det Dem at see Deres eget Portrait?"

„Aldeles ikke; men betydeligt at see Emblemblomsterne."

„Dersom De venter en Samling af sjeldne exotiske Blomster, vil De blive skuffet. Cyrilla maler blot vilde Blomster og Ukrudt, som jeg ikke er Botaniker nok til at beundre. Den Krands, der danner Rammen om Deres Portrait, er imidlertid ret smuk og især phantastisk. Denne Plante med det træagtige Udseende og de rødladne Blomster hedder vist bois gentil?"

„Det er Daphne."

„Og denne?"

„Det er temmelig vanskeligt at bestemme," svarede Zorndorff; „der er hverken Blomster eller Frugt, men af Bladene formoder jeg, at det er solanum."

„Jeg hader latinske Ord. Sig mig det sædvanlige Navn; saa kjender jeg den maaskee."

„Det almindelige Navn er dræbende Natfkygge."

„Gud! hvor forfærdeligt! og dog seer den meget smuk ud, idet den saaledes er snoet omkring de andres

bladløse Dele, og „hvad gjør et Navn?“ som Julie siger paa Balconnen.“

„Meget sandt,“ sagde Zorndorff og rejste sig. „Desuden lærer denne Natfkygge Haab om, at Meeningen maaskee har været een af de nyttigste og fortræffeligste Planter; men denne tredie med sine forærvelige Bær kan som Emblem ikke betyde noget Mindre end . . .“ han lagde Tegningen fra sig og gik bort fra Bordet.

„End hvad?“ spurgte Julie og fulgte efter ham. „Er det en giftig Plante?“

„En af de mest dræbende i vor tydske Flora.“

„Det er rigtignok ikke synderligt smigrende; men det overraster mig ikke — jeg har længe mærket, at hun ikke kan lide Dem.“

„Ja saa! og hvorledes er det blevet Dem klart?“

„Jo, hun er aldrig at bevæge til at nævne Deres Navn, og naar Andre gjøre det, antager hendes Udseende en vis Grad af Foragt, der viser mig, at hun ikke har glemt, at De for tre Aar siden . . . at De dengang . . .“

„Hvad?“ spurgte han med tiltrungen Fatning.

„Forlod hende for en rigere Brud.“

Zorndorff blev før et Dieblis saa forbitret over dette Svar, at Julie bemærkede sin Fordeel over ham og vedblev: „Hvis De holder det for rimeligt, at Gy-

rilla, eller overhoved nogen Kvinde, vil tilgive en saadan Krænkelſe, da tager De fejl. Vi kunne ſørge over ikke at have Formue, vige for en Faders despotiſke Villie, naar han er imod Partiet; men at blive forladt med frit Forſæt for Bankſjedlers og Guldmonters Skyld, er for Krænkende profaiſt til nogensinde at kunne tilgives. Jeg er overbeviiſt om, at hun nu ikke blot ikke synes om Dem, men har lært at hade Dem. Min Broder Victor ſelv har mere grundet Haab end De."

"Undskyld," ſagde Zorndorff; "men jeg ſagde neppe Noget om at have Haab. De bekæmper et blot Antagende."

Julie ſaae forlegen ud; men hun gjenbandt ſuært ſin Selvbeherſkſe og ſagde: "Jeg troede, at De bad mig fortælle Dem, hvad jeg havde iagttaget."

"Ja; men Deres Iagttagelſer kunne vel egenligt ikke ſtrække ſig til mig. Vi have været for lidt ſammen i den ſidſte Tid."

"De har Det. De er bleven ſkammelig forſømt, og næſten glemt, af alle Menneſker!" ſagde Julie.

"Kun ikke af Dem!" ſvarede Zorndorff og ſaae op med en ironiſk ſolsom Mine, ſom hun var ſig bevidſt nok til ſpøgefuldt at ſvare:

"Nej; men jeg maa bekjende, at jeg heller ikke

„Har havt megen Tid til at tænke paa Dem. Frei-land er ikke noget Sted for Grindringer.“

„Snarere det Modsatte,“ sagde Zorndorff; „De har derfor maaskee været sysselsat med Tanker om Fremtiden og . . . den flirskaarne Fyr, som jeg lærte at kjende i Frokostværelset imorges.“

„Hvad! Fætter Conrad? Bildmanden!“

„Har De da intet Forsøg gjort paa at civilisere ham? Det er dog virkelig værdt at tænke paa; thi jeg kan give Dem de mest tilfredsstillende Oplysninger om, hvad han ejer af Kvæghjorde og Faareslokke og Torder og smukke gamle Slotte. De kan gjøre ham til Alt, hvad De vil, undtagen snalsjom. Kan han overhovedet tale?“

„Man vil vide ja . . . til Cyrilla.“

„Ja saa!“ sagde Zorndorff og gik ud paa Balconnen, hvor han derpaa syntes at fatte en saa levende Interesse for de Skikkelser, der rørte sig nedefor, at han ikke saae Julie trække paa Skulderen, idet hun vendte sig bort og overlod ham til hans Tanker. Et Par Minutter efter tiltrak imidlertid nogle neppe hørlige Trin sig hans Opmærksomhed — han vendte sig om, og da han saae, at det var Virginie, nærmede han sig hende og hvistede ivrigt: „Omsider! . . . Har De Noget at fortælle mig?“

„Mere, end De skjætter om at høre, frygter jeg højlig“, svarede hun alvorligt.

„Sig mig det kun strax. Indbaldet af Deres Ord kunde være til Nytte for mig, men Deres Søster har efter bedste Evne piint mig i hele den sidste Time, og, saa vidt jeg kan skjønne, ikke af nogen som helst Grund.“

„Maaffee hun har bemærket, hvad jeg har hørt,“ sagde Virginie.

„Det haaber jeg ikke,“ svarede Zorndorff; „men lad mig høre Alt, hvad De har at sige, og hurtigt — inden disse Mennesker komme ovenpaa, for at gjøre den Støj, man kalder Musik.“

„Jeg har talt med Rupert,“ sagde Virginie, idet en dyb Rødme bredte sig over hendes Træk ved Grindringen om det Møde, hvortil hun sigtede, „og han — sagde til mig — at saalænge til Cyrilla virkelig samtykkede i at ægte Dem — vilde han ikke troe, at han maatte opgive alt Haab!“

„Virkelig!“ sagde Zorndorff og rynkede Djenbrynene; „det lyder ikke godt. Alderkron er ingen Nar og vilde ikke engang have sagt det, hvor ubestemt det ender, uden . . .“

„Uden,“ sagde Virginie bistert, „uden at være temmelig vis paa, at hun ikke var ugunstigt stemt imod ham. Jeg tvivler ikke om, at dette forholdet

sig saaledes, og vilde sige, at De kun havde liden Grund til at haabe, dersom De ikke havde fortalt mig om hendes Løfte til Dem. Kan De fordre det opfyldt, saasnart Belangstændigheden tillader det?"

„Nej“, svarede Zorndorff tankesfuldt; „jeg ønsker ikke at gaae til Yderligheder.“

„Men er De vis paa, at hun vil betragte det som saa særdeles bindende?“ spurgte Virginie.

„I den Henseende nærer jeg ingen Tvivl,“ svarede han.

„Hold da modigt fast ved Deres Krav — hun er meget frygtsom og vil give efter for Nødvendigheden. Lad Deres Bestræbelser herefter gaae ud paa at forebygge, at hun fortryder at have givet sit Samtykke.“

„Jeg takker Dem for Deres Raad“, sagde Zorndorff; „men jeg tør ikke følge det.“

„Og hvorfor ikke?“

„Deres Søster siger mig, at Cyrilla allerede hader mig. Hvad Udsigt til Lykke vilde der i saa Tilfælde være for nogen af os?“

„Na! . . . De troer ikke, at hun hader Dem.“

„Nej! . . . paa ingen Maade. Jeg smigter mig med, at hun blot er vred, men med saa stor Ret, at

det vilde gjøre mig ondt at give hende yderligere Grund til Misfornøjelse."

"Hun kan ikke være misfornøjet for Alvor — Kvinder tilgive saa let Alt, hvad der rejser sig af en for vidt drevne Beundring og Kjerlighed."

"Ja, men Cyrilla er i den Grad vant til Beundring og Kjerlighed," svarede Zorndorff med et Suk, "at hun neppe takker Folk for en Hylдинг, som de ikke kunne Andet end bringe hendes yndige Udseende og endnu yndigere Væsen!"

"De agter altsaa at give Slip paa hende uden engang at gjøre Modstand?"

"Aldrig!" udbrød Zorndorff heftigt; "aldrig sørend med Livet!"

"Jeg forstaaer Dem ikke," sagde Virginie med paatagen Kulde: "De udtaler Dem ikke tilstrækkeligt, til at jeg kan gavne Dem; vi gjorde derfor vistnok bedst i at ophæve vort Forbund."

"Paa ingen Maade," raabte Zorndorff; "vi kunne endnu yde hinanden den væsenligste Bistand, men vore Bestræbelser maae herefter rettes imod Alderkron — han maa give Slip paa Cyrilla."

"Det gjør han ikke", sagde Virginie nedslaaet.

"Det maa han!" udraabte Zorndorff. "Jeg vilde ønske," tilføjede han efter et Øjebliks Betænkning, "jeg vilde ønske, at jeg havde tilladt Dem at

omtale dette Løfte for ham, dersom De holdt det for nødvendigt."

"Jeg har talt om det" sagde Virginie, "og opda-
gede strax, at han kjendte det tilfulde."

"De mener da ikke, at Cyrilla har fortalt ham det", udraabte Zorndorff, idet han 'foer op og rø-
bede en Bekymring og Bevægelse, der forbavsede Virginie.

"Dersom hun skulde have gjort det," svarede Vir-
ginie, "saa er jeg overbevist om, at det kun er skeet
under Betingelse af ubrødelig Tavshed fra hans
Side."

"Ingen Betingelse vilde binde ham under saa-
danne Omstændigheder," sagde Zorndorff; "har hun
først tilstaaet, da . . . er Alt tabt!"

"Tilstaaet!" gjentog Virginie med en saa frem-
trædende Nysgjerrighed i sine Ansigtstræk, at Zorn-
dorff anstrengte sig for at skjule sin Uro og satte sig
ved Siden af hende med tilkæmpet Ro.

"Skulde hun tilstaae Løftets hele Indhold," sagde
han efter et Ophold, "saa vilde Alderkron kun be-
trakte det som lidet bedre end en Forhaanelse imod
hans Familie."

"Og", sagde Virginie spottende, — "og sagtens
forlange hvad man kalder Oprensning? Vær forvisset

om, at dersom der blot er Skygge af Fare i den Henseende, vil Cyrilla aldrig røbe Dem."

"De forstaaer mig ikke", udbrød Zornderff utaalmodigt, „mit Liv er langt mindre i Fare end min Ære og Alt, hvad der er mig dyrebarest her paa Jorden."

"Vil De stole paa mig? Kan jeg paa nogen Maade være Dem til Gavn?" spurgte hun med sagte, indsmigrende Røst.

"N—ej", svarede han sørgmodigt, „jeg vil overgive min Skjæbne i Cyrillas Hænder."

"Jeg formodede snarere, at hendes var i Deres," bemærkede Virginie.

"Det vilde den være, dersom hun lignede Dem," svarede han; „men jeg har opdaget, at Ordet Kjerlighed ikke bevæger hende, saaledes som de Fleske af Deres Kjon, til at underkaste sig Tyranniet i alle dets forskjellige Skikkelser."

"At hævde sin Ret er ikke Tyranni," indvandre Virginie. „De siger, at hun er forlovet med Dem; men dersom De venter, at hun engang skal blive Deres Kone, er det meget urigtigt, at De saa lang Tid igjennem ikke gjør Deres Krav gjeldende og lader hende være en Gjenstand for Tilbedelse hos tre eller fire Mænd af den Art, at en meget for-

•fængeligere Mand, end De, uidentvivel vilde frygte enhver af dem som Medbejler.“

Hun forlod Balconnen, upaaagtet af Jorndorff, hvis Dine fulgte Cyrilla, der spadserede ned imod Søen med de to Børn og Conrad af Waldenburg.

Syvende Capitel.

Der herskede et glad Møre og en munter Bevægelse i Huset paa Freiland hele den Dag, der gik forud for Opførelsen af Operaen, som, med sine Decorationer og Dragter og sin Musik, i den sidste Tid næsten udelukkende havde sysselsat Beboernes og deres nærmeste Venners Tanker. Det var Cimarosas Matrimonio segreto, en Opera, der for Dilettanter har det mageløse Fortrin kun at udkræve sex Skuespillere og ikke nogen Sceneforandring; en eneste pragtfuldt udstyret Sal hos den rige Kjøbmand Geronimo, med fem Døre, er nemlig tilstrækkelig til hele Udførelsen af den lille Intrigue, der heelt og holden beroer paa den Omstændighed, at Kjøbmandens yngste Datter Caroline med eller uden Overlæg har indgaaet et hemmeligt Ægteskab med sin Faders første Bogholder, og som Følge deraf kommer i en temmelig vanskelig Stilling, da en Grev Robisone, der indfinder sig i

Huset som Frier til hendes ældste Søster, er ubetænksom nok til at foretrække hende, afføder kommer uendelig Forvirring og vækker en Skinsyge hos Søsteren, der er velskikket til at prøve og vise den unge Dames Charakter fra en mere morsom end fordeelagtig Side. Det Hele faaer naturligviis et tilfredsstillende Udfald. Papa tilgiver det „hemmelige Egteskab“; med en Højmodighed, der sjeldent forekommer i det virkelige Liv, tilbyder Greven strax den rasende Søster sin Haand; Faderen og Onkelanten omfavne og velsigne iflæng, og en Sertet med omhyggeligt udarbejdede Triopassager udgjør Slutningen. De klædelige Costumer med Pudder, Skjønhedsplastre og Eminke, broderede Kjoler, Sværd og Silkestrømper, forøge det Tiltrækkende ved enhver spøgelsesfuld Bevægelse, forhøje Virkningen af ethvert lystigt Optrin og forberede, idet de tilfredsstille Øjet, ubevidst Øret til, med levende Interesse at modtage hine Toner, som Kejser Leopold forlangte at høre to Gange paa en Dag — maaskee det eneste optegnede Exempel paa en Opera, der er forlangt da capo.

Til stor Fortrydelse for Præsidenten satte Melanie og Rupert sig i Hovedet, at de indbudne Gæster skulde vise sig i samme Costume som de Spillende. Det var forgjæves, at Hs. Excellence havde knurret og brummet om „taabelige Indfald, ærgerlige Narre-

streges, urimelig Forfængelighed hos Damerne, der blot længtes efter en Lejlighed til at vise alle deres Kniplinger og Juveler paa een Gang o. s. v. o. s. v.“ Ideen bragtes til Udførelse, og paa den fastsatte Aften strømmede de Fremmede ind i Bærelserne — uden Undtagelse overeensstemmende med „Ordren“, thi „Anmodningen“ i Jødbydelsen var ikke stort Andet, da det var vel bekjendt, at ikke engang Zorndorffs Begjæring om, da han endnu bar Sorg og ikke agtede at blive ret længe, at maatte forskaanes for Forklædningen, var bleven respekteret. Han havde temmelig modstræbende fundet sig i det omtalte Forlangende; men hans Ønske om at see Cyrilla og være hende nær, maaskee ogsaa at iagttage hende, i et Par Timer, overvandt hans Ulyst; han viste sig i en Dragt, der vel havde været hine Tidens Sørgedragt, og da hans Ydre herved fremhævedes endnu mere end ellers, indrømmedes det almindelig, at han var den smukkeste Mand blandt de Tilstedeværende.

At Cyrilla vilde tage sig godt ud, havde Ingen tvivlet om; at Dragten vilde stemme overordenlig godt med hendes fine Skikkelse, havde man ventet; men at hendes Ydre var saa usædvanligt glimrende, vakte nogen Overraskelse og megen dybsindig Samtale.

„Det er hendes smukke Teint,“ sagde En.

„Snarere hendes fine Ansigtstræk,“ meente en Anden.

„Det ligger ikke i Eligt: det er blot Balget af Farverne og de mange Kniplinger. Intet er saa klædeligt, som Kniplinger, baade for Gamle og Unge.“

„Naa, Klemmheim, hvad mener De om hende iaften?“ spurgte Lindesmar halv triumpherende.

„Hun er yndig — men i det Slags Dragt tage de sig alle godt ud.“

„Deri kan jeg ikke være enig med Dem,“ svarede Lindesmar; „nogle see simple ud, og nogle minde mig paa en ærgerlig Maade om Hogarths Kobber.“

„Dog nok ikke Grevinde Falkenstein!“ sagde Klemmheim halvt spøgende, idet han fulgte Retningen af Lindesmars Dje.

„O nej, hun ligner altid en Gudinde. Erato endog i Roccoco! Det er sandt — dersom vi holde os i hendes Nærhed, naar vi gaae i Theatret, har hun lovet os Pladser i Logen ligesom Scenen.“

Bærelserne vare fyldte, og Engagementerne bleve førte til Bogs med al et tydst Bals forretningsmæssige Nøjagtighed, da man blev bedt om at begive sig til Theatret; da gik det muntre Selskab i Procession op ad Trapperne og fyldte paa saa Minutter de talrige Bænke og Gallerier. Zorndorff stillede sig bag Cyrillas Stol, men gjorde sig ikke Umage for at

tiltrække sig hendes Opmærksomhed, som Lindesmar lod til at ville lægge udelukkende Beslag paa; hun lagde ikke engang Mærke til hans Nærhed, førend Madame de Bellegarde imellem Acterne vendte sig om til ham og yttrede: „Den første Rollebesætning var bedre, meget bedre, — Cyrilla burde have havt Carolines Parti.“

„Jeg finder,“ svarede han undvigende, „at Vicomtesfen overgaaer sig selv iaften; hun spiller aabenbart *con amore*.“

„Ja, lidt vel meget,“ sagde Klemmbein i en hvilstkende Tone, der ene kunde høres af Zorndorff og Cyrilla, „man skulde næsten troe, at hun virkelig var Adlerkrøns Kone. Jeg havde ingen Forestilling om, at hun var saa stærk i den ømme Retning.“

„Virginie vilde have spillet den anden Søster bedre,“ vedblev Madame de Bellegarde; „Figur, Ansigt, Stemme — Alt vilde have passet; men hun og Rupert vilde spille sammen, og det nyttede ikke at sige Noget.“

„Jeg finder,“ sagde Melanie, „at vi kunne være fuldkommen tilfredse med Julies Udførelse af sin Rolle og ligeledes med hendes Sang.“

„Ja, saalænge der kun er Spørgsmaal om at spille Komædie,“ sagde Madame de Bellegarde, „have vi alle Talent nok; men Julie er ikke slynderligt hjemme i Musikken og har havt et uendeligt Bryderi

med at lære sin Rolle. See, hvor Rupert ligger frem bag Teppet og gjør Ansigter ad os! De ere nok ikke lidt lystige i deres Garderobeværelse, som de kalde det, og jeg maa sige, at det var meget vilkaarligt af Præsidenten at forbyde Besøg der mellem Acterne."

"Jeg finder, at han havde Ret," yttrede Zorn-dorff; "thi den ene Halvdeel af Tillskuerne vilde have anseet sig for berettiget til at gaae derind, den anden vilde være bleven fornærmet, hvis den ikke var bleven indbuden, og deraf var fulgt stor Forvirring og betydelig Forsinkelse."

"Julie fortalte mig," sagde Madame de Bellegarde, "at de more sig med at beholde deres Roller bag Coulisserne og sammensætte de snurrigste Recitativet af Verden, og at Rupert og Virginie ere meget mere underholdende der end paa Brædderne!"

"Det kan jeg let forestille mig," sagde Lindesmar; "thi for mig er det indlysende, at et hemmeligt Ægtekab, baade paa og udenfor Scenen, i Almindelighed mere er en Følelsesjag end af komisk Natur; Virginie, ja endog Rupert synes nu at have samme Synsmaade."

"Det er imidlertid et ypperligt Æmne for en Komædie," bemærkede Klemmhein.

"Men det er ligesaa hyppig blevet benyttet til en Tragedie," svarede Lindesmar. "Der er alligevel

noget Tiltrækkende i Situationen, og jeg skulde aldeles ikke have Noget imod selv at spille første Elsker."

"Paa eller udenfor Scenen?" spurgte Klemmhein leende.

"Udenfor den — dersom jeg kunde finde Noget, der vilde have mig, uden at jeg behøvede at oppebie denne fordømte Plads i Finansministeriet, som min Bedstefader gjør til et sine qua non. Jeg kan ikke forestille mig noget mere Tiltrækkende end de interessante Banskæligheder og Mysterier ved en saadan Forbindelse, ikke at tale om den stolte Visshed, jeg vilde have, om en ubegrændset Hengivenhed! En Kvinde, der i dette Lovformaliteternes Land indvilger i at indgaae et hemmeligt Egtteskab, giver upaatvibelig det mest forbavsende Beviis paa uindskrænket Tillid, der . . ."

"Hun giver," afbrød Ersteren ham, "det mest forbavsende Beviis paa uindskrænket Taabelighed, hvori hun kan gjøre sig skyldig. Hvilket Hjem kunde hun vel nogensinde haabe at faae i et saadant Tilfælde?"

Med sammentrufne Dienbryn og en utaalmodig Bevægelse rykkede Jorndorff sin Stol hen imod Melanies, og aldrig saasnart mærkede Lindesmar, at han talte med hende, førend han, under Paaskud af at see paa Cyrillas Bifte, bøjede sig forover og, hvissende saa sagte som muligt, udgød en Talestrøm, hvis Ind-

hold Zorndorff forgjæves søgte at opfatte. Svaret var imidlertid fortfattet og hørligt; det bestod af det ene Ord: „Snak!“ hvorover han dog snarere syntes at more sig end at blive fortrydelig, og han vedblev at lade Munden gaae paa selvsamme Viis, medens Cyrilla med velberaad Hu lod sin Operakikkert efterhaanden vandre hen over de forskjellige Tilskuerrækker, og ikke vendte sig et eneste Dieblik om, førend Tæppet gik op igjen.

Operaen endte. Der paafulgte en grændseløs Bisfaldsstorm, og strax efter begyndte Theatret at tomme ligesaa hastig, som det var blevet fyldt. Zorndorff var den Sidste, der gik; da han gjorde det, saae han at Cyrilla, idet hun skyndte sig at komme forbi ham, tilligemed de Øvrige, havde glemt sin Bifte — han havde knapt taget den op fra Stolen, førend Lindesmar kom aldeles aandelos tilbage.

„O, De har fundet den, ikke sandt?“

„Jo.“

„Vær da saa skikkelig at give mig den — den kan ikke være Dem til nogensomhelst Nytte.“

„Heller ikke Dem, skulde jeg mene,“ sagde Zorndorff høvmedigt, idet han gik forbi ham.

„Lad nu ikke, som om De ikke forstaaer mig, Zorndorff; jeg gjør ingen Hemmelighed af min

Hengivenhed for Mademoiselle d'Udlerkron, og De ser . . ."

"Jeg har seet meer end Nok," sagde Zorndorff spydigt, "til at fatte Mistanke om, at hun ikke skjøtter synderligt hverken om Dem eller Deres Hengivenhed."

"Det maa De dog indrømme at jeg bedst selv kan bedømme," indvendte Lindesmar; "hun har nu sendt mig herhen efter denne Biste, som hun sætter stor Pris paa, da den er en Foræring af Præsidenten, og jeg kan uden Forsængelighed sige, at hun hellere vil have den bragt af mig end af Dem."

"Vi ville forsøge," sagde Zorndorff. "Sig hende, at jeg har fundet den og vil give enten hende eller Dem den — som hun ønsker det."

Lindesmar syntes ikke at ansee Sagen for at være yderligere Drøftelse værd og løb ned ad Trappen. Zorndorff legede endnu adspredt med det kostbare Legetøj, da de muntre og selvtilfredse Skuespillere og Skuespillerinder kom til ham paa deres Vej til Selskabs-salen. Idet de traadte ind, vendte Julie sig til ham og sagde: "Jeg haaber, at De har beundret mig een Gang i Deres Liv, Grev Zorndorff — iaften. Bandt mit Spil Deres Bifald?"

"Det var fuldkomment — De havde kun Deres Lige i . . ." han saae betydningsfuldt til Virginie, der smilede og derpaa nærmede sig, for at modtage den

Smiger, der ødsledes paa hende for hendes i Sandhed fejlfrie Spil.

„Grev Zorndorff," sagde Cyrilla, idet hun gik forbi ham paa sin Vej til Rupert, „jeg horer, at De har fundet min Bifte; maa jeg bede . . .“

Han rakte hende den; men ethvert Forsøg paa at faae et Blik af hende var frugtesløst. Hun havde tydeligt nok besluttet ikke at tillægge den ubetydelige Omstændighed nogen Vigtighed og modtog den næsten paa samme Maade, som om den var bleven bragt hende af en Kammertjener. Zorndorff, som ikke følte sig lidt ydmyget, men ikke ønskede at hun skulde mærke det, lænede sig over Ryggen af en Stol, der stod nær ved den Causeuse, hvorpaa hun og Rupert satte sig, og lyttede opmærksomt til deres Samtale, medens hans Djne vandrede ligegyldigt fra den ene Ende af Værelset til den anden.

„Jeg haaber," begyndte Cyrilla, idet hun løsne-
de sin Balbog fra Bisten, som hun nylig havde faaet tilbage, og lagde det fine Blad foran ham, „jeg haaber at Du ikke har engageret Nogen, for jeg har stølet paa Dig til vore sædvanlige Dandse og afflaaet at dandse dem med nogen Anden.“

„Det er ret fortrædeligt," sagde Rupert, idet han bøjede sig hen over den lille Bog, „for Virginie sagde, at hun gjerne engang vilde dandse Mazurka med mig

— men jeg kan let tale med hende derom og ordne det med hende."

"Nej," sagde Cyrilla, "Sligt maa Du ikke tænke paa — det gjør Intet til Sagen."

"Jeg havde et Slags Anelse om, at det vilde komme saaledes," sagde Rupert; "men jeg vilde ikke gjerne sige Noget, thi Du veed jo," tilføjede han leende, "at jeg paa en Maade er solgt til Virginie for iaften."

Cyrilla lod sin Blyant gaae over hans Navn.

"Lad os sende Bud efter Conrad; han vil blive sjæleglad," raadede Rupert.

"Han er saamænd gaaet i Seng for flere Timer siden," svarede Cyrilla smilende; "han blev saa forskrækket over sit Udseende, da han var paaklædt, at Ingen kunde bevæge ham til at gaae et eneste Skridt udenfor Døren til hans Bærelse."

"Hvad! gif han ikke engang i Theatret?"

"Nej."

"Jeg smigrer mig med, at han ikke har tabt saa lidt endda. Vor Opera gif prægtigt — synes Du ikke?"

"Den kunde ikke være bedre."

"Jeg har aldrig seet Virginie tage sig saa godt ud," sagde Rupert, "og hun er afgjort nok en aldeles fuldendt Skuespillerinde."

„Og Du,“ svarede Cyrilla, „er idetmindste en — ret god Skuespiller.“

„At spille sammen med hende vilde næsten inspirere et Automat,“ sagde Rupert. „Der er neppe nogen Anden, der kunde have gjort mig min kjedsommelige Rolle taalelig.“

„Det kan jeg let forestille mig,“ bemærkede Zornsdorff med et usædvanligt Eftertryk; „der er noget særdeles Uimodstaaeligt ved hele hendes Væsen. At hun havde Følelse, Kraft og Lidenskab, vidste jeg allerede; men at hun kunde være saa henrivende naiv og lystig, var en Overraskelse, hvorpaa jeg var aldeles uforberedt.“

„Jeg med,“ sagde Rupert, „og uagtet jeg beundrer Virginie ligesaa meget, som Du eller Nogen kan gjøre, og indrømmer, at der gives Djeblikke, da hun er formelig fortryllende, finder jeg dog ved nærmere Overvejelse, at hendes overordenlige Smidighed passer bedre til det offentlige end til det private Liv. En altfor fuldendt Skuespillerinde indgyder en vis Mistillid. Man frygter, at hun skal bruge sin Evne til at hykle og fremkalde Lidenskaberne ligesaa meget udenfor som paa Scenen, og det turde tilsidst blive vanskeligt at opdage den Grændse, hvor Naturen ender og Kunsten begynder.“

Cyrilla aandede dybt og tilsmilede denne Mening

sit Bifald; det var maaskee dette, der bevægede Zorndorff til at vedblive Samtalen.

„Skuespillerinder, der spille udenfor Scenen,“ sagde han, „ere ingenlunde saa almindelige, som man sædvanligviis antager. Jeg har kjendt mange, der vare langt naturligere i deres almindelige Bæsen end de, der sadde i deres Loger som Tilskuere og uanmodede uophørligt spillede for Enbversjombhelst, der gad see paa dem.“

„Jeg troer, at vi have en veel Deel ret gode Skuespillere og Skuespillerinder i det daglige Liv,“ sagde Nupert. „I Henseende til Folk af Faget er Din Erfaring saa betydeligt større end min, at jeg overmaade gjerne troer Alt, hvad Du siger om dem.“

Der var noget saa usædvanlig Ligegyldigt over Nuperts Bæsen, at Zorndorff ikke vilde have talt igjen, dersom han ikke havde haft sine Grunde til paa en skjult Maade at rose Virginie. „Den Anskuelse er maaskee færegen for mig,“ sagde han, „men jeg tager ikke i Betænkning at sige, at jeg ikke blot holder det for muligt, men for sandsynligt, at de, der gjøre det til deres Studium og have Evne til at fremstille Følelser og Lidenskaber, — dersom de overhoved have noget Held med deres Bestræbelser — selv maae besidde begge i en overordenlig Grad.“

„Taler Du om Virginia nu?“ spurgte Rupert skjodesløst.

„Bemærkningen passer paa hende og paa enhver god Skuespiller eller Skuespillerinde, som Du lyster at tænke paa. Hvorfor kan man ikke antage, at Skuespillerens Følelser umærkeligt blive stærkere ved Ovelse, ligesaa vel som Senerne i en Akblets Arm eller i Dandserens Been?“

„Det var da et morsomt Indfald!“ udraabte Madame de Bellegarde, som netop da kom hen til dem.

Rupert viste sig afgjort utilbojelig til at drøfte baade Følelser og Sener; han hvistkede et Par Ord til Cyrilla, og derpaa gik de sammen hen imod Balsalen.

„Na, bliv ved,“ sagde Madame de Bellegarde, idet hun legede med sin Bifte og nikkede og smilede til sine Bekjendte, efterhaanden som de kom forbi, — „aa, bliv ved; jeg holder saa meget af at høre Dem tale.“

„Hvorom?“ spurgte Jorndorff.

„Dandserens Been og alt det.“

„Lad os hellere gaae hen og see paa dem, der nu dandse.“

„Jeg troede, at De havde forsvoret at betræde Balsalen.“

„Jeg! — forsværge! — Af hvad Grund?“

„Det veed jeg virkelig ikke. — Fordi De var Sorg, sagde man.“

„Hvem sagde det?“

„Det husker jeg ikke; men om jeg end gjorde det, sagde jeg Dem det dog ikke — De seer saa udmærket fortrædelig ud iaften. Følg med mig hen til Melanie, der har valgt Baldøren til at gjøre sine sædvanlige Jagttagelser fra over denne jammerlige Verdens Daarskaber, medens hun dog selv tager ivrigt Deel i dem. Seer hun ikke usædvanligt smukt ud iaften? Formelig aldeles ungdommelig! Pudder og Eminke gjøre Folks Udseende idetmindste ti Aar yngre. Jeg vilde ønske, at begge Dele kom i Mode igjen — vilde De ikke ogsaa?“

„Nej!“ svarede han og gik hen til Melanie, ved Siden af hvem han stod tavs og iagttog den dandsende Sværm i nogle Minutter.

Efter at have nysgjerrigt, men forgjæves, fulgt Retningen af deres Dine og iagttaget deres Ansigter, sagde Madame de Bellegarde, at hun nok gad kjende deres Tanker, Skjøndt hun havde meer end Mistanke om, at de ikke vare af noget særdeles lystigt Slags.

„Mine lignede nogetnær Kerzes,“ svarede Melanie; „jeg tænkte paa, hvor vi vel allesammen vare henne om et halvt Hundrede Aar.“

„Naa,“ sagde Madame de Bellegarde med et Udtryk af Utilfredshed, „det er endnu værre, end jeg anede. Du tænker vist aldrig paa Andet end Død og

Begravelse — hvor ubyggeligt og nedslaaende! Enhver Anden vilde disse Dragter have faaet til i Tankerne at gaae hundrede Aar tilbage: i dets Sted gaaer Du langt nok frem i Tiden til at lægge os i Graven eller gjøre os saa gamle og grimme, at man maa gysse ved Tanken derom."

"Jeg er fuldkommen enig med Dem," sagde Zorndorff; „lad os hellere more os over det Uovereensstemmende i Dragterne og Bevægelserne. Hvad," tilføjede han, idet han henbendte sig til Melanie, „hvad vilde Din Oldemoder, Adeligunde von Adlerkron — hvis Portrait jeg saa tidt har beundret paa Windhorst — sige, hvis hun blot med et eneste Djekast saae sine Børnebørnsbørn flyve Bærelset rundt paa denne vilde Viis? Vilde hun ansee selve det nære Slægtskab mellem Adlerkron og hans Cousine for nok til at retfærdiggjøre saadan en offentlig Omfavnelser — saadan en . . ."

"Fy!" afbrød Madame de Bellegarde ham. „De gaaer til den modsatte Yderlighed — De taler jo som et Menneske fra før Syndfloden."

"Jeg meente," sagde Zorndorff, „at De foreslog, i Phantasien at gaae tilbage til Pudderets og Sminkens Tider."

"Meget rigtigt; men antager De, at Folk ikke Dandsede dengang?"

"Jo, de gjorde, men paa en heelt anden Maade,

dersom man kan troe Beretninger og Malerier. I mine Dage bøjede Herren sit Hoved over Damens lille Finger, som om han vilde bede om Tilgivelse, fordi han saa sig i den Nødvendighed at berøre den."

"Jeg har læst Beretninger og seet Malerier, der fortælle en heelt anden Historie," sagde hun skjodesløst.

"Det har De uden al Tvivl; men jo mindre De taler om dem, desbedre. Naar Folk nu tale om deres Oldemodre, antages de at tænke paa bølgende Kjoler, værdigt Bæsen og tilbageholdende Anstand."

"Jeg ikke!" udbrød Madame de Bellegarde, idet hun vendte sig om til Klemmhein, der kom, for at minde hende om et Engagement, "jeg troer ikke, at mine Bedstemodre i nogen Henseende vare bedre, end jeg; og i det Hele taget ere Kvinderne betydeligt mindre slette nuomstunder, end de vare i de Tider, som vi iaften gjengive i vort Costume."

"Jeg er tilbøjelig til at give hende Ret," yttrede Melanie. "Kvinderne vinde sikkerlig efterhaanden en højere Stilling i Samfundet."

"Det var ikke det, hun meente," sagde Forndorff. "Hun sigtede blot til Moralen og Sædterne i forrige Tider, og med de sidste er der sikkerlig foregaaet en særdeles tydelig og mærkelig Forandring siden vore Bedstemodres Dage."

„Til det Bedre, maa De indrømme,“ sagde Melanie.

„Der findes mindre aabenbart Kofetteri og ingen hyklet Undseelse. Der, hvor en Kvinde forhen holdt det for interessant at være uvidende eller knapt torde yttre en Mening, seer hun os nu roligt ind i Ansigtet, uden at føle sig enten nedslaaet eller forlegen, og udtaler sin Dom uden Forbehold.“

„Og hvorfor skulde det ikke være saaledes?“ spurgte Melanie. „Have vi ikke ligesaa stor Ret til at have og yttre en Mening, som nogen af Eders Kjøen? Jeg nærer ingen Tvivl om, at et følgende Aarhundrede vil befrie os fra de Lænker, der endnu saa unødvendigt trykke os.“

„Jeg vidste ikke, at Du kæmpede for Kvindernes Emancipation,“ sagde Jorndorff.

„Det gjør jeg heller ikke i Ordnes almindelige Betydning,“ svarede Melanie med usædvanlig Alvor. „Jeg ønsker ikke at formindske nogen af Eders Forrettigheder — attraaer ikke at træde udenfor min Kreds; men jeg mener, at der burde gives Kvinderne en ædlere Dannelse — at de burde lære at øve deres Evner ligesaavel som Mændene, og da vilde de ikke længere blive betragtede enten som reen Tidsfordriv eller som Huustrælle, hvilken af Delene det nu er.“

„Den Tid er for længe siden forbi,“ sagde Jorndorff.

dorff, „og man maatte sandelig gaae et heelt Marhundrede tilbage, for at finde Mænd, der vare istand til at tænke saaledes. Men seer Du, at selv den Grad af Emancipation, som Du attraaer, vil højlig begrænde Eders Magt?“

„Hvorledes det?“

„Selve den Forskjel i Uddannelse og Væsen, som Du er saa utilfreds med, er noget af det mest Tiltrækkende hos Eder. Lad en Kvinde tale og disputere med os akkurat saaledes som vi gjøre det indbyrdes, og vi ville uidentvisl ende med at glemme os selv i den Grad, at vi behandle hende og hendes Meninger paa en Maade, der vil være ligesaa stødende som ny for hende.“

„Det er der ikke nogen Fare for, saalænge hun er ung og smuk,“ sagde Melanie, „og det er netop af Hensyn til de sildigere Aar, at jeg foreslaaer en forandret Uddannelse. Kvinder, der leve i hvad man kalder Verden, lide, naar deres Ungdom er forbi, Ydmygelse og Fortrædeligheder, der, skjøndt de ikke bekjendes, dog kun træde altfor tydeligt frem i alle disse fortvirlede Bestræbelser for at conservere og pynte deres henvisnende Personer. De, hvis Livsstilling paalægger dem en idelig Udøvelse af virksomme huuslige Pligter, gaae maaskee umærkeligt over til at blive gamle og stygge; med os, der leve i Verden,

er det anderledes. Vor Beridsfthed om at være gamle og Skræk for at blive det er en retfærdig og streng Straf for en Ungdom, der er tilbragt med Tant, og den eneste Udsigt til Formildelse ligger i, at der tidligt lægges Grund til fornuftig og nyttig Sysselfættelse i de sildigere Aar."

"Et Slags aandelig Forsørgelse paa Eders gamle Dage," sagde Zorndorff.

"Ja netop. Jeg vilde skabe Nydelse hjemme for disse ulykkelige stundesløse Kvinder, der den ene Aften efter den anden pine sig selv ved Spilleborde eller vandre trostesløst omkring i Balsale, hvor deres Børnebørn dandse eller gjerne ville det."

"Og hvilke ere de Forbedringer i Uddannelsen, som Du troer nødvendige, for at frembringe dette sidste, særdeles ønskelige Resultat?" spurgte Zorndorff.

"Jeg har ophørt at tænke paa Forbedringer og tilsigter en fuldstændig Reform," svarede Melanie. "Dersom vi have en ligesaa dannelig Mand som Eders Køn, hvorfor skal den da ikke dyrkes paa samme Maade — hvorfor skulde Fornuften overlades til sig selv hos os og behandles saa omhyggeligt hos Eder?"

Zorndorff trak paa Skuldrene og meente, at det maaskee vilde være raadeligt at foretage et Forsøg

med nogle Faa — Resultatet vilde i ethvert Tilfælde være interessant.

„Det var netop det, jeg meente,“ udbrød Melanie med Iver. „Uddannelsen burde indtil det femtende eller sirtende Aar være den selvsamme for Piger som for Drengene.“

„Stands for Guds Skyld ikke der,“ sagde Zorndorff, „ellers vilde Græsk og Latin blive den væsentligste Kundskab, der vindes, og de vilde neppe afholde Dine gamle Damer fra at besøge Spilleborde og Palsale.“

Melanie smilede muntert, og Zorndorff tilføjede: „Kan jeg haabe, at Du istedetfor Tagfat og Bold vil sætte Strikning og Hækling?“

„Snarere Springetoug og Ringspil,“ svarede Melanie overgivent, „og hvor meget Du end vil lee ad mig, er jeg dog saa overbevist om Ideens Fortræffeligbed, at det er mit alvorlige Forsæt at tale med Rupert om Tina i den Henseende.“

„Hvad, om Du adopterede Barnet,“ sagde Zorndorff, „og uddannede hende i Overeensstemmelse med Din Plan? Hun er et godt sundt Exemplar til at forsøge med, og jeg tvivler ikke om, at hendes Fader hellere betroer hende til Dig end til nogen Anden.“

„Maaskee . . . men e . . . hun er ikke af Stand og har ingen Forbindelser, er aldeles ikke kjen og har

ikke engang noget aristokratisk Udvortes. Hvad i Alverden skulde jeg gjøre med hende siden?"

Jorndorff bed sig i Læben, for at skjule et spottende Smil. Enhver Anden end hans Tante vilde have faaet et bidende Svar; men en betydelig personlig Hengivenhed og et Slags uvilkaarlig Beundring for de Forstandsborn, der, ligesom smaa Gulddele, af og til kunde sigtes fra hendes Sniksnak, bragte ham altid fuldstændigt til Tavshed.

I det Samme traadte Cyrilla ind i Værelset til- ligemed Rupert, fulgt af Lindesmar og nogle unge Herrer, der leende udbrøde: „Gud! — lad os trække Gud om Dandsen; det er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne afgjøre Sagen i Mindelighed.“

„Som De behage,“ sagde Cyrilla, idet hun lige- gyldigt satte sig ned; og medens Rupert rev nogle Bisitkort i Strimler af forskjellig Længde, tilføjede hun: „Min Balbog er i et fortvivlet Urede iaften!“

„Herligt,“ sagde Jorndorff; „medens Andre om- ringe . . . min Kone og trække Gud om en Dands med hende, tør jeg neppe tale med hende. Jeg troer ikke, at jeg kan udholde dette meget længere.“

„Husk, at Du har Dig selv at takke derfor,“ svarede hun.

„Troer Du, at jeg vilde finde mig i en saadan Behandling, dersom det var anderledes?“ svarede han.

„Min eneste Trøst er, at jeg ikke lider alene. Cyrillas Stolthed fortærer hende formelig. Alle hendes Anstrengelser have ikke sat hende i stand til at skjule for mig, at hun er ulykkelig og syg.“

„Syg!“ udraabte Melanie; „alle Mennesker sige, at hendes Udseende er udmærket fordeedlagtigt — aldeles elskeligt iafsten!“

„Hun er sminket,“ sagde Zorndorff; „men læg Mærke til den døddningagtige Blegghed i hendes øvrige Ansigt. Kan Du ikke see, hvorledes hendes Læber dirre, naar hun prøver paa at smile?“

„Det er fordi Du er hende saa nær,“ svarede hun naivt.

„Det veed jeg. Hun er ikke nogen Skuespillerinde og lader mig læse sine Tanker som en Bog.“

„Kan Du da see hende ulykkelig og lidende, uden at føle Tilbøjelighed til at lindre hende? Gjør hende fri, Edouard. Det vilde nu være en i Sandhed høj-hjertet Handling af Dig.“

„Det vilde upaatvibelig være særdeles dramatisk,“ sagde Zorndorff vidende. „Maaskee Du kan sige mig, i hvis Haand jeg bør lægge hendes, naar jeg i Afkaldets Djeblil skuer opad under Num Paakaldelse om Betsignelse over en Forbindelse, som skal tilintetgjøre min Lykke for hele Livet . . . Lindesmars, Adlerskrans eller en af disse støjende Husarers?“

Melanie svarede ikke. Hun fornærmedes aabenbart baade over hans Ord og Væsen. Han mærkede det og tilføjede med undertrykt Hestighed: „Nej, Melanie, dette er ikke en Komædie, vi spille; men det kan blive en Tragedie, hvis Cyrilla giver mig retfærdig Grund til Skinsyge. Det Lofte, jeg gjorde hende i hiint Brev, hvorpaa hun saa tidt beraaber sig, indeholdt ingen Bestemmelse, der kan binde mig i et saadant Tilfælde.“

Dette var næsten for meget, endog for Melanie. „Og han vover at tale om Skinsyge,“ tænkte hun, idet hun iagttog ham, medens han forlod Bærelset. „O, hvor forskjellig er dog ikke Mændenes Maalestof for deres egne Handlinger, fra den, de have for vore!“

Ligesom paa alle andre Sommerballer, varede Dandsen til længe efter Daggry. Da nu nogle Hænder med ungdommelig Ubefindighed trak Gardinerne tilside og indlode en Strøm af Lys, bleve de trætte Chaperouer saa forfærdede, at Selskabet opløstes næsten i samme Øjeblik, og kun nogle faa udvalgte Benner samledes med Rupert i Frokostbærelset. Cyrillas Følelser efter den bortsværmede Nat vare højest utilfredsstillende. Som hun sad der træet af Dandsen og af den tvungne Munterhed, hun havde holdt det for nødvendigt at paatage sig, begyndte alt det Tomme og Taabelige i

saadanne Fornøielser langsomt, men tydeligt, at gaae op for hendes Sjæl første Gang i hendes Liv; og medens hun endnu tænkte tilbage paa den forløbne Nats indholdsrige Hændelser, gif hun hen til det aabne Vindue og gned utaalmodig Sminken af sine Kinder. Gnidningen frembragte en naturlig Rødme istedetfor, og hun havde maaskee ingensinde seet bedre ud end i det Dieblit, da Zorndorff og Conrad kom ind i Børelset sammen.

„Ab,“ udbrød Melanie, idet hun indsvøbte sig i endnu flere Kniplingsdrapperier, „De — der viselig have sovet, som sædvanligt — ere formodentlig komne, for at lee ad vort medtagne Udseende.“

„Nej,“ svarede Zorndorff; „jeg har tilbragt Tiden, siden vi skiltes, med at gaae op og ned i mit Børelse og altimellem at gjøre Udflugter til Orchestergalleriet, hvorfra jeg kunde see Alt, hvad der foregik i Balsalen . . . Natten syntes mig at skulle aldrig faae Ende!“

„Cyrilla klagede ogsaa over dens Længde,“ sagde Melanie. „Siden jeg har ophørt at tage selvvirksom Deel i Baller, føler jeg for min Deel ikke den Kjedsomhed, hvoraf andre Tilskuere overfaldes, men kan ikke værgе mig mod en pijnlijk Bevidsthed om Tidens snare Flugt, thi hvor grangiveligt den gaaer til Spilde, træder ingensteds saa tydeligt frem som i en Balsal.“

En lille Berden for sig selv, saalænge den varer, er hver Dands et Tidsrum — hver . . .“

„Hør, Melanie,“ udbrod Julie, „vent med at moralisere, til Frokosten er forbi; og hvad Tidspilden vedkommer, skulde jeg troe, at det nogetnær kommer ud paa Gæt, om vi tilbringe Natten med at dandse eller med at sove.“

„Dog ikke aldeles,“ sagde Melanie smilende; „Du vil finde en betydelig Forskjel om et Par Timer.“

„Nu, saa gaaer jeg enten tilsængs eller lægger mig til at sove paa en Sopha.“

„Og gjør Dag til Nat,“ sagde Melanie.

„Deri kan jeg heller ikke see nogen Ulykke,“ svarede Julie gabende; „andre Folk gjøre det Samme.“

„Det Berviis er uigjendriveligt,“ bemærkede Jorndorff noget spottende.

„Vi faae vel et nyt Bal eller en Dejeuner, naar vi opføre Melanies Drama?“ sagde Madame de Bellegarde.

„Drama og Bal maae opsættes indtil Efteraaret,“ sagde Rupert; „Præsidenten kan ikke bevæges til at forlænge sit Ophold udover den 12te August, uagtet min Permission varer til den 24de, og dernæst have vi Eftersyn, Monstringer, Skinsvægtninger og en Leer udenfor Byen.“

„Dejligt!“ udbrod Julie. „Jeg haaber, at Lejren

bliver paa vor Side af Byen, jeg mener nær ved Neuhof."

"Derjom jeg bliver spurgt," svarede han leende, "skal jeg ikke glemme at forebringe Deres Duffler."

"Det vil blive et varmt Stykke Arbejde for os," sagde Klemmbein, "men en glimrende Ende paa Din militære Løbebane. Du kan ikke tænke paa at lade os i Stikken, førend det Hele er forbi, Adlerkron."

"Nej naturligviis," sagde Rupert, "og jeg har ikke det Mindste imod lidt Arbejde ovenpaa saa megen Reg."

I det Samme viste Børnene sig i Døren, hvor de i maalkøs Forbauselse stode og stirrede paa de underlige Dragter og den uventede Mængde Fremmede ved Frokostbordet.

"Kom ind, kom ind — kjende I mig ikke?" raabte Rupert, og paa Dieblikket styrtede de til ham og begyndte at befale Broderiet paa hans Skjole og trække i hans Manchetter.

Efter først at have halvt kvalt sit Barn med Kys, bragte Virginie ham hen til Rupert.

"Begynder han ikke at see rask ud?," udbrød hun.

"De har givet hans Kinder nogen Couleur ved Hjælp af Deres Kys," sagde Monsieur de Bellegarde; "men derjom De gav mig eller Viktor ligesaa kraftige"

Bevise paa Deres Kjerlighed, vil jeg indestaae for, at Virkningen blev den samme."

"Alphonse bliver virkelig rigtig stærk," bemærkede Madame de Bellegarde, "og for min Deel er jeg ingen Beundrer af Børn, der bugne af Sundhed — meget røde Kinder ere ligesom simple. Finder De ikke det?" tilføjede hun og vendte sig om til Zorndorff.

"Undskyld . . . jeg talte med Tante og hørte ikke . . ."

"Alphonse er bleven rigtig rask, siden han er kommen til Freiland — hans Blegthed ligger i Naturen."

"Efter al Sandsynlighed," sagde Zorndorff.

"Han er meget smuk," vedblev hun med et Blik til sin Mand, der klart viste, at de idetmindste om denne Sag ikke vare enige. "De maa dog udentvivl beundre hans store sorte Dine."

"Det gjør jeg naturligviis," svarede Zorndorff, "de ere udtryksfulde ligesom hans Moders."

"De kan neppe plage Zorndorff mere ved Noget end ved at tale til ham om Børn," bemærkede Rupert.

"Jeg tilstaaer, at jeg ikke er nogen Forguder af Pattedørn," sagde Zorndorff koldt, "og ikke holder af Børn, førend de ere fornuftige Væsen — førend de have Ideer."

„Mener Du maaskee, at Pertl her ikke er fornuftig — at han ikke har Ideer?“ udbød Rupert; „han har saamænd allerede lagt sine Planer for Fremtiden; det er hans faste Beslutning at studere slittigt, for at blive en dygtig Mand, ligesom sin Fader, og prædike i Kirken i Windhorst.“

„Med Deres Tilladelse,“ sagde Drengen noget forlegen, „vilde jeg dog nu hellere ligne en Anden.“

„Ja saa! Hvem da?“

„Jeg vilde gjerne være . . . en . . . en . . . høj Husar og bære en Dolman og ride igjennem Gaderne paa en vælig sort Hest.“

„Troer Du Elyngel af en Dreng da ikke, at Husarerne have Andet at bestille, end at ride igjennem Gaderne paa vælige Heste?“ spurgte Rupert leende.

„Jo, jeg vilde ogsaa have en Bøsse og gaae ud med Skovrideren; og saa vilde jeg tale Italiensk med Mademoiselle d'Adlerkron og ride med hende og løfte hende over Gangstenene i Vandet i Parken, naar Vandet var dybt, og . . .“

„Den Dreng har Ideer,“ sagde Forndorff. „Kom hid, min Ven, og sig mig, hvad Mere Du vilde gjøre, hvis Du var en høi Husar.“

Men Pertl syntes ikke om den Talendes Bæsen og trak sig tilbage.

Rupert lo og sagde til ham, at han kunde spørge

sin Fader tilraads om at skifte Livsformaal, i Løbet af næste Uge, thi da ventede han ham til Freiland.

„Kommer han saa?“ spurgte Melanie burtigt.

„Ja, men blot for en Dag eller to. Na, der er Præsidenten — det er første Gang i sit Liv, at han kommer for silde til Frokost!“

Da man var bange for Bemærkninger om sit trætte, sørnige Udseende og sine phantastiske Dragter, var der et almindeligt Nøre over Selskabet i det Øjeblik, da han traadte ind i Værelset; kun Zorndorff blev siddende ved Frokostbordet, tilsyneladende i dybe Tanker, med Hovedet støttet i Haanden.

Ottende Capitel.

Den Omstændighed, at Zorndorff uden Nødvendighed trættede sig paa Ballet, og maaskee endnu mere den Anstrengelse, det kostede ham at ride til Erfort et Par Dage efter, havde voldt et Tilbagefald, der, skjøndt ikke farligt, havde været Grund nok for hans Læge og Præsidenten til at forlange, at han skulde forlænge sit Ophold paa Freiland. Der vandrede han enten uroligt fra Værelse til Værelse, eller lænede sig halvt tilbage i en Sopha, medens han undertiden passerede og undertiden læste; men naar Cyrilla var tilstede, fulgte han altid den ringeste Bevægelse af hende med opmærksomt Øie og stræbte ivrigt at opfange hvert Ord, hun sagde, endog om de ligegyldigste Ting. Han henvendte sig aldrig umiddelbart til hende selv, men gjorde sig al mulig Umage for gjennem Andre at drage hende ind i Samtalen, og de understøttede alle, af forskjellige Grunde, hans Bestræbelser, undtagen

Bindesmar og Rupert. Den Sidste, der vidste, hvilken Tvang Jorndorffs Nærvarrelse paalagde hende, og med Betyrning saae hendes Blegbed og nervøse Pirrelighed tiltage hver Dag, foreslog, at de skulde fornye deres Udflugter tilbest og tilvands, og heri samtykkede hun paa det Vilkaar, at Conrad skulde indbydes til at ledsage dem. Jorndorff iagttog altid hendes Komme og Bortgang med en tavs Forbittrelse, der ikke var skjult for Melanie, som imidlertid, da hun havde opgivet Haabet om at bevæge ham til at give efter og frygtede for at vække Brede hos dem begge ved yderligere Mellemkomst, havde besluttet aldeles at afholde sig baade fra Bebrejdelser og Bønner til begge Sider.

Bejret, der længe havde været smukt uden Afbrydelse, begyndte at true med at forandre sig; og en Morgen; da Rupert havde fortalt, at Barometret bebudede Storm og Regn, og at man allerede kunde see en Række mørke Skyer langt borte, samlede Cyrilla taus sine Farver og Tegnmaterialier, satte sig i Besiddelse af et Vindue i Melanies Selskabsværelse og modtog med Tak Conrads Tilbud om at bringe hende nogle vilde Blomster, førend Regnen begyndte. Medens de endnu talte, kom Posten. Der var ingen Exemplarer af satinerede Brevconvoluter — ingen Bunker af smaa Billeter om Jngenting med pyntelige Be-

gyndelsesbogstaver, saaledes som i England siden Stempeltidsalderens Begyndelse. Et Par smaabitte Aviser bleve hvitdeligt lagte paa et Marmorbord, og derpaa bleve tre underligt sammenlagte, med Postmærker vanheldede Breve overgivne Virginie, Cyrilla og Conrad. Virginie bleguede, idet hendes Dine faldt paa det, der var adresseret til hende, og siden foer hun sammen og skjelvede meget stærkt, da hun bemærkede, at Rupert spørgende betragtede hende.

Cyrilla slog Hænderne sammen, og smilede og rødmede af Glæde, idet hun udbrød: „Fra Fernanda! Na, Rupert, lad os gaae ind til Melanie!“

Da hun ikke fik noget Svar, saae hun op og bemærkede, at han var fulgt med Virginie til et Vindue langt henne; og medens han tilsyneladende spøgede over det Brev, som hendes kun tildeels forstillede Bevægelse forhindrede hende fra at læse, søgte han venligt at komme i Besiddelse af et Papiir, som var indlagt deri. Cyrilla iagttog dem et Djeblik og gif derpaa langsomt ud af Bærelset, uden paa sin Side at lægge Mærke til Conrads Udbrud: „Salzburg! mia Tante!“ og til den carmoisinfarvede Rødme, der derpaa udbredte sig over hans Ansigt og gjorde, at det ringede for hans Ører, medens dens Farve forhøjedes til Purpurrodt.

Da Cyrilla kom tilbage med Melanie omtrent en

halv Time efter, saae de Zorndorff staae alene ved et af Balconvinduerne og iagttage de drivende Skyer og med tilsynesadende Interesse lytte til de lange klagende Lyde, som Vinden gav omkring Bygningen.

„Jeg har lige givet Ordre til at lukke alle Vinduerne,“ sagde Melanie. „Troer Du ikke, Edouard, at det i Din nuværende Helbredelsestilstand vilde være bedre for Dig at undgaae den stærke Træk, hvori Du staaer?“

Zorndorff mumlede Noget om, at hans Liv ikke var værdt at bevare, hvorved Melanie bevægedes til selv at lukke Vinduet paa samme bestemte Maade som en omhyggelig Moder, der ikke vil høre nogen Modsigelse af et egensindigt Barn, naar hun frygter, at dets Helbred skal tage Skade deraf. Nu er det en morsom Kjendsgjerning, at de alleryngste og mindst erfarne Kvinder uvilkaarligt tage sig Det til at befale, hvor det gjelder Helbred eller personligt Velbefindende, og at de mest gjenstridige Mandfolk sjeldent eller aldrig modsætte sig deres Myndighed ved slige Leiligheder. Zorndorff underkastede sig med et taknemmeligt Blik og sagde, at han glædede sig ved Tanken om, at der dog endnu var Gen i Verden, der brød sig om ham.

Maastee fik Melanie Mistanke om, at han vilde drage Cyrilla ind i en Forklaring, og ængstedes for

et Optrin, som hun forudsaae ikke vilde faae et tilfredsstillende Udfald; maaskee gjorde hans virkelig svækkede Helbredstilstand, at hun frøgtede en stærk Nysgelse hos ham. Hun tog ikke Hensyn til nogen af hans Ytringer, men spurgte kort: „Hvor er Muppet?“

„I sit Studere- eller Waabenkammer, eller hvad Du vil kalde hans snurrige Bærelse; men Du gjorde bedst i ej at afbryde ham i dette Dieblif.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi han gif derind med Vicomtesseu for en Timestid siden, og de syntes at have særdeles vigtige Forretninger at afgjøre.“

„Fortætninger? Na, Passiar!“

„Det er mit ramme Alvor,“ sagde Sorndorff og gjorde et meget svagt Forbøj paa at holde hende tilbage. „Det er en eller anden hemmelig Affaire, og det vilde vist være dem grumme ubehageligt at blive afbrudte.“

Melanie smilede vantro og gif bag efter Cyrilla.

„Hør mig og dom selv,“ sagde Sorndorff, idet han fulgte efter dem, og da de standsede, tilløjede han med paatagen Modstræbelse: „Jeg hørte Nof, inden Alderkron forlod Bærelset, til at overbevise mig om . . . at . . . han . . . er . . .“

„Hvad?“

„Færd med at betale . . . hendes Gjæld. Han begynder idag med Modehandlerregningen; og, at domme efter Udtrykket i hendes Ansigt, kan den ikke være saa meget ubetydelig.“

„Du maa tage fejl, Edouard -- Sligt er ikke muligt!“

„Hvorfor ikke? Hun og Adlerkron staae paa en meget fortrolig Fod med hinanden.“

„Det er skammeligt at bagvadske Virginie saaledes!“ udraabte Melanie indigneret.

„Du nøder mig nu til at bede Dig gaae videre og overbevise Dig selv,“ svarede Sornderff.

„Du er altsaa vis paa, at Virginie er derinde?“

„Fuldkommen.“

Melanie aabnede Døren og fik derpaa lige netop Tid til at see Rupert sidde ved sit Skriverbord og tygge paa Fanen af sin Pen, medens han roligt iaagtog Virginie, der talte flere Bunker Banknoter og ordnede dem. Et Dieblik efter tog Lusttrækket imellem de aabne Vinduer og Døren fat i de løse Banknoter og sendte dem slagrende omkring i Værelset. Det var forgjæves, at Virginie kastede sit Lommeterklæde over nogle af dem, og at Rupert, idet han rødmede stærkt, snappede efter andre, medens han udraabte: „Mine Noter! . . . mine Noter! . . . Virginie, Du skal aldrig komme til at hjælpe mig at tælle Penge mere!“

Cyrrillas Blegnende, den bebrejdende Forbauselse i Melanies Ansigt og Jorndorffs spottende Smil overbeviste øjeblikkeligt Virginie om, at man havde mere end Mistanke om Sandheden. I et Par Secunder kæmpede hun med sin Udsæelse og Uergrelse, gjorde en voldsom Anstrengelse for at lade, som om der Intet var paa færde — men dernæst lagde hun sit Hoved ned paa Bordet ved Siden af sig og brast i heftig Graad.

Nupert soer op fra sin Stol og begyndte noget heftigt at lukke Vinduerne. Cyrrilla forlod tavst Bærelset, fulgt af Melanie, efter at hun med mere Bebrejdelse mod ham end Forsvar for sig selv havde yttret, at „Nupert havde tilladt hende at komme uden Ceremonier ind i hans Bærelse paa enhver Tid, og at hun ikke havde holdt det for muligt, at hendes Nærværelse kunde være til Besvær, naar Virginie var hos ham!“

Cyrrilla satte sig ved sit Tegnebord og legede adspredt med sine Tegnematerialier, medens Melanie i usædvanligt stærkt Udtryk dadlede det, hvortil de nylig havde været Vidner, og endte med det særdeles hjertelige Onske, at „Virginie vilde vende tilbage til sine egne Folk, thi der var al Grund til at frygte, at dersom hun blev længere paa Freiland, saa vilde hun enten skade sit Rygte, eller det vilde lykkes hende at

forlede Rupert til et Ægtekab — han var saa taabeligt skikkelig og ædelmodig.“

Cyrilla sukede, men svarede ikke; og da Melanie forlod hende, sad hun tilbagelænet i sin Stol og søgte forgjæves at tænke roligt og fordomsfrit over alt det, hun nylig havde seet; men da hun kort efter hørte Nogen røre sig i Værelset ved Siden af, bøjede hun sig skyndsomt ned over sine Farver og begyndte at lede omhyggeligt omkring iblandt dem efter — hun vidste ikke selv hvad for en Tinte. Virginia havde rimeligviis fundet for godt at bortfjerne sig ad Bagtrappen, thi Rupert kom alene ind — først stormende nok; men inden han var kommen halvvejs hen til hende, sagtnedes hans Gang, og da han naaede Vinduet, bøjede han sig ned til hende og hviskede: „Cyrilla . . . min kjæreste Pige . . . Du er da ikke vred . . . vel?“

„Lidt paa mig selv, fordi jeg gav efter for min Nysgjerrighed og saa ugeneert fulgte Melanie ind i Dit Værelse,“ svarede hun med sagte Røst, men hørtes dog tydeligt af Jorndorff, der havde bemægtiget sig en Chaiselongue, hvorfra hun skiltes ved en tæt Skjerm af bredbladet Bedbende, som stod der, for at beskytte den, der sad deri, mod det ubehagelige Lysstjær fra et Endeværelse. Rupert havde naturligviis seet ham strax

ved sin Indtrædelse — Cyrilla vidste slet ikke, at han var tilstede.

„Det er ikke det, jeg mener,“ vedblev Rupert endnu saare; „jeg vilde gjerne vide, om Du er vred paa mig.“

„Dertil har jeg ingen Ret.“

Der paafulgte et Ophold.

„Jeg formoder“ — her gjorde han et lille Tegn hen imod Bedbendeskjermen, hvilket dog ikke bemærkedes af Cyrilla, der kradsede uformelige Hoveder paa noget Papir, der laa foran hende — „jeg formoder, at han har sagt Dig . . . har sagt Melanie . . . Alt, hvad han vidste om denne ærgerlige Sag?“

Cyrilla svarede ikke.

„Det ligner ham aldeles! — han er aldrig aaben . . . lige falsk mod Ven og Fjende!“

Cyrilla forblev forskrækket over den undertrykte Hestighed i hans Bæsen og holdt det for nødvendigt at anføre den eneste Undskyldning, hun kunde finde for Zorndorff.

„Først sagde han blot til Melanie, at Du havde vigtige Forretninger, ja formanede hende endog til ikke at afbryde Dig.“

Hun rødmede dybt over en Halvbed, som Frygten havde fremkaldt, og vendte sig aldeles bort fra ham, medens hun talte.

„Da har jeg gjort ham Uret . . . det vil siges maaskee . . . men Virginie sagde, at hun var aldeles overbevist om, at Du og Melanie vidste Alt, og at . . .“

„Vi vide Nok til at see ned paa hende i højest Grad,“ sagde Cyrilla med Foragt.

„Lad mig at prøve paa at retfærdiggjøre hendes Opsørsel, førend Du fordømmer hende,“ svarede Rupert ivrigt og talte ikke længere, som før, med neppe hørlig Stemme. „Om Virginie foretrak at modtage . . . eller . . . eller . . . laane en lille Sum Penge af mig, istedetfor at henvende sig til udfrittende og uskaansomt dømmende Slægtninger, vilde jeg ikke blot finde det tilgiveligt, men aldeles naturligt.“

„Og jeg finder det yderst upassende,“ sagde Cyrilla bestemt.

„Opsæt Din Dom lidt. Du har aldrig, saaledes som den stakkels Virginie, været gift med en egenfjerlig, uværdig Mand, der, efter at det er lykkedes ham at tilfredsstille alle sine overdaadige Tilæjneligheder, har overladt Dig til Venners tilfældige Imødekomst eller hjerteløse Slægtningers uwillige Gæmildhed.“

Cyrilla havde aabenbart to eller tre Gange vanskeligt ved at tie, og Zorndorff greb fat i Pudsen ved Siden af sig, medens Rupert vedblev med hvad han ansaae for en Retfærdiggjørelse af Virginie.

„Om de Mubigny har jeg kun at sige, at Guldet var hans Afgud, og at han, for at skaffe sig det, ofrede Ere og Nygte uden Betænkning. Naar han var kommen i Besiddelse deraf, ødte han det paa sig selv alene, og skjøndt han tidt ejede store Pengesummer, der vare vundne ved Spillebordet, kunde hans Kone dog neppe faae saa Meget af ham, som der bebyedes til det daglige Livs Fornødenheder. Men hvorfor tale til Dig om saadanne Ting? Hvorledes skulde Du kunne forstaae de Kampe og Provelser, der ere udstaaede af en forsømt, forhaanet Kvinde, hvis Tilværelse hendes Mand endog undertiden syntes at glemme?“

Nupert taug; men Cyrilla prøvede ikke paa at svare, førend han tilføiede: „Virginie har forklaret mig, at hun tidt manglede et Par Frederiksd'orer . . . manglede de Klæder, der vare nødvendige i de Kredse, hvori hun levede! Du vil finde det vanskeligt at tænke Dig Smaaønsker af det Slaags utilfredsstillende.“

„Ingenlunde,“ svarede Cyrilla. „Mine Ønsker ere tidt gaaede videre end mine Midler; men det troer jeg er Tilfældet med alle Mennesker, hvor heldig deres Stilling end er. De overflødige Ønskers Omfang retter sig saa temmelig efter Ens Opdragelse.“

„Maa jeg bede Dig yttre nogle af Dine?“ udbrød Nupert ibrigt.

Cyrilla rystede paa Hovedet. „Jeg har fra min tidligste Barndom lært at beherske dem,“ svarede hun roligt; „men sæt endog, at jeg havde gjort Gjæld for saadanne Ting's Skyld, saa kan jeg dog idetmindste forsikre Dig, Rupert, at Intet i Verden vilde have betvæget mig til at tillade nogen Mand, undtagen min Fader eller Broder, at betale en Modehandlerregning for mig — Virginie har en Broder og har dog med Billie foretrukket Dig.“

Rupert bed sig i Læden og bemærkede, at Lindesmar ikke kunde have hjulpet hende nogenlunde tilstrækkeligt, uden at henvende sig til sin Bedstefader, af hvem han endnu var afhængig.

Cyrilla rystede atter utilfreds paa Hovedet, og Rupert vedblev: „Dersom Du ikke vil høre noget Forsvar, saa lad mig idetmindste fremsføre en Undskyldning: Du indseer rimeligviis ikke, at hendes Stilling i Samsundet ligesvem nødvendiggjorde en betydelig Udgift til Klæder . . .“

„Jagen Stilling kan tillade Noget at paadrage sig Gjæld, som de ikke kunne betale. Vent ikke at bringe mig til at skifte Mening i denne Sag, Rupert.“

„Da,“ sagde han, halvt leende, „opgiver jeg det og beder Dig blot see fornuftigt paa hendes Henvendelse til mig i sin virkelig ubetydelige Pengesforlegenhed;

hele Sagen er, forsikkrer jeg Dig, neppe værd at tale om."

"Det glæder mig paa hendes Begne at høre det; men Pengebeløbet forandrer ikke selve Handlingen. Hvad vilde Du tænke, dersom Du maatte høre, at jeg havde vist Grev Lindesmar en lignende Fortrolighed, havde klaget for ham over mine Elægtningers Grumbød og bedt ham hjælpe mig ud af min ubetydelige Pengeforlegenhed?"

Nupert taug.

"Naa, hvad vilde Du tænke? Hvad vilde Du sige?"

"Ligemeget; det er en heelt anden Sag: Du har ikke kjendt Lindesmar hele Dit Liv igjennem, saaledes som Tilfældet er med mig og hans Søster."

"Det er sandt; men Du glemmer, at der er nogle andre Omstændigheder, der burde have bevæget Virginie til hellere at henvende sig til enhver Anden end til Dig, dersom hun havde haft den mindste Emule fine Følelse."

"Kvinderne bedømme deres eget Kjøn strengere end vi," bemærkede Nupert, medens han, for at skjule sin Forlegenhed, gængede sig let paa Nyggen af sin Stol; "jeg har ikke et Ord mere at indvende."

"Det troer jeg gjerne," sagde hun, idet hun lænede sig tilbage og vendte sit Hoved imod ham. "Du vilde

have talt bedre, hvis Du ikke i Dit inderste Hjerte havde været af min Mening fra først af."

"Ja . . . e . . . men hvad min Deelagtighed i denne Sag vedkommer, vilde det være mig kjært at vide, at Du ikke bedømte mig slet saa strengt som min uhykkelige Medskyldige."

"Nej," sagde Cyrilla og saae op paa ham med det yndigste Smil af Verden; „jeg er blot enig med Melanie i, at Du er en stikkelig, ædelmodig . . . Nar!"

"Det er talt ud af Dit eget kjære Hjerte!" udbrød Rupert, og hvad han kunde have tilføjet, dersom Sorndorff ikke havde været tilstede, er vanskeligt at sige. Da det var saaledes, bøjede han sig forover, berørte sin Læbe med sin Finger og gik derpaa hurtig ud af Værelset.

Sorndorff, der paa ingen Maade havde skjult sig bag Bedbendeskjermen, men blot havde villet blive der, indtil han kunde tale med Cyrilla uden Fare for at blive afbrudt, var just ifærd med at gaae hen til hende, da Lyden af Trin, der nærmede sig, affrækkede ham. Et Øjeblik efter viste Conrad sig med Hænderne fulde af alle mulige Slags vilde Blomster.

"Du har da ikke været ude i denne mageløse Regn og allerede samlet alle disse smukke Exemplarer?" udbrød Cyrilla og rakte sin Hænder frem.

„Nej; jeg har pfulket dem til Dig imorges; de have staaet i et Glas Vand; gjør det Noget?“

„Aldeles Intet. Jeg sætter dem altid i Vand, naar jeg maler; thi de kunne ikke taale Stuelusten saa godt som Haveblomster. Men Du maa jo have været beelt ude ved den sumpede Ende af Dyresøen efter disse Planter.“

Conrad nikkede.

„Og ude paa Mosen efter Lyngen? Fættet for alle Fættene! Na, sæt Dig der, vil Du ikke nok? . . . jeg indseer ikke, hvorfor jeg ikke ligesaa godt skulde have en Skizze af Dig som af andre meget mindre nyttige Folk. Jeg har udmærket god Tid idag.“

„Har Du i Sinde at komme mig i Albummet?“ spurgte han og tog en Stol ligesom hende.

„Nej; Du skal være Medlem af min Privat-samling. Jeg haaber, at Du føler Dig smigret ved denne Udmærkelse?“

„Ja, det gjør jeg rigtignok.“

„Det bør Du ogsaa; men Du behøver ikke at blive rød for det. Sæt den japanske Skjærm hen mellem Dig og det andet Vindue; Belysningen i dette Værelse er den sletteste i hele Huset til at male ved. Saa — sid nu stille!“

„Jeg troede, Du helst vilde have, at Folk skulde tale med Dig, naar Du tog deres Portrait?“

„Cela dépend. Dit kom ikke til at ligne, hvis det saae for libligt ud; det maa være en tavls, ikke hvad man kalder en talende Lighed.“

„Du anseer mig for et Fjog.“

„Nej, jeg gjør ikke,“ sagde Cyrilla, idet hun begyndte at skizzere med sin sædvanlige Snarhed. „Jeg har hørt Dig tale med Rupert paa en Maade, der vilde have fjernet al Mistanke af det Slags, dersom jeg nogensinde havde haft nogen.“

„Jeg forstaaer ikke . . . kan ikke huske . . .“

„Jo, seer Du,“ sagde hun med forstilt Alvor, „naar Mandfolk gaae op og ned ad Gulvet i vor Nærverelse og tale om Ting, der gaae over vor Forstand, og bruge mange latinske Ord, saa er det forbausende, hvor vor Respect for dem tiltager.“

„Du gjør Nar af mig.“

„Nej, paa ingen Maade. Rupert har siden haft betydelig Uvilighed med at forklare mig Forskjellen mellem allodium og feudum; men jeg kunde ikke rigtigt forstaae alt det, han sagde til mig om det „Fideicommiss,“ der bevirker, at J arve hinanden indbyrdes, dersom een af Eder skulde døe uden Afkom i lige Linie.“

„Har hun jagt Dig, at Freiland og nogen anden

Formue, der er opsamlet i hans Mindevarighed, heelt og holdent er hans Eget?"

„Ja," svarede Cyrilla smilende, „og ovenikjøbet lovet, at dersom han døde ugift, skulde det tilhøre mig. Jeg har nok ikke stor Udsigt."

„Han har altsaa," sagde Conrad, idet han ved en pludselig Bevægelse bragte sin Stol i Berørelse med hendes Bord og stillede sin Albue paa dette — „han har altsaa talt med Dig, og Du er ikke vred eller stødt paa ham?"

„Hvorom?" spurgte Cyrilla og saae forbausset op.

Conrad rødmede stærkt og stammede: „Om at han har af . . . afstaaet . . . jeg mener Bægningen ved at . . . kort sagt, da jeg var i Salzburg, fortalte Tante Olga mig om Familietraktaten, som . . . han . . . ikke vilde efterkomme."

Cyrellas Haand mistede sin Sikkerhed; hun kastede sin Pensel fra sig og stod op i den aabenbare Hensigt at forlade ham.

„For Guds Skyld, Cyrilla, vær ikke vred paa mig!" udbrod han ængsteligt. „Intet kunde være længere fra mine Tanker end at ville falde Dig til Besvær paa nogen Maade. Jeg vilde aldrig have hentydet til hin ubegribelige Sag, dersom jeg ikke havde haft en personlig Bevæggrund, og det en meget stærk. Læs dette Brev, og Du vil forstaae Alt."

„Du maatte hellere fortælle mig Indholdet,“ sagde hun koldt; „jeg kjender ikke Haanden.“

„Det er min. Jeg skriver bedre end jeg taler.“

„Og jeg skal læse det i Din Nærværelse?“

„Jeg vilde være Dig meget forbunden derfor.“

Cyrilla læste det, lagde det sammen med et halv tankefuldt, halv overgivent Smil og gav ham det tilbage, idet hun rystede venligt paa Hovedet.

„Er dette Dit Svar?“

„Det bedste, jeg kan give Dig. Lad os betragte det som en Spøg og glemme det!“

„Det kan jeg ikke,“ sagde Conrad bestemt; „thi jeg har ikke tænkt paa Andet fra det Øjeblik, da jeg saae Dig første Gang. Her er et Brev til Dig fra Tante; det var indlagt i et til mig, som jeg først fik for en Time siden. Af det vil Du see . . .“

„Ah!“ afbrød Cyrilla ham; „nu begynder jeg at forstaae Dig,“ og hun rakte sin Haand ud efter Brevene.

Intet kunde danne en stærkere indbyrdes Mod-sætning end det rolige, lidt ironiske Smil, hvormed den unge Pige læste det Brev, der bød hende strax at skjenke Haand og Hjerte til sin Fætter Conrad, istedetfor til sin Fætter Rupert, og det blussende, be-symrede Ansigt hos den unge Mand, hvis Mangel

paa Kjendskab til Kvindeskik lod ham tage gode Varsler af hendes Nalighed.

„Det lader til,“ begyndte hun, medens hun saae ud af Vinduet istedetfor paa ham, „det lader til, at Du havde særdeles travlt med at komme i Besiddelse af den gamle Bygning og dens formeentlige Skatte og Oldsager.“

„Jeg tog til Salzburg, blot for at forhandle om Kjøbet.“

„Og endte med at forhandle om et Giftermaal,“ svarede Cyrilla skalkagtigt.

Han rødmede, indtil hans Ansigtstræk syntes at svulme op og komme i en smertelig Bevægelse.

„Her nu, Conrad,“ vedblev hun i samme Tone, „jeg har altfor meget tilovers for Dig, til at lade Dig blive ført saa ublu bag Lyset. Jeg vil lade mig selv ude af Betragtning som et uvigtigt Punkt . . .“

Conrad søgte at afbryde hende; men hun vedblev: „Stedet har i Virkeligheden ikke en Værdi af femtusinde Frederiksdorer — det Beløb, hvortil min Tante har fundet for godt at vurdere det og Du mig. Beslignheden er uden Nethed og Behagelighed, og det turde endog være nødvendigt at raadspørge en Architect om dets Beskaffenhed, før end Du kunde skride til Dine paatænkte Udgravninger.“

„Ja, men,“ udbrød Conrad ivrigt, „nu bryder jeg mig slet ikke om Stedets Bestaffenhed.“

„Nupert vil dog afgjort nok engang overlade Dig det for en billig Priis og uden mindste Indvending, og jeg maa derfor alligevel raade Dig at vente.“

„Vente?“ gjentog han spørgende; „hvorfor skulde vi vente?“

Cyrilla smilede; hun næsten lo. I sit Hjertes Uvidenhed eller Ustyldighed fik han betydeligt Mod ved hendes Adfærd og tilføiede muntert: „Tante Olga forstaaer saamænd at tale for sine Barer saa godt som Nogen, jeg er truffen paa. Jeg vilde ønske, at Du havde hørt hende bygge op og mig rive ned paa hendes gamle Kasse!“

„Det kan jeg forestille mig,“ sagde Cyrilla og slog med Brevene mod Gladen af sin venstre Haand, medens hendes Øjne vedbleve at være fæstede paa hans med et vist lystigt Udtryk, der kun kunde misforstaaes af en meget uerfaren Mand.

„Jeg begyndte at blive bange for, at vi aldrig skulde blive enige,“ vedblev han leende; „thi jeg havde været taabelig nok, til at lade hende mærke, hvor meget jeg ønskede, strax at komme i Besiddelse af Stedet, — da underrettede hun mig lige med Get om Bestemmelsen i Onkels Testament angaaende Dig og foreslog at gjøre Ende paa Uovereensstemmelsen

ved, at jeg gistede mig med Dig og fik det gamle Sted i Medgift."

"Og Du slog strax til! — fandt Dig uden Anrør i Klogskabens Forskrifter med Hensyn til Dit Giftermaal! Vidste Du, hvad Du gjorde?"

"Tilfulde. Jeg saae Dit Portrait, vidste, at vi vare paa samme Alder . . . at Partiet var ønskeligt, og alt saadant Noget."

"Heel kongeligt arrangeret, for at bruge et svagt Udtryk!" bemærkede Cyrilla.

"Men derfor ikke slettere," sagde Conrad hurtigt. Kongers Giftermaal, i det Hele tagne, faae ligesaa godt Udfald som andre. Desuden havde jeg min Faders og Bedstefaders Exempel for mig og har mangen god Gang hørt dem begge sige, at Benner og Frænder i Almindelighed kunde vælge bedre, end de Paagjeldende selv, der mere eller mindre forblindedes af personlig Tilbøjelighed."

"Men lidt personlig Tilbøjelighed holder Du dog vist for nødvendig," sagde Cyrilla.

"Ja, naturligviis; men jeg tvivlede aldrig om, at den vilde komme med Tiden; thi Tante og en heel Masse Salzburgere sagde til mig, at Du var henrivende i højeste Grad."

"Men Du hørte jo ogsaa, at Rupert havde sagt Nej til mig," bemærkede Cyrilla, der morede sig over

hans drengagtige Oprigtighed og antog hans sikkre Haab for Spøg. „Foruroligede det Dig ikke?“

„Udeles ikke. I Samtalens Lob opdagede jeg, at dette havde fundet Sted, førend han havde seet Dig, og gjennem nogle uforsigtige Yttringer af min Tante blev det mig klart, at hun havde Rupert mistænkt for at have skiftet Sind og blot søgte at benytte mig til at afdvinge ham en Beslutning.“

Cyrilla forbarsejedes ikke lidet over det Skarpsindige i denne Bemærkning og saae opmærksomt ivejret.

„Det var Grunden til, at jeg holdt mig tilbage i Førsningen,“ vedblev han; „thi naar Rupert var min Medbejler, kunde jeg slet ingen Udsigt have, veed Du nok. Jeg iagttog ham derfor og lod ham spotte over min formeentlige Angest for Damer og Ulyst til at omgaaes dem, medens jeg i Birkeligheden blot ikke havde Tillid til mig selv, fordi jeg ikke kjendte Noget til dem. Jeg bustet ikke min Moder, jeg har ikke haft Søstre, og vi saae paa Waldenburg ingen andre Damer end min Hovmesters Kone. Hende kunde jeg ogsaa godt lide. Hun var et vart Væsen, men forføreligt styg.“

„Skulde jeg domme efter min Erfaring,“ sagde Cyrilla, „saa vilde jeg antage, at Du foretrak min vakre Selim eller det Kobbet Hønsehunde, som

Nupert forærede Dig forleden Dag, for enhver Kvinde i hele Christenbeden."

Conrad lod til at blive lidt stødt. „Vi have spoget længe nok," sagde han efter et Øpbold; „mit Brev maa have overbevist Dig om, at mit Forslag er aldeles alvorligt meent. Jeg har ingen Erfaring i disse Sager; thi jeg har aldrig elsket Noget — jeg mener nogen Kvinde, førend nu."

„Na Passiar! hvad forstær Du Dig paa Kjerlighed?" udbrod Cyrilla henkastende, idet hun begyndte at lægge sine Tegneredskaber tilside.

„Ligesaa meget som Du, skulde jeg troe," svarede han noget fornærmet.

„Knap nok; thi det er aldrig faldet mig ind at betragte min Hengivenhed for Dig, eller Din for mig, som Andet end den naturlige Tilbøjelighed til Venskab, vi som Næstnæstnæstføskendebørn eller Eligt burde søle for hinanden."

„Jeg glædede mig netop over det Fjerne i vort Slægtskab som een Hindring mindre," svarede han alvorligt. „Tante sagde mig, at Rupert syntes at ansee det nærmere Slægtskab for en Anstødssteen." Han taug; men da han bemærkede, at hun yttrede Tegn paa Utaalmodighed og vilde til at forlade ham, fremraakte han sin skjælvende Haand og overvældede hende i en lidenskabelig Dødsstrøm, der syntes at bort-

vejre al hans Mangel paa Selvtillid, med en saa uforbeholden Tilkjendegivelse af sin Kjerlighed og sine Forventninger, at hun stod tavs og modløs overfor ham og neppe kunde troe sine egne Dine og Dret, der sagde hende, at det var Conrad, der stod overfor hende og talede saaledes.

I Grunden var der dog ikke noget Overraskende i det Skete. Zorndorff, der iagttog dem gjennem sin Bedbendessjerm, vrededes men overraskedes ikke. Meget faa Dage havde nemlig overbevist ham om, at Cyrilla uforvarende var bleven Gjenstand for en bestig første Kjerlighed hos en ung Mand, som han vidste var opdragen aldeles isoleret hjemme hos en ængstelig Fader, og som, efter nu lige nylig at være sluppen for en gammelagtig aarvaagen Formynders Opsyn, var fix og færdig til at forelskes i det første nette Ansigt og smukke Figur, han traf paa, og, tiltrods for de Klogskabsforskrifter, man saa omhyggeligt havde indprentet i hans Sjæl, lige ivrig efter at tilbyde og villig til at skjenke samme sit Leg og sin store Formue. Det slog rigtignok Zorndorff, som en paafaldende Uttring af Forstandighed, at Klogskab og Overvejelse overhoved havde ledet Conrads Valg; men dette havde været Tilfældet i en langt ringere Grad, end baade han og Cyrilla formodede. Det gamle Sted med sine nedgravede Skatte havde grebet Drengens Ind-

bildningskraft; Oldsagerne havde vakt Interesse hos den studerende Yngling, og det tidlige Giftermaal, som hans Fader saa tidt havde anbefalet, blev en bydende Pligt for Manden; men havde Cyrilla været „forfærdeligt stuv,“ ligesom hans Hovmesters Kone, maa man tillade os at betragte det som afsjort, at hverken Skattene eller Oldsagerne, ja ikke engang den Pligt at skaffe Waldenburg en dame châtelaine eller det roesværdige Onske at give en forældreløs Frænke et Hjem, vilde have bevæget ham.

Da hans Hestighed begyndte at sætte sig, udartede hans Betsalenhed til Noget, der lignede Klager over, at han af den Omstændighed, at hun saa aabenbart havde undgaaet Rupert i de sidste Uger, var bleven forledet til at antage hende for ligegyldig ved, om ikke misforstået med den Sidste, medens den Venlighed og Familiærhet, hvormed han selv, fra Begyndelsen af deres Bekjendtskab, var bleven behandlet af hende, heel naturlig havde ladet ham drage Slutninger til sin egen Fordeel.

Her standsede Cyrilla ham. „Det var en stor Fejl, Conrad! og Du gjør mig Uret, dersom Du troer, at jeg nogensinde har søgt at fængsle Dig eller ønsket at bringe Dig til at holde af mig paa anden Maade end som en Ven eller langtude Betslægtet. Jeg følger mig skyldfri og kan kun beklage den.

ubegribelige Uerfarethed hos Dig, der har ført til denne pünslige Fejltagelse."

"Ja; jeg tilstaaer at være meget uerfaren," sagde Conrad nedslaaet.

"Ja, meget," sagde Cyrilla.

"Santes Dnsker ville formodentlig Intet udrette hos Dig?"

"Aldeles Intet."

"Kan jeg da ikke idetmindste haabe, at Tiden . . ."

"Tiden," sagde Cyrilla hurtigt, "kan ikke fremkalde nogen Forandring hos mig, men vil sætte Dig istand til at glemme eller, hvad der er bedre, lee ud denne Sag som en blot morsom Episode i vort Liv."

"Nej," svarede Conrad bittert; „jeg kommer ingensinde til at glemme denne Dag eller lee ved Mindet om den. Erfaringen, siger man, er den bedste Læremester, og Lærepenge skal jeg ikke have givet forgjæves. Jeg skal aldrig mere fæste Lid til venligt Bæsen, oprigtige Ord eller falsk Familiaritet."

"Familiaritet er i et saadant Tilfælde ikke noget Breviis paa Tilbøjelighed," faldt Cyrilla ind; „snarere det Modsatte."

"Maaskee hos Dig men ikke hos Andre," raabte Conrad; og, ægget ved den Selvbeherstelse, hun viste, medens han endnu kæmpede saa haardt mod de Taarer,

han som Mand foragtede at udgyde, vedblev han:
 „Du vil neppe negte, at Madame de Mubigny er
 saa forelsket i Mupert, som nogen Dame godt kan
 være, og hun er familair nok hver Morgen i hans
 Værelse.“

Cyrilla, der var gaaet hen imod Udgangen, standsede,
 og han tilføiede: „Du seer overrasket ud; jeg troede
 at Enhver vidste, at Mupert gjerne vil have Alphonse
 altid hos sig, og at Madame de Mubigny, som natur-
 ligt, følger sit Barn.“

„De have staaet paa en fortrolig Fod fra Børn
 af,“ begyndte Cyrilla, lige saa ivrig for at undskylde
 ham for sig selv som for Conrad.

„O, det veed jeg,“ sagde han. „Tro, ikke, at
 jeg dadler Mupert, fordi han ikke har Noget imod
 altid at have Vicomtesse'n hos sig; det Modsatte vilde
 være meget underligt. Hun søger sig ypperligt efter
 hans Luner, læser alle hans Breve og vidste saamænd
 igaar bedre end han, hvor en Fuglebøsse var, som
 jeg bad ham laane mig. Det er en udmærket slist
 Dame — hun veed tilfulde, hvad hun gjør.“

Conrad med al sin Uerfarenhed vidste det ogsaa i
 dette Øjeblik; men aldrig saa snart havde han seet
 Cyrilla skifte Farve og fæste et ængsteligt, spørgende
 Blik paa ham, førend han fortrød hvad han havde
 sagt, og søgte at formilde det ved at tilføje, at „Mupert

ikke skjøttede stort om Madame de Rubignys Selskab — at han vedblev at skrive og undertiden havde sin Forvalter eller Skovrider inde hos sig."

Cyrilla stod endnu raadvild og tøvede henne ved Døren — hun frygtede, og ønskede tillige, at vide Mere —, og skjøndt Conrad var aldeles uvidende om, at man kunde høre dem, dæmpede han dog sin Røst, da han igjen nærmede sig hende, og sagde: „Jeg seer — jeg forstaaer det Hele nu — Du er — forlovet med ham."

„Nej, o nej," svarede hun og foer sammen, som om hun frygtede flere Spørgsmaal.

„Da vil jeg sige Dig Noget, Cyrilla," udbrød han med en Højmodighed, der var aldeles spildt paa hende; førend jeg forlader Freiland imorgen, vil jeg sige ham min Mening om den Vej, han har betraadt. En saadan Opsættelse vilde være slem nok mod Madame de Rubigny; men mod Dig, hans egen Cousine, er den aldeles utilgivelig. Jeg tænker ogsaa, at jeg kan give et Bink," sagde han med et fremtrunget Smil, „eller mere end et Bink, om, at han ikke vil blive sendt bort med saa tungt et Hjerte, som jeg tager med mig til Waldenburg."

„For Guds Skyld, Conrad, sig Intet til Rupert!" udbrød Cyrilla og søgte at standse ham, idet han ilede

forbi hende med en udvortes Munterhed, som han var langt fra at føle. „Conrad, jeg beder . . .“ Men hendes Fætter var borte, og i hans Sted kom Grev Lindesmar hen imod hende og sagde nogle Ord med en aldeles usædvanlig Alvor.

„Undskyld mig,“ sagde Cyrilla, idet hun gik forbi uden at see paa ham, „jeg maa tale med Conrad — som har misforstaaet mig paa en eller anden besynderlig Maade.“

„Alle Mennesker synes at være i slet Humør idag,“ mumlede Lindesmar, da han fik Dje paa Zorndorffs triste Ansigt. „Bejret var maaskee paavirket de Dørlige; men jeg har en alvorlig Skuffelse at klage over. Tænk Dig blot, Zorndorff, den Ansættelse, jeg var saa vis paa at faae, er bortgIVEN til Dittmar.“

„Det gjør mig ondt, men overrasker mig ikke,“ sagde han alvorligt.

„Jeg troer dog, at jeg med de Breve og Anbefalinger, som jeg bragte med hertil, havde al Grund til at gjøre mig Haab om at faae den første ledige Plads.“

„En eneste tilstedeværende personlig Fjende kan tilintetgjøre Virkningen af et Dusin Breve eller de varmeste Anbefalinger.“

„Ja, men jeg troer ikke, at jeg har nogen Fjende

i hele Verden. Det Eneste, jeg frygter, er, at Præsidenten maaskee ikke er aldeles velstemt imod vor Familie." Dette sagdes i en halvt spørgende Tone; men Zorndorff svarede ikke, skjøndt han vedblev tankefuldt at iagttage Lindesmar, medens denne gik op og ned ad Gulvet og gesticulerede en heel Deel, som han pleiede at gjøre.

"Hør, Zorndorff," vedblev han og standsede foran ham; „dersom Din Onkel har noget Slags Fordom imod mig, vilde jeg gjerne vide det, da det saa vilde være meget taabeligt af mig at blive her læn- gere."

Zorndorff taug et Øjeblik, førend han svarede: „Onkel er meget forsigtig med at udtale sin Dom om Nogen; men dersom De ønsker det, Lindesmar, kan jeg tale med ham og faae den Oplysning, De attraaer."

"Ja, gjør det; thi De seer nok, at saadan en Forbigaaelse er baade ydmygende og æggende, og skulde det skee igjen, vilde jeg føle mig højlig fristet til at vende tilbage til min Bedstefader i Amboise."

Han forlod Bærelset, medens han talte. Zorndorff gik derpaa hurtigt ind i et affides og kun lidt besøgt Kammer, og saae sig forsigtigt omkring, for at

overbevise sig om, at ingen forskende Dine vogtede paa ham, medens han hengav sig til nogle temmelig stærke Bredesytringer, der vare fremkaldte ved den sidste Times Hændelser.

Niende Capitel.

Lindesmar, der følte en uendelig Modbydelighed for Berden og dens Væsen, Vejret og Alt, hvad han ellers kom til at tænke paa, gik gnaven ned ad Trap-
perne og omkring i Vestibulen, indtil en Latter loffede ham til Billardværelset. Der fandt han Rupert til-
ligemed nogle Officerer af hans Regiment, der havde været paa Vejen til Freiland under Stormen og vare blevne dnyngbaade af den paafølgende Regn, men nu af hans Garderobe vare blevne forsynede med en un-
derlig Blanding af civile og militaire Morgen- og Aftendragter, medens Major Umheim, der var en høj, atletisk Mand, ikke havde fundet Noget, der passede til hans Dimensioner, hvorfor han havde maattet tye til „Fægeren“ og nu spankede højtideligen om-
kring Billardet i Ruperts Liberi.

„Det er Skade, at hans fiancée ikke kan see ham,“ raabte Klemmheim leende.

„Hun vilde ikke skjenke ham et Øjekast, om hun var her,“ sagde Rupert.

„Hvad!“ raabte Arnheim og vendte sig pludseligt om — „Ikke skjenke mig et Djekest!“

„Nej, ikke i den Dragt, medmindre hun udtrykkeligt blev anmodet derom.“

„Jeg kunde have Lyst til at foretage et Forsøg,“ sagde Arnheim, „dersom Lejlighed gaves.“

„Foretag det med mine Cousiner, der bestemt ville forlange Tbee om en halv Time.“

Men Arnheim syntes ikke at have nogen Interesse, hvor de kom i Betragtning; han trak paa Skuldrene og vedblev at spille. Ikke saaledes Klemmbein; han greb strax Ideen — tænkte, at det maatte være et meget morsomt Stykke Arbejde at spille Tjener for Grevinde Falkenstein og hendes Søster, og efter lidt Opmuntring af de Dvrige isørte han sig virkelig et Liberi og ventede utaalmodigt paa en Lejlighed til at forestille sig.

Omsider ringede det — han fik en Presenteerbakke, og efter at være udrustet med Tbeetøj og den nødvendige Vejledning af den Tjener, hvis Plads han indtog, gik han op til Melanies Modtagelsesværelse. Hun kom netop derind med Cyrilla og talte sagte og alvorligt om Noget, der lod til aldeles at lægge Beslag paa begges Interesse. Klemmbein, der var udelukkende sysselsat af Forventning om at blive opdaget, lagde kun lidt Mærke til Emnet for deres

Samtale, førend han, efter at have faaet Tegn til at komme hen, stod imellem dem med leende Ansigt og Presenteerbaffen i Haanden. De saae ikke op en eneste Gang, ja syntes ikke engang at ane, at der var eet menneskeligt Bæsen foruden dem tilstede. Langsomt og adspredt kom de Sukker i deres Kopper, betragtede hinanden opmærksomt, medens de heldte Fløden i, og udtalte Ord af mystisk Betydning, der vare ligesaa velskikkede til at vække hans Nysgjerrighed, som de vilde have været det med den Hans's, eller Caspars, hvis Plads han udfyldte.

„Med Hensyn til, hvorledes han kommer til at at vide alt dette,“ sagde Melanie, medens hun skifteviis nippede til sin Thee og legede med sin Skee, „behøver jeg blot at sige Dig, at han var her i Bærelset, skjult af Bedbenden.“

„Som Lurer!“ sagde Cyrilla med Foragt; „det ansaae jeg ikke for muligt.“

„Naar Du et Øjeblik tænker Dig om, Cyrilla, vil Du neppe dadle ham; han forsikrede mig imidlertid, at det var hans Hensigt at have benyttet Lejligheden til en Forklaring, som Du selv maa tilstaae nu er uundgaaelig.“

„Jo før jo hellere,“ sagde Cyrilla. „Jeg haaber, at Du har forberedt ham paa, hvad han maa høre.“

Det vilde forebygge en Scene og være behageligt for alle Parter."

„Det er lettere sagt end gjort. Det kostede mig nok at berolige ham med Hensyn til denne Dreng, og jeg søgte at bringe ham til at blues over sig selv, ved at sige, at jeg snarere havde ventet, at han vilde see end vredes over noget saa Bagvendt."

„Du vilde ikke have leet, dersom Du havde været tilstede," sagde Cyrilla; „han tog Sagen særdeles alvorligt."

„Ja, det troer jeg gjerne . . . det gjøre Drengene altid, og det gjør mig meget ondt for ham, stakkels Fyr; men vi have en Anden at tale om i dette Øjeblik. Jeg vilde ønske, at Du havde haft en Skjerm og kunde have hørt . . ."

Klemmbein mindede de Talende om sin Nærværelse ved igjen at fremrække sin Presenteerbakke.

„Tak, vi skulle ikke have Mere," sagde Melanie og slog let med Haanden. „De kan gjerne gaae . . . eller vent . . . Regnen har vist afkølet Luften stærkt . . . bring noget Brænde og læg i."

Klemmbein blev bestormet med Spørgsmaal, da han kom tilbage til Billardværelset.

„Jeg sagde Dig," raabte Rupert, „at de ikke vilde see paa Dig. Det skulde ikke overraske mig at høre, at de aldeles glemte Din Tilstedeværelse."

„Det gjorde de netop,“ sagde Klemmheim; „de syntes at betragte mig som et Slags Maskine, en Ting uden Djne og Dren, og talte derfor paa en Maade, der har vaakt min Nysgjerrighed i den Grad, at jeg har faaet Lyst til at prøve paa at lægge i Kaffelovnen for dem, for at høre lidt Mere.“

„Glemte de virkelig, at Du var i Bærelset?“ spurgte Rupert.

„Ikke aldeles, thi de navngave Ingen, og jeg huskede dem paa min Nærhed, da jeg troede at høre Mere, end de ønskede, om En, der havde været skjult bag en Skjerm, og en Dreng, der tog Sagen særdeles alvorligt.“

„Deri finder jeg ikke just noget Interessant,“ sagde Rupert. „Jeg vilde ikke gaae tværs over Beslibulen, endsiige lægge i Kaffelovnen, hverken for at høre om det Ene eller det Andet.“

„Jeg maaskee heller ikke, dersom jeg ikke havde en Mistanke om, at Drengen var Din Fætter af Waldenburg, og han, der hørte bag Skjermen hvad han ikke syntes om at høre . . .“ Han standsede og saae hen til Vindesmar, der sad gnaven ved et Vindue og iagttog de store Regndraaber, der jage hverandre ned ad Ruderne.

Et Par unge Officerer løe, uden at vide hvorfor, og opmuntrede Klemmheim til at lægge i Kaffelovnen

og bære Enden paa Historien. Et Par Minutter efter stod han foran den ristsløse Kaffelovn, hvori han imidlertid skjodesløst kastede Brændet, da han saae, at Bærelset var forladt. Cyrilla var gaaet, og Zorn-dorff gik op og ned i Bærelset ved Siden af, og talte sagte og beftigt med Melanie. „Ikke en Dag," sagde han, „ikke en Time . . . Onkel maa tale med hende — ham vil hun idetmindste høre . . . til mig tager hun intetsjombelst Hensyn — hun synes at betragte det som noget Fortjensfælig at være uforsonlig."

„Edouard!"

„Jeg vilde ønske, at Du var i Erfort igjen," vedblev han med vevende Hidsighed, da i det Samme Lyden af Klemmbeins Indtrædelse og støjende Udfærd naaede dem. „Det er en af Ejendommelighedernes ved dette Huus, at man, uagtet her er et usædvanlig stort Antal Bærelser i Brug, aldrig kan være fri for Afbrydelse i fem Minuter. Denne nye Mode, at have Dørene til at glide ind i Væggene og at trække Gardiner for, er en utaalelig Ustik. Der kan nu gjerne være En, der lytter efter os og hører en Hemmelighed, som, mærkeligt nok, vedbliver at være det, uagtet den kjendes af fire Personer — en femte, uden vor stærke personlige Interesse til at sikke Hemmeligholdelsen, turde blive farlig, saa at . . ."

Klemmbein havde kun hørt det sidste Par Ord;

men de viste saa tydeligt, at der var blevet sagt Noget, der kunde affstedkomme Forlegenhed, at han ikke havde Lyst til at oppebie en Gjenkjendelse eller skride til en Forklaring. Da han hørte hurtige Trin nærme sig, tog han et Spring hen imod Ruperts Arbejdsværrelse, gik ind deri, lukkede Døren noget voldsomt og retirerede ned ad Bagtrappen.

„Man har hørt os,“ begyndte Zorndorff.

„Nej,“ svarede Melanie; „det var blot en Tjener. Jeg hørte ham komme ind for et Djeblig siden, rimeligviis for — som jeg havde bedt ham om — at lægge i Kaffelovnen — de saa Ord, han kan have hørt, ville være aldeles uforstaaelige for ham . . . Tjenere fatte aldrig . . .“

„Undskyld mig,“ sagde Zorndorff; „de fatte og bemærke en heel Deel mere end nogen anden Menneskeklasse. Den Omstændighed, at vi hyppigt glemme deres Nærværelse, den Tavshed og Tilbageholdenhed hvortil De tringes ved samme Udfærd fra vor Side, tjene lige meget til at concentrere deres Tanker paa os og til at vække og udvikle deres Jagttagelseserne i en usædvanlig Grad, medens Mangel paa Opdragelse og plumpe Begreber gjøre dem til de farligste og fordomsfuldeste Dommere over vore Handlinger. Jeg affkyer Tjenestetyende og har kun kunnet finde et eneste tildeels paalideligt.“

„Du mener Din nuværende Huusbolderste, Nikke?“

„Ja; jeg troer at kunne stole paa hende; hun er retsaffen og — tavs.“

„Ja, men jeg troede,“ sagde Melanie, „at Du skulde af med hende. Skal hun ikke giftes med vor Portner?“

„Det skal jeg nok faae forebygget i nogen Tid,“ svarede Zorndorff. „Der er kun Faa, der aldeles kunne undvære en underordnet Bens Bistand, og jeg kan nok behøve den, nu da mit Livs vigtigste Tidspunkt er kommet.“

„Tag Dig i Agt for,“ bemærkede Melanie, „at Din Mellemkomst ved en Lejlighed som denne ikke skal forvandle Din underordnede Ben til en underordnet Fjende.“

„Derpaa har jeg tænkt,“ sagde Zorndorff, „og besluttet ikke at staae hende aabent imod. Onkel maa fremkalde Vanskeligheder og gjøre Indvendinger — og i den Hensigt har jeg fremhævet det Ubehagelige ved at have gifte Tjenestefolk for ham i meget stærke Udtryk. Denne Nikke er den Eneste, til hvem jeg kan sætte den ringeste Tillid, og jeg maa beholde hende i min Tjeneste dette Aar ud idetmindste.“

„Og naar dette Aar er tilende, er den truende Fare forbi?“ spurgte Melanie.

„Han sagde saa,“ svarede Zorndorff estertænkjomt,

„og al den Tvivl, som jeg kan have nærret om hans Spaadomssevne, maa forsvinde for den bogstavelige Opfyldelse af alle hans Ord. Han lovede rolige Mar ovenpaa dette. Det lod til, at jeg skulde opgive mit Embede og trække mig tilbage paa Landet . . . det kan jeg gjøre un . . . og hvorfor skulde jeg det ikke?“

„Ja, hvorfor ikke?“ udbrød Melanie. „Du har hidtil kun altfor nøjagtigt stræbt at fuldbyrde Din Skjæbne — hvorfor nu ikke forlade Exfort og undgaae den Fare, hvoraf Du har saa stærk en Forudfølelse?“

„Jeg tør ikke forlade Cyrilla, saalænge Alderfron er her — ham er det, hvis Skjæbne stedse har krydset min; af ham maa jeg vente stadig Modstand, og selv om Cyrilla aldrig gjengjelder hans Tilbojeligbed, veed jeg dog, at han har Indflydelse nok til at forgifte hendes Sindelag imod mig og opbidse hende til at behandle mig med en Ligegyldighed, der er tusinde Gange utaaleligere end det mest usorbeholdne Mishag.“

„Med en saadan Stemning imod Rupert som Din,“ sagde Melanie tøvende, „kan jeg ikke Andet end finde, at det maa være Dig magtpaaliggende at forlade hans Huus saa snart som muligt.“

„Ejfferlig,“ svarede han, „og intet Andet end den gruelige Nødvendighed kunde have bevæget mig til at

blive her saa længe. Jeg har imidlertid i den sidste Tid begyndt at betragte min Sygdom snarere som et Gæld end som et Uheld, da mit Opbold her aabenbart har lagt Baand paa Cyrilla og maaskee afholdt hende fra at tilstaae Alt for ham."

"Det vil hun aldrig gjøre," sagde Melanie.

"Hun har allerede talt om et Løfte," sagde Zorndorff, "og kunde let udtrykke sig tydeligere, for at han ikke skal ansee hende for lunefulds eller ufølsom mod hans Tilbøjelighed."

"Med Hensyn til alle vore Anliggender vil hun være tavs," sagde Melanie alvorligt, "og med Hensyn til sit eget ogsaa, den stakkels Pige; thi jeg beklager at maatte si det, Edouard, men hendes Frygt for Dig er nu saa stor, at selv Muligheden af at blive fordømt til at leve med Dig vilde i og for sig sikke hendes Tavshed for bestandigt."

"Jeg kan ikke, vil ikke troe dette," udraabte Zorndorff voldsomt, "og det gjør Du heller ikke."

"Det maa jeg," svarede Melanie, "thi Cyrilla har sagt det for tidt og for alvorligt, til at der kan være Tvivl derom; desuden stadfæstes hendes Ord af alle hendes Handlinger. Har Du ikke lagt Mærke til den rolige Resignation i hendes Ord paa den senere Tid?"

"Nej!" sagde Zorndorff barsk; "hendes nuværende

Liv er en eneste uafbrudt Kamp, der vil dræbe hende, dersom den skal vare meget længere."

"Og Du ser det og føler intet Samvittighedsnag — tænker ikke paa at frigjøre hende?"

"Dersom Du med frigjøre mener give Afkald — da ingensinde!"

"Da," sagde Melanie, "er det mit Haad til Eder begge, at I skilles strax og aldeles for nogle Aar. Jeg ønsker, at hun tager til Italien, til Fernanda."

"Det skal ikke skee," raabte Zorndorff.

"Jeg — troede — at hun i saadanne Sager havde sin fulde Frihed."

"Ja — det har hun — naturligviis . . . Ja, hun faaer at rejse — men Ingen kan forbinde mig fra at følge efter hende, og fra dette Øjeblik af maa hun vænne sig til at see mig uophørligt ved sin Side. Vor Overenskomst paalægger mig hverken Fraværelse eller Tavshed, og det skulde være meget besynderligt, om jeg ikke ved Tid og Lejlighed kunde komme i Besiddelse af en Kvinde, der allerede højtideligt har lovet at være min for hele Livet!"

Lyden af en Vogn, der nærmede sig, drog ham hen til Vinduet. Da han saa, at det var Præsidenten, der kom kjørende op imod Bygningen, ilede han ned ad Trappen, for at tage imod ham, og overlod Melanie til den frugtesløse Sorg og den uophørlige

Engstelse, der paa den sidste Tid vare blevne hende saa trykkende, at hun havde mistet al Interesse for sine sædvanlige Eysler og ikke tænkte paa Andet end en Flugt til Italien, som det eneste Middel til at frelse hende og hendes Søster. Skulde Zorndorff følge dem, som han nys havde truet med, da var der kun lid en Udsigt til, at Cyrilla vilde gjenvinde Helbred eller Munterhed. Hun begyndte ogsaa selv at føle en vis ubestemt Skræk for sin Neveu, der gjorde hans Nærværelse alt Andet end behagelig for hende, og hun havde næsten besluttet, at naar Alperne først vare mellem hende og Præsidenten, vilde hun skrive til ham og bekjende en Hemmelighed, som havde bragt dem i Hænderne paa et Menneske, der syntes bestemt paa at være ligesaa tyrannisk, som han havde været samvittighedsløs. Hun sammensatte Brevet i Tankerne, og de Undskyldninger, der anførtes for hendes egen Udfærd, bragte hende heel naturligt til at udbrede sig over Zorndorffs. I hvor høj Grad havde han ikke skuffet hendes Forventninger! Hvor fuldstændigt havde han ikke overbeviist hende om, at romantiske Situationer i det virkelige Liv snarere maatte blive smertelige end tiltrækkende! Saa fuldstændigt havde han rokket hendes Tro paa den ideale Kjærlighed, at hun følte sig tvungen til at indrømme, at Mændene vare nogle selviste Væsner, der vare ude-

af Stand til at nære eller endog blot fatte hiin op-
 højede, fra Egenkjerlighedens og Egennyttens Ureenhed
 aldeles frigjorte Kjerlighed, hvorom hendes Ungdoms
 poetiske Dromme havde drejet sig. Dog nej — der
 gaves Undtagelser; rigtignok sjeldne, men selve hendes
 egen Erfaring frembød dog en saadan; og burtige som
 Lynet, gik hendes Tanker hele femten Aar tilbage, og
 Gjenstanden for hendes første og, som hun endnu fuldt
 og fast troede, eneste Kjerlighed, steg frem for hendes
 Blik. — Altter sadde de sammen og sørgede over
 deres haarde Skjæbne. — Altter gjorde hun det
 højhjertede Tilbud at trodse sin Stedmoder, sin Fader,
 ja hele Verden; — at sige Grev Falkenstein, at hun
 hadede ham — og at vente, indtil Valentin havde et
 Hjem at tilbyde hende; lige meget hvor simpelt: med
 ham vilde det være et Paradis! — Og derpaa hørte
 hun de Ord, hvori han udtrykte sin brændende Tak
 og Beundring for en saadan Uegennyttighed; — saae
 den Kamp — den Anstrengelse, som det kostede ham
 at afflaae dette Offer; men han havde opført sig saa
 — ædelt — og aabent — idet han ikke engang
 modtog de Løfter om evig Kjerlighed, som hun saa
 ødselt gjorde. — Med et Tyranni, som hun først
 var bleven sig tilfulde bevidst i en sildigere Periode,
 havde hun fordret, at han skulde blive i hendes Nærhed
 og være tilstede, naar hun adlød hvad hun behagede

at kalde hans Befalinger. — Dette havde han ogsaa gjort, og Visbeden om gjensidig Tilbøjelighed i Ordets videste Betydning havde holdt dem begge oprejste i deres Livs tungeste Timer.

Efter den Tid havde ingen Hændelse eller Omstiftelse ført dem sammen; men nu ventede hun hver Dag, hver Time et Møde. Han skulde komme, for at see sine Børn, inden de toge tilbage til Skolen — komme, for at give Rupert Raad med Hensyn til hans Behucoloni, hans Kirke og Skolebygning. Hun havde hørt ham omtale meget i den sidste Tid — havde selv deeltaget i Samtaler. Men da Rupert nu kom muntert ind i Værelset og spurgte, om hun kunde gjette, hvem der var kommet fra Erfort tilligemed Præsidenten, bankede hendes Hjerter voldsomt, endog medens hun med tilsyneladende No svarede: „Efter al Sandsynlighed Hr. Englmann;“ og derpaa saae hun hen imod Døren.

„Na,“ sagde Rupert, „Du vil faae Tid nok til at forberede Dig paa en lille Tale til ham; han er saa trætt, efter at have rejst hele Natten med Posten, at han har i Sinde at tage et Bad og udhvile sig før Middagsbordet. Vi blive et temmelig stort Selskab idag — Arnheim, Stauffen og nogle Andre toge herud for at fiske; men Bejret har tvunget dem til at spille Billard, og nu agte de at spise til Middag med os.

Klemmhein ventede at træffe Bellegardes, og for at han ikke skal blive skuffet, har jeg for et Øjeblik siden sendt Bud til Neuhof, for at indbyde dem; at de komme, kunne vi stole paa, da Du nok veed, at de altid kjende sig grusomt hjemme paa en Dag som denne."

Melanie glædede sig over, at Selskabet var forøget. Hun troede, at det ventede Møde vilde blive mindre pijnlijk i Vidners Overværelse — og . . . gik ind i sit Værelse, for at klæde sig paa og forberede sig dertil.

Med største Omhu valgte hun den af sine Kjoler, som havde den alvorligste Farve. Med største Høitidelighed iførte hun sit glindsende sorte Haar de mest udsøgte gamle Kniplinger i en Kappes Skikkelse. Ubevidst ønskede hun at vise sig mindre verdslig baade i Dragt og Væsen, end hun antog at Englmann ventede at finde hende, og dog var en lønlig Uttraa efter at behage, maaskee overraske ved sin endnu store Skjønhed, mest fremherskende i hendes Sjæl, idet hun gik hen imod Selskabsværelset, hvor den mumlende Lyd af mange Nøster jagde hende, at hun kom saa silde, som hun idag selv ønskede.

„Bellegardes flokkedes omkring hende — Officererne fra Erfort talte om deres tilintetgjorte Planer — Klemmhein fortalte, hvorlunde han havde spilt Maske-

rade, og hvor det havde ydmyget ham ikke at saae et eneste Blik af Hds. Excellence o. s. v. o. s. v. o. s. v., og Melanie svarede og smilede, medens hendes Dine gjorde hemmelige Vandringer hen til et med Landkort og Bøger bedækket Bord, hvor Præsidenten og Rupert stode og tilsyneladende drøftede en meget interessant Gjenstand. Da hun blev noget stødt over at finde, at den Sidste kunde tale og bryde sig om Landeveje og Plantager, naar han ventede at see hende, ophørte efterhaanden hendes Hjerter at banke; hun tøvede længe nok til at overbevise ham om, at hun ogsaa var ligegyldig, og det var en Kjendsgjerning, at da hun omsider gik hen igjennem Bærrelset, var hun virkelig meget nær ved at føle sig ligesaa rolig og kold, som hun saae ud. Hvad Englmann følte eller tænkte, vilde det have været vanskeligt at slutte sig til; han bøjede sig ned over den fremrakte Haand, talte roligt om den Fjerdedeel af et Liv, der var forløben, siden de sidst saaes, og søgte derpaa at dæmpe de mere voldsomme end skjønne Beviser, som hans to Børn gave ham paa deres Kjerlighed. Og Melanie lagde sin Haand paa Tinas Hoved, og talte om hende og om at opdrage Børn i Almindelighed og Piger i Særdeleshed, medens hun faldt i Forundring over sig selv og ham, og havde stor Lyst til at spørge: „Er Sligt ogsaa muligt?“

Ja, det er — og det er bedst, at det forholder sig saaledes. Femten Mar, tilbragte under samvittighedsfuld Opfyldelse af disse huuslige Pligter, fra hvilke ingen Livsstilling er undtagen, ville i nioghalvfemsindstyve Tilfælde af hundrede, udslukke den stærkeste luende første Kjerlighed, der nogensinde har brændt paa Uegen-nyttighedens Alter.

Melanie betragtede med melancholsk Alvor det omfangsrige hvide Halstørklæde, det lange loffeløse Haar, der var kæmmet tilbage fra det rolige, men af Bekymring medtagne Ansigt, som hun saae for sig; og da — da — blev den phantastiske lille slagrende Due, som hun i hele Mar havde næret saa omhyggeligt med Poetisering og Maaneskinstanke, — kvalt for stedse.

„Saadant, saadant er Livet!“ yttrede hun til Cyrilla, da de skiltes til Natten. „Jeg vil maaskee blive, som Du siger, en mere tilfreds Kvinde her-efter, men for mig er Livets Romantik forbi; den søde Kummer, der beaandede mine Digte, er borte for stedse! Tilfredshed er Poesiens Grav.“

„Maaskee,“ svarede Cyrilla; „men den er Sjæls-jundhed — den er Lykke — og jeg kan ikke beklage Dig, fordi Du har rundet dem, endog med Tab af al Din „søde Kummer“ og poetiske Braandelse.“

Tiende Capitel.

Næste Dags Morgen skinnede Solen muntert ind i Frokostværelset, men bestraaede ingen glade Ansigter undtagen Englmanns og hans to Børns. De loe og talte sammen, uden at vide af, hvad der var i Værk omkring dem, og dersom Cyrilla ikke havde været i saa høj Grd optagen af andre Tanker, vilde deres Uystighed uden tvivl have kaldt hende bort fra Vinduet, hvor hun havde staaet saa længe, og endnu i Tavshed og med bekymrede Dine fulgte Ruperts og Conrads Skikkelser, idet de gik sammen udenfor Bygningen, glemmende Tiden og uden at bryde sig om, at en i højeste Maade velklædt fransk Lakai, der lænede sig saa skjønt til en Pille i Buegangen, stod og gabede temmelig ugeneert, eller at den skjeggede „Jæger,“ der havde staaet i meer end tre Dvarteer ved Siden af den aabne Dør til en velindrettet Rejsevojn, tilfæstede dem vilde, utaalmodige Blikke.

Omsider gik de to Fættere hen til Cyrilla, og idet Conrad ved et Tegns had hende om at helde sig lidt ud af Vinduet, sagde han sagte: „Vil Du tillade mig, som Frænde eller Ven, at yttre en Mening om Dine Unliggender og tilbyde Dig et Raad?“

„Med største Glæde,“ svarede Cyrilla, idet hun rødmede stærkt og saae spørgende hen til Rupert.

„Af det, jeg nylig har hørt,“ vedblev Conrad med bekymret Alvor, „er det blevet mig, ligesom Rupert, klart, at man paa en ubæderlig Maade benytter sig af Din Mangel paa Kjendskab til Sædvaneretten. Et saadant Løfte, som Du antager at have gjort, er en Umulighed.“

„Du har sagt Mere, end jeg tillod,“ bemærkede hun og vendte sig bebrejdende hen imod Rupert.

„Min kjære Cyrilla, Du kunde ikke vente at jeg skulde lade Conrad forlade Freiland med det Indtryk, at min Udsærd var en saadan, som han formodede.“

„Beklag ikke den Tillid, han har sat til mig,“ faldt Conrad hurtigt ind; „lad mig hellere bruge den til at gjøre mig nyttig. Det maa være Dig klart, at Ruperts personlige Deelagtighed og Fordeel spiller for stor en Rolle i denne Sag, til at han kan drøfte den saa fornuftigt og ulidenskabeligt med Zorndorff, som det er ønskeligt . . . Kan jeg haabe, at Du

vil benytte mig til dette Djemed? Get Ord — og jeg bliver her, for at kræve Dig løst fra en saa uretsfærdig Trældom."

"Jeg takker Dig tusinde Gange, kjære Conrad," sagde Cyrilla og udstrakte sin Haand imod ham, medens Taarerne strømmede til hendes Øjne; „jeg fatter alt det Udelmodige i Dit Tilbud, men . . . jeg . . . kan ikke modtage det."

„Du vil ikke?"

„Jeg tør ikke."

„Lad mig da," sagde Conrad, idet han kom nærmere og talte i en hvissende Tone, „idetmindste raade Dig at forlade Erfort og begive Dig bort fra denne smukke Tyran, saa snart Du kan."

„Selv det vil være vanskeligere, end Du formoder," svarede Cyrilla med et fremtvungent Smil.

„Du troer, at han vil følge Dig?"

Hun syntes enten ikke at ville eller ikke at kunne svare.

„Kom alle til Waldenburg . . . han vil neppe belejre et Slot i Karpathenen, hvis Grave og Taarne endnu ere i god Stand."

„Præsidenten tager til Nechen . . ." begyndte Cyrilla.

„Saa meget bedre; da kan jeg maaskee have Dig og Melanie uden ham?"

Cyrylla rejste sig op fra sin bøjede Stilling. „Nei, Conrad," sagde hun med et melancholisk Smil; „der er ikke den mindste Udsigt til at istandbringe et saadant Arrangement, jeg kunde heller ikke engang forestaae det."

„Dig kan jeg dog vel idetmindste vente," sagde han, idet han vendte sig om imod Rupert og for-gjæves søgte at skjule sin Skuffelse; „den første Brug, Du gjør af Din Frihed, bliver, haaber jeg . . ."

„Alt jeg beseer Dit Fort," sagde Rupert. „Du kan vente mig sidst i September."

„Og foragt ikke mit Raad i den mellemliggende Tid, Rupert, fordi jeg handelsesviis er et Par Aar yngre end Du. Træk Dig tilbage fra Vicomtesseu."

„Det skal jeg," svarede Rupert muntert.

„Det vilde have været vel for mig," sagde Conrad, idet han vendte sig bort fra Cyrylla og med bøjet Hoved gik hen imod Døren til Vestibulen; „det vilde have været vel for mig, om jeg ikke havde ladet mig overtale til at komme hertil."

„Sig ikke det," udbrød Rupert med Barme; „thi dersom Du ikke var kommen, vilde vi endnu have været fremmede for hinanden, medens jeg nu stoler paa, at vi ere Venner for hele Livet."

„Det gjør mig saa ondt at skulle forlade Eder

alle," sagde Conrad, høist stamfuld over hvad han ansaae for en taabelig Svagbed.

„Hvorfor bliver Du da ikke her?"

„Fordi jeg var mig taabeligt ad igaar og Alt nu er forandret. Farvel!"

Han sprang ind i Bognen, hvis Dør slog i med en Lyd, der bragte Hestene til at spidse Ører, Postkarlene til at svinge sig op i deres Sadel, Lakaien til, som en Abe, at klavre op paa sin Plads, hvorhen han, med mere Værdighed, men ligesaa stor Hast, fulgtes af Tjægeren; og et Øjeblik efter fore de forbi Vinduerne i Frokostværelset, hvor en Mængde Vediggængere nu vare forsamlede. Præsidenten og Zorn-dorff vare ikke iblandt dem — de havde længe staaet afssides og ventede maaskee altfor tydeligt paa, at Selskabet skulde opløse sig. Der verledes et fortroligt Blik imellem Virginie og den Sidste — hun løftede lille Alphonse op i sine Arme og tilbød med et usædvanlig velvilligt Smil at tage de to andre Børn med sig til Neuhof, „for at de kunde lege med Hortense og Josephine."

Indbydelsen syntes ikke at fremkalde synderlig Glæde; de hang ved deres Faders Arme og bad om at maatte gaae med ham; og da han sagde, at han og Rupert vilde faae altfor travlt til at kunne give

sig af med dem, vendte de sig bønligt om imod Cyrilla.

„Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan gaae med Eder idag,“ sagde Cyrilla, „da jeg har et langt Brev at skrive; men dersom I gaae til Neubof, lover jeg, at møde Eder ved Baddet, naar I komme hjem.“

„Jeg tænkte paa at beholde dem til efter Børnens Middagsbord,“ begyndte Virginie, „det vil sige . . . dersom Hr. Englmann tillader . . .“

„O, nej, nej, nej,“ raabte de begge ivrigt; „De vil finde os ved Baddet, dersom de blot vil gaae derned Kloffen Solv.“

Cyrilla smilede og hvistede derpaa til Tina: „Geg med lille Alphonse idag og forskræk ikke Bellegardes med unødvendig Gymnastik.“

Den lille Pige saa spørgende op paa hende.

„Jeg mener: kryb ikke op i Gbletræerne og løb ikke Bæddeløb med Jerome eller Lucian.“

Tina nikkede to eller tre Gange, med et meget klogt Udtryk i sine smaa klare Djne, og fulgte derpaa Virginie ud af Bærelset. Præsidenten saae paa sit Uhr med værdig Estertænkksomhed, mumlede Noget om at have ti eller femten Minutter tilovers, idet han puttede det i sin Vestelomme, henvendte sig derpaa til Cyrilla paa en højtidelig, forretningsmæssig

Maade og bad om at maatte tale fem Minuter alene med hende i Værelset ved Siden af.

Hun anede, hun vidste, hvad hun vilde faae at høre; men hun havde, som de fleste Kvinder, en baade rig og levende Indbildningskraft, og denne havde allerede fremstillet saa mange pünlige Sammenkomster med Præsidenten for hende, at Virkeligheden stod langt tilbage for Formodningen, og den Kjelhed og Bestemthed, som hun medbragte, var mere end tilstrækkelig til sit Brug. Hun satte sig paa den tilbudne Stol med et halv undertrykt resigneret Suk, og var det første Spørgsmaal end overraskende, saa var hun dog idetmindste forberedt paa at besvare det.

„Maa jeg da — uden at De antager min Bevæggrund for blot Hverdagsnysgjerrighed — spørge Dem, om De er forlovet med Deres Fætter Rupert?“

„Nej, jeg er ikke.“

„For kun et Par Dage siden,“ vedblev han, „vilde jeg have hørt dette Svar med stor Beklagelse; jeg burde nu glæde mig derover, men finder dog dette umuligt.“

Cyrilla udbad sig ikke nogen Forklaring over disse Ord, og særdeles overrasket ved hendes Nølighed, tilføjede han: „Det er naturligtvis efter Deres eget Ønske, at det er saaledes.“

„Ja,“ svarede hun og trak hurtigt Vejret til sig; „Omstændighederne have gjort det meget sandsynligt, at jeg aldrig forlover mig.“

„Med ham? Da har min Neveu dog vist i Grunden Ret, skjøndt jeg for min Del troede, at han havde mindst Udsigt. Der var efter min Formodning ingen Rimelighed for, at hiin ubehagelige Forklaring i Spaa og hans paafølgende Giftermaal vilde blive glemt eller tilgiven saa hurtigt, og . . .“

Cyrilla afbrød ham ved den Forsikkring, at det glædede hende meget at finde hans Mening aldeles overensstemmende med hendes.

„Jeg er kun en Sinke i dette Slags Sager,“ sagde Præsidenten, „og burde ikke have henpeget til hiin Dag i Spaa, naar jeg agtede at tale Edouards Sag; men Tingene er, at dersom jeg ikke havde været tilstede dengang, kunde jeg ikke have indseet, hvilke Grunde der nu, skjøndt hans Kone saa nylig er død, bevæge ham til at gribe den første Lejlighed til at vise, hvor meget han ønskede at bøde paa en saa strafværdig Dpførsel, som han erkjender at hans var været ved hiin Lejlighed.“

Uden at afbrydes af Cyrilla, udbredte Præsidenten sig overmaade længe over sin Gjenstand; men da han lod hende see, at Zorndorff ikke nærede nogen Tvivl om et godt endeligt Udfald — ventede, at hun i Løbet

af næste Aar vilde tilgive, om ej glemme det Skete og skjenke ham sin Haand, ja endog forlangte et Løfte i den Retning, da traadte alle andre Følelser i Skyggen for Bredden hos hende, og med en Bøttalenbed, der siden forbavsede hende selv, afflog hun bestemt den foreslaaede Forbindelse og bad om at maatte aldrig høre den omtale igjen.

„Har De vel overvejet, hvad De gjør, Cyrilla?“ spurgte Præsidenten meget alvorligt.

„Ja,“ svarede hun og rejste sig; „De kan ikke antage mig for at være det Mindste overrasket over det, De har sagt — jeg ventede at høre det, maaskee ikke just endnu, men jo for Deres Brodersøn nu bliver bekendt med min uforanderlige Beslutning, desto bedre.“

„Deres uforanderlige Beslutning!“ gjentog Præsidenten med et noget ironisk Smil, idet hans Øjne fulgte den ungdommelige Skikkelse, der traf sig tilbage hen imod Døren. „Det klinger godt, men betyder Intet, Cyrilla. Hør mig . . . Der er intet Uforanderligt i denne Verden. Vi kunde ligesaa godt haabe at standse Tidens Strøm som Forandringens Fremskridt; det finder uafbrudt Sted, ikke alene i Tingene og Personerne, men ogsaa i Sjælene. Disse Forandringer foregaae efterhaanden, næsten umærkeligt, og vi kjende dem blot af dens Virkninger, mærke dem.

kun af den Indsludelse, som de udøve paa vore Handlinger." Han taug og tilføjede derpaa alvorligt: „Vil De ikke opsætte Deres endelige Svar og prøve, hvor vidt et Nar kan forandre Deres Synsmaade i denne meget vigtige Sag?"

Cyrilla var bleven staaende, uden ret at vide, om hun skulde fortrudes eller more sig over dette rolige Svar paa hendes noget bestige Ord. Hun syntes at tænke, at hun allerede vaklede i sin „uforanderlige Beslutning," og havde maaskee i Sinde at bestyrke den fornuftige Betragtning, der muligviis var opstaaet hos hende, da han tilføjede: „Naar der ikke er Sandsynlighed for, at De indgaaer nogen Forbindelse med Rupert, er Edouards Tilbud dog idetmindste nogle Maaneders Overtøjelse værd. Han er nu i enhver Henseende et særdeles ønskeligt Parti og er Dem saa hengiven, som nogen Kvinde kan ønske — egentlig mere, end der baader Lykken — tvi han synes at være overordenlig skinsyg, uden at jeg dog kan opdage en Skygge af Grund dertil."

En piintlig Følelse af Medvidenhed overgød Cyrillas Ansigt med en dyb Rødme; et Djeblit efter gjorde Fruaten for, at Sorndorff vel til Syvende og sidst havde opdaget hendes Forkjerlighed for Rupert, hende saa bleg, at endog Præsidenten blev det vaer.

Han fæstede sine gjennemtrængende graae Øjne paa hende og sagde langsomt:

„Kan det være muligt, at De, der har Balget mellem to saadanne Mænd som Edouard og Rupert, tænker paa at benkaste Dem til Brev Lindesmar?“

„Nej,“ svarede hun, lettet om Hjertet ved at bemærke, at det ikke var Rupert, der var meent.

„Jeg troer,“ sagde han og gik hen imod Døren til Frokostværelset, „jeg troer, at det var bedst, om Edouard selv talte med Dem.“

Men Cyrilla følte ingen Lust til yderligere Forklaringer, og i samme Øjeblik, som Præsidenten forlod Værelset, aabnede hun den Dør, hun stod nær ved, og løb op ad Trapperne til Ruperts Værelse med en saadan Hast, at da hun var kommen derop, kunde hun neppe faae et Ord frem.

Englmann havde gennemseet nogle Tegninger og Overslag til Skolebygninger med ham. De vendte sig begge temmelig overraskede om.

„Rupert . . . lad mig gaae . . . med Dig . . . ud paa . . . Mosejorden idag . . . Du maa tage mig med . . . jeg skal falde saa lidt til Besvær som muligt.“

„Vi ville kun være altfor lykkelige ved at have Dig med,“ udbrod Rupert; „men tag meget stærke

Støvler paa, thi efter Gaarsregnen maae nogle af Markerne staae halvt under Vand."

Dette Raad tog hun intet Hensyn til, men ventede, for at gaae ned ad Trapperne med ham, og da man var i Vestibulen, sendte hun Bud efter sin Hat og sine Handsker. Medens de endnu stode ved Foden af Trappen, kom Præsidenten ud af Frokostværelset, fulgt af Zorndorff, der var i en saa oprørt Stemning, at alle hans Anstrengelser for at skjule den, vare frugtesløse. Han hvistede et Par Ord til sin Onkel, idet de gik hen til Udgangsdøren med hinanden, og vendte sig derpaa om, for med mørke Blikke at iagttage Cyrilla, der med nervøs Hast tog sin Hævehat paa, sendte et neppe forstaaeligt Bud til sin Søster og ilede forbi ham, medens han endnu talte.

"Cyrilla," raabte Rupert, idet han fulgte efter hende, "Du kan ikke gaae over Markerne, dersom Du ikke tager de Støvler paa, som Du har ladet gjøre til særligt Brug paa Mosejorden. Der er endnu overmaade god Tid — vi have ikke Hastværk."

"Men jeg har," sagde Cyrilla og begyndte at gaae hurtigt til. "Jeg ønsker at komme bort fra ham," tilføjede hun sagte. "Maaskee han tager tilbage til Erfort med Præsidenten og lader os nyde den Tid, vi have tilbage paa Freiland, i Fred og Lykke."

„O, Du har vel omsider havt en Forklaring med ham?“

„Ikke med ham — det var Præsidenten, der talte med mig; men da han ikke vil teve med at gjentage Alt, hvad jeg har sagt, kan jeg maaskee baabe idetmindste i nogen Tid ikke at høre Mere om denne Sag.“

„Men Du er endnu bunden ved Dit Løfte? kan endnu ikke skjenke mig et venligt Ord eller Blik, naar han er tilstede?“

„Han kan ikke altid være tilstede,“ sagde Cyrilla med et dybt Suk.

„I sin Onkels Huus vil han idetmindste sjeldent være ude, og det er der, jeg herefter maa komme sammen med Dig.“

Cyrilla taug, og da Præsten bemærkede, at de havde ophørt at tale, gik han hen ved Siden af dem og var snart inde i en Samtale med Rupert om den evindelige Materie: Sognefolk og Sognepligter.

Halvt vred paa sin Fætter, fordi han i det Øjeblik nærede Interesse for saadanne Gjenstande, gik Cyrilla alene videre — tilsidst saa aldeles henne i sine Tanker, at hun slet ikke hørte sine Ledsageres Stemmer mere. Hun var ikke aldeles vis paa, at hun havde handlet klogt i at undgaae en Sammenkomst med Zorndorff — maaskee hun endnu een Gang burde

have henvendt sig til hans Udelmodighed, — men efter hvad Melanie havde sagt hende, hvorledes kunde hun da vente Andet end skuffet Haab? Nej, hun maatte stole paa Tiden — maatte vente, indtil han selv fik i Sinde at handle saaledes, som hun saa tidt havde befsaldet ham om at gjøre. Præsidenten havde sagt, at Tiden af sig selv bragte Forandring, og han havde Ret. Hvad havde tre Mar ikke udrettet hos hende? Hvad kunde ikke tre til udrette hos Zorn-dorff?

Bed Søen fandt de Fiskeren og hans Søn løjende i Ruperts Jolle; de sprang begge op og begyndte at sætte Tosterne ilave.

„Skyd den nye Baad med Taget over ud,“ sagde Rupert. „Jeg agter ikke at roe idag.“

„Hvor det dog er en overdaadig Fornøjelse at have Baad!“ bemærkede Englmann og kastede sig tilbage i Puderne med en let Skjedesløshed, der stod i en forunderlig Modsetning til det Cermonielle i hans Dragt. „Jeg har plejet at ønske, at Windhorst havde en Sø eller Flod, men er nu glad ved, at det ikke bar nogen af Delene. Frihedsien til Orkesløshed vilde have været uimodstaaelig, og jeg vilde uden tvivl endnu længe have hengivet mig til Drømme og Klager, der ikke bor have nogen Plads i en kristen Præsts Sjæl.“

„Skulde det være Tilfældet,“ sagde Rupert, „saa

betragter jeg det som en heldig Omstændighed, at Windhorst kun har en Fiskedam. Mig tilføjer en Sø alle Slags liflige Minder — Grindringer fra vore Frier — fra Como, Maggiore, ja selve Middelhavet.”

„Hvo,“ sagde Englmann entusiastisk, „hvo kan vel see denne skystrie Himmel, disse Solstraaler, der spille paa den store Vandflade, uden at gjenkalde sig saadanne Scener, dersom de nogensinde have frembudt sig for hans Djne som Yngling eller bidraget til at opflamme hans Indbildningskraft som Dreng!“

Cyriilas Tankegang afbrødes; hun saae op og begyndte at holde det for muligt, at Præsten, da han var endeel Aar yngre, til en vis Grad havde lignet de Portraiter, som Melanie saa tidt havde tegnet af ham. De Djne, om hvilke hun saa tidt havde hørt tale, havde idetmindste samme Himmelfarve som Hvelvingen over deres Hoveder, og der var i det opadvendte Blik noget Skuende, der uvilkaarlig tiltrak hende. Uden at bemærke, at hun iagtog ham, vedblev han: „Hine Dage vare dejlige, Rupert — det var Dage af uskyldig Forfængelighed; vi mærkede knapt Forskjellen paa vor Alder dengang.“

„Slet ikke,“ sagde Rupert, idet han bøjede sig forover, for at see, om det var paa Tiden at styre efter Floden. „Du var den behageligste Dmgang,

man kan tænke sig, og hvis et græsk eller latinſt Citat engang imellem ikke havde været, vilde jeg reent have glemt, at Du var min Hovmester."

"Jeg er bange for, at det ogsaa gik mig ad Glemme tiere, end det burde," svarede Englmann imilende. „Huffer Du i Como, dengang den engelske Familie troede, at jeg var Din ældre Broder, og viſte sig ſaa forekommende imod os?"

„Grant," svarede Rupert leende. „De opdagede nogen Lighed imellem mig og en lysbaaret Midſhipman — en Søn af dem —, ſom under enbrevs Dmſkændighed maa have været et endnu uroligere Bæſen, end jeg var. Jeg troede, at de aldrig vilde ophøre med deres Haandtryk, og for min Deel var jeg i en betydelig Angſt for, at Moderen i et Anfald af Entuſiaſme ſkulde føle ſig friſtet til at give mig et Kus! Dengang vilde jeg have betragtet en ſaadan Driſtighed ſom en ligeſrem Krænkeſe af min Værdighed, og jeg holdt ſlet ikke af at ſaae mine Loffer ſtrøgne fra Vandet eller en Haand lagt paa min Skulder, om det ſaa var af en ſmuk Kvinde; hvorimod jeg nu med ſtor Føjelighed kunde finde mig i ſaadanne Kjærtegn, var det end en vilter Midſhipmans mandhaſtige Moder, der viſte mig dem."

Cyrylla smilede. Englman ſyntes at ville gjenskalde ſig hiin Tid tydeligere. „Ja . . . de vare

særdeles artige . . . indbøde os til at besøge dem i England . . . men," tilføjede han med et lidt foragtede Smil, „men de troede, at jeg var Baron Adlerkron til Windborst — antog mig for at være Gjer af Din smukke Rejsebogn — saae, at vort Komme gjorde nogen Opsigt, og maae tillige have bemærket den monsterværdige Taalmodighed, hvormed Folkene i Hotellet fandt sig i den Ulempe at have de Hundehvalpe, Du medbragte fra St. Bernhard, løbende over hele Huset."

„De viste sig ogsaa som særdeles velopdragne Hundehvalpe," sagde Rupert, „lige til den Dag, da de fik fat i den engelske Dames Hat og Fjer. Husker Du, hvor de kom styrrende ind i Bærelset, fore bort i et Par Secunder og derpaa lagde det sønderrevne Bytte for vore Fødder, medens de logrede med deres Haler og saae op paa os, for at bede om det Bisald, jeg ikke torde yttre, fordi Du var tilstede. Disse blaae Fjer havde nær kvalt baade Hundene og mig. Jeg har aldrig i mit Liv leet saa umaadeligt, og jeg troer ogsaa, at det morede Dig, skjøndt Du holdt det for nødvendigt at see højtidelig ud."

„Du glemmer," sagde Englmann smilende, „at Alt hvad der behøvedes af Forsvar og Undskyldning ved den Lejlighed, kom til at paahvile mig. Jeg har aldrig i mit Liv været saa ærgerlig; vi kunde ikke

betale for steet Skade eller skaffe en anden Hat eller gjøre Nogetsombest undtagen at yttre vor Beklagelse."

"Vi kom med Yttringer af det Slags allevegne, hvor vi droge frem," sagde Rupert. "Jeg var viselig et særdeles uregjerligt Drengbarn; men jeg smigrer mig med, at jeg gjorde min ungdommelige Udsejelse god igjen, da vi i en sildigere Periode begyndte vore Fodtoure. Hvor jeg nød vore Vandring i Tyrol, med Straabatte paa Hovederne og Mandkler paa Skuldrene! Hine Udflugter fremlokkede de eneste poetiske Gnister i min Natur . . . Jeg skrev Vers dengang — ikke sandt Englmann? Wilde Udgydelser, der stemmede godt med min Alder og Opdragelse."

"Jeg husker dem nok," svarede han; "de vare alle mere drabelige end folsomme. Du var altid paa Udfig efter Pladser til at bygge uindtagelige Fæstninger paa, og jeg søgte bestandigt at opdage en Draa, der passede til den beskudne Bolig, jeg dengang vilde have været saa umaadeligt lykkelig ved at eje."

"Det var den drømmende Deel af vort Liv," sagde Rupert; "den varede ikke længe."

"Det gjøre Drømme aldrig; man antager, at de kun udsylde de Djeblikke, der gaae umiddelbart forud for Opvaagnelsen; men de gjøre stundum alligevel et dybt Indtryk, og de, som Du sigter til, bevægede

mig til at gjøre et Skridt, der var paavirket hele mit Liv." Uden at ane, at Cyrilla forstod ham, vedblev han: „Dunsket om at have et Hjem at tilbyde En, der vilde have været en Undskyldning for enhver anden uoverlagt Handling, bevægede mig til uden nærmere Overvejelse at vælge Kirken som mit Livskald — jeg burde snarere sige mit Levebrød."

„Men," sagde Rupert, „jeg har aldrig troet, at Du gjorde det imod Din Villie."

„Nej, jeg gjorde det med min Villie, med Glæde; men mine Bevæggrunde vare ikke de, som de burde have været. Da jeg maatte give Afkald paa det Bæsen, som jeg havde tilbudt saaledes, blev Opfyldelsen af mine religiøse Pligter mig en Byrde — min simple Bolig syntes mig, uden den skønne Veninde, som jeg havde haabet vilde dele den med mig, ringe og elendig — kort sagt: jeg saae det Elxæve i min Stilling, saae min Bildfarelse, da det var for silde, og følte, at dette Livs Tant og Forsængelighed ikke blot endnu havde stor Magt over mig, men at mit naturlige Temperament førte en haardnakket Kamp imod den Træng, der paalagdes mine Ord og Handlinger."

„Du bedømmer Dine Bevæggrunde og Dig selv altfor strengt," sagde Rupert. „Hvor mange Andre have ikke betraadt Kirkens Vej paa samme Maade

uden at have noget af den Betænkelighed og vdmnye Anger, som Du følte!"

"Jeg haaber ikke Mange," svarede Englmann; "Ingen skulde vælge dette Kald uden at føle den mest afgjorte Tilbøielighed eller det mest bestemte naturlige Kald dertil; men en Christi Tjener, der er skjodesløs i Opfyldelsen af sine Pligter eller endog ligegyldig ved dem, sætter ikke alene sit eget timelige og evige Vel i vove, men hundrede Andres, der see op til ham efter Exempel og Lærdom."

"Min kjære Englmann," udbrød Rupert, "Du taler, som om Du havde været det uværdigste Menneske. Tillad mig idetmindste at gjøre min Cousine bekendt med, at Du uden alt Spørgsmaal er den frommeste og mønsterværdigste Præst, som Landsbyen Windhorst nogensinde har haft."

"Jeg har idetmindste stræbt at opfylde mine Pligter med Troskab," sagde Englmann, "og er bleven belønnet paa en Maade, som jeg neppe torde haabe. Jeg er nu mere tilfreds, end jeg haabede at blive, og lykkeligere, end jeg fortjener at være; men da jeg hverken veed, eller ønsker at forsøge, hvor vidt jeg kunde bære Fristelsen, og er aldeles overbevist om, at jeg ikke bør søge den selskabelige Udspredelse, men tværtimod altid skye den, finder jeg Dit Huus altfor muntert for mig, Rupert, og dersom Du ikke har No-

get derimod, vil jeg forlade det i Morgen eller Overmorgen."

"Jo, det har jeg alt Muligt imod," svarede Nupert, "og maa fordre, at Du bliver, om det end kun skulde være for at overbevise Cyrilla om, at Du ikke har den svage, vaklende Charakter, som Du har tilagt Dig selv."

"Alt slye Fristelser er ikke Svagbed," sagde Englsmann.

"Nej, men jeg kan ikke see Skygge af Fristelse for Dig paa Freiland," vedblev Nupert.

"Fordi Du ikke kjender mine Svagbeder og ikke har fjerneste Tanke om, i hvor høi Grad jeg endnu sætter Priis paa Livets Overdaad og nyder dets Elegance! De Aar, jeg tilbragte med Dig, og de Tilbøjeligheder, jeg fik i Din Onkels Huus, have voldt mig mere Lidelse, end Du nogensinde kan forestille Dig; men, om jeg end vil lade mig selv ude af Betragtning, maa Du dog vist indsee, at paa et Sted, der saa idelig er fuldt af unge, muntre Mennesker, som Freiland, synes jeg med mit tilbageholdne Væsen og min særegne Dragt kun stillet iblandt dem som det tilfløvede Skelet ved et ægyptisk Gjestebud, for at minde dem om det, de alle helst vilde glemme."

"Maaskee det var ligesaa godt, om nogle af dem undertiden havde lidt Tomme paa sig," sagde Nupert;

„men hvad det Særegne i Din Dragt vedkommer, maa Du tillade mig at sige, at Du nu driver det til Yderlighed. Det lange Haar er noget heel Nyt og aldeles Unødvendigt.“

„Jeg betragter det som velstikket til at minde Andre, og gennem dem mig selv, om mit Kald.“

„Ja, men jeg forsikker Dig, Englmann, at dersom en saadan Dragt var de rigueur, vilde det være nok til at affrække mange unge Mænd fra at blive Præster.“

„De, der ved nogensomhelst Særegenhed i Dragt kunde lade sig affrække fra at overtage et saa belligt Hverv, maatte helst henvende deres Tanker til noget Andet.“

„Du har maaskee Ret,“ sagde Rupert; „Dragten vilde heller ikke have havt Indflydelse paa mig; men jeg vilde uidentviisl have skyet alle Yderligheder, alt Pedanteri, ligesom jeg nu skyer Alt, hvad der paa nogen Maade grændser til det Naragtige.“

Denne Bemærkning syntes at slaae Englmann; — Rupert glemte den i samme Øjeblik, som Ordene vare ude over hans Læber. De havde slyret ind paa Flaaden og roede imod dens næsten umærkelige Strøm. Bredderne vare først lige indtil Vandkanten beskyggede af smukke gamle Træer, og ydede her et behageligt Halvmørke bagefter Søens straalende Flade; thi selv

en skyfri Himmel og de prægtigste Solstraaler trætte Sandserne, naar de nydes længe, og Forandring — endog aabenbart til det Bærrer — er ligesaa nødvendig for os, som Skygge for et Maleri. Scenen var ny for Englmann; han rejste sig og lyttede med Interesse, medens Rupert udviklede sine Planer, pegede paa det allerede Opdyrkede af sin Jord og glædede sig over sine unge Plantagers Fremvæxt. Efterhaanden begyndte de Sidste at svinde ind til temmelig visne Exemplarer af Sumpgran, Dværgbirk og vantrevne Buske, der afværlede med store Lyngpletter, og kort efter laae der en tilsyneladende uendelig Strækning af bruun og rød Tørvejord foran dem, Floden udvidede sig, og Laaden gled let ind i en bølgefri, lavvandet Sø af mørk Farve, hvis Bredder vanhødedes af en altfor frodig Her- og Sivvegetation.

„Er dette Flodens Udspring?“ spurgte Englmann.

„Nej; Kilderne — saa mange af dem, som vi kunne opdage — ere længere oppe, hvor der er en anden Sø af et endnu mere trist Udseende end denne. Her har jeg dog omsider en højtliggende Grund til min Landsby.“

„Cyrilla,“ sagde Rupert, da de stode paa Landingspladsen og saae sig omkring, „Du kan ikke gaae over

Disse Marker idag, og dette er et temmelig melancholsk Sted at lade Dig blive tilbage paa . . . Hvad, om Du roede op til den sidste Sø?"

„Som er endnu sørgeligere," sagde Cyrilla smilende. „Nej jeg vil sidde roligt under de tre affkappede Træer, indtil De komme tilbage; det er ikke første Gang, jeg har gjort det."

„Ja, men Du har ingen Bog eller Nogetsomhelst at underholde Dig med . . ."

„Jeg bryder mig ikke om Underholdning. Sig til den gamle Fisker, at han maa blive i Baaden, og dersom jeg bliver kjed af at være her, kan jeg tage ud paa Søen og lede efter Vandplanter; jeg beder Dem derfor, ikke at komme et Djeblig tidligere tilbage, end De ellers vilde, for min Skyld."

Ellevte Capitel.

Cyrylla gik hen til de afkappede Træer. De vare kun faa Men borte og stode der eensomme — grimme, men dog maleriske; thi mærkeligt nok kan man ikke frakjende dem den sidste Egenskab: saa tidt have Landskabsmalerne brugt dem, med deres sparsomme Løv og vanskabte Stammer, til at danne Forgrunden, om ikke det egentlige Maleri. Cyrylla knælede halvt ned paa Bænken under et af dem og iagttog saaledes sin Fætter og hans Ledfager, indtil de forsvandt bag det Pilegjerde, der beskyttede Engene mod Vandets Indtrængende; hun gik derpaa ned imod Søen, medens hun samlede forskjellige Moseplanter, og saae med stor Fornøjelse, at Fiskeren, overvældet af Heden og den nylige Anstrengelse, allerede fik sig en velsignet Søvn i Baaden.

En Midsommermiddags Tavshed herskede omkring hende, og den vingede Deel af Insectverdenen, der

alene syntes tilfulde at nyde og søge den skyggeløse Hede, summede og brummede i et uophørligt og uforklarligt Nøre hen over de utallige muddrede Pøle af stillestaaende Vand, eller listede, uden at skidne deres Been, let hen over den dyndede grønne Overflade, indtil de forstyrredes af en snarset Frø, der pludseligt dukkede op og udbredte Skræk og Odelæggelse omkring sig, idet den med gabende Mund og strakte Been foer hen over sin lille Besiddelse.

Guldsmede og Sommerfugle svævede over Nærene og over den sovende gamle Mand, og det var, medens Cyrilla fulgte deres ustadige Flugt, at hun saa noget Mørkt komme op ad Floden. Nogle Djeblikes Jagttagelse overbeviste hende om, at det var en lille Baad, og hendes bankende Hjerter sagde hende, længe førend Skikkelsens Omrids bleve tydelige, at den eenlige Mand deri var Zorndorff. Uagtet hans Læge havde paalagt ham at undgaae heftig Bevægelse, roede han saa anstrengt, at den lille Jolle foer igjennem Vandet med forbavsende Hast, og da han først var inde paa Egen, bragte meget saa Naretag ham saa nær hen til Kysten, at han, da han omsider standsede og kastede Djnene opad, saa Cyrilla staae paa Bredden uden Bevægelse — i Forventning.

Hvad for Flugttanker hun end strax kan have

næret, saa kom dog ingen af dem for Dagen, og uagtet Zorndorff havde vidst, at den foregaaende Dags Regn vilde gjøre de lave Enge ufremkommelige for hende, og havde ventet at træffe hende omtrent hvor hun befandt sig, var der dog saa megen Selvbeherfskelse, ja Bestemtbed i hendes oprejste Skikkelse og let forslagte Arme, at det frembragte en pludselig og fuldstændig Forandring i hans Følelser og Planer. Han var fulgt efter hende i vred Forbitrelse, bestemt paa at være ubønhørlig — at fordre — true — skræmme; men da han nu blev meer end beroliget ved hendes aabenbare Lyft til at komme ham imøde og halvt frygtede hendes Mishag, vrede han langsomt fremad, idet han søgte at finde en Form for sine Bebrejdelser og Ord til sine Bønner.

Da hans Baad løb langs med den anden, rejste Fiskeren sig op paa sine Albue og stirrede dorst omkring sig. Zorndorff bad ham med en Høflighed, der ikke var sædvanlig hos ham, ikke at lade sig forstyrre — han behøvede ingen Hjælp — haabede at kunne indhente Baron Adlerkroen, og sprang dernæst op paa Bredden, uden at bryde sig om den gamle Mand's Svar og blot betænkt paa at have Sivene og Nørene imellem sig og ham saa snart som muligt.

Cyrilla ventede, indtil han havde naaet hende, og tog derpaa Bejen til Bænken under de afslappede Træer.

Der herskede Dødsstilhed.

Jorndorff kastede sin Straabat paa Jorden og lod sit Lømmetørklæde gaae flere Gange over sin Pande. Han ønskede, at hun vilde tale; men hun satte sig tavst ned, medens hendes nedslagne Djne aldeles skjulte hendes Angest for hans forskende Blikke.

„Du vil neppe blive overrasket over, at jeg udbeder mig nogen Forklaring over det, Du sagde til min Onkel imorges, Cyrilla?“

„Jeg tænkte, at jeg havde udtrykt mig tydeligt nok,“ svarede hun neppe hørligt.

„Ja, sikkerlig . . . under hvilke som helst andre Omstændigheder . . . men Du glemmer, at jeg har Ret til et Svar af anden Art nu.“

„Jeg stoler paa Deres skrevne Lofte og bliver ved mit Svar.“

„Troer Du da, at jeg uden et Glimt af Haab kan vedblive stedse at udholde den Tvang og Skinsyge, Du har ladet mig lide i den sidste Tid?“ spurgte Jorndorff med sletdult Forbittrelse, idet han satte sig ned ved Siden af hende.

En bitter Sarcasme svævede Cyrilla paa Læberne. Hun lod den ikke komme til Udtryk; men den pludselige Bevægelse, det indignerede Blik, den halvaabnede Mund, og at hun dernæst sank ligegyldig tilbage mod Træet — alt dette var altfor talende til at blive

misforstaaet, og Sorndorff bad hende, efter et Diebligs Betænkning, med sagte Møst og i indtrængende, bøn-
faldende Ord, at tilgive det Skete og troe paa hans oprigtige Anger. Han vilde underkaste sig enhver Prøve, vente, saalænge det skulde være, paa det Vil-
laar at hun tilintetjorde alle Forhaabninger hos Vin-
desmar og enhver Anden, der bejlede til hendes Yndest, ved aabent at tilstaae, eller tillade at man vidste, at hun var forlovet med ham.

„Margarete har endnu ikke ligget tre Maaneder i sin Grav . . .“ begyndte Cyrilla.

„Al!“ udbrød han heftigt, „jeg ønsker ikke, at Du skal gjøre det bekjendt for Verden. Jeg beder Dig blot om at tale med mig, see paa mig, vise mig lidt mere Opmærksomhed end enhver Anden . . . blot netop saa megen, at Folk kunne formode . . . o, Cyrilla, Du behøver ingen Vejledning i saa Henseende. Jeg har aldrig seet nogen Kvinde, der kunde vise sin Yndest paa en mere henrivende Maade end Du.“

„Den er temmelig vanskelig at skjule, hvor den finder Sted,“ svarede hun; „men jeg føler ingen mers og vil ikke foregive nogen.“

„Hvad!“ udbrød han. „Har jeg hørt ret? Sig det atter.“

Cyrilla gjentog ordret hvad hun havde sagt, og tilføjede, at hun haabede, at det idetmindste vilde bevæge-

ham til at samtykke i en Separation for bestandig — fra nu af vilde hun kun udbede sig denne ene Tjeneste af ham, og hun stode sikkert paa, at Tiden vilde gjøre det Baand, der sammenknyttede dem, ligesaa trykkende for ham, som det alt længe havde været for hende.

Da hun nu aldeles ikke mere haabede at bevæge ham og bragtes til Fortvivlelse af sin Ulykke, havde hendes Bæsen en Bestemthed, der var noget saa Nytt for Zorndorff, at han i nogle Øjeblikke stirrede forbarset paa hende. Derpaa begyndte det at gaae op for ham, at han muligviis havde sat hendes Kjerlighed og Taalmodighed paa en meget for haard Prøve, medens selve Tanken om en ny Skilsmisse gjorde hende dyrebare for ham end nogensinde. Han drøftede, bebrejdede og bad med en Ild og Alvor, der ikke kunde være bleven hørt uden Rørelse, derjom det kun havde været en blot Ligegyldighed, hun nærede imod ham; men der rørte sig en saa stærk Frygt og Afsky hos hende, at, skjøndt det tildeels lykkedes hende at skjule den Første, traadte den Sidste dog saa tydeligt frem, da hun trak sig tilbage med et Gys, idet han forsøgte at lægge sin Arm omkring hendes Liv, at han rejste sig op og, medens han gjorde en voldsom Anstrengelse for at synes fattet, langsomt sagde:

„Du synes aldeles at glemme vort indbyrdes For-

hold . . . bust, at der nu ikke er nogen Skranke imellem os.^d

„Jeg stoler paa, at der endnu er een, og det en uoverstigelig,“ sagde Cyrilla, — „Deres egen Fordeel. De vil neppe fremstille Dem selv som Bigamist eller overlade Deres Kones Medgift til en Kvinde, der aldeles ikke har Hjerte for Dem mere.“

„For det sidste Punkt har jeg noksom sørget ved at sende Penge til Amerika,“ svarede han roligt, „og naar jeg først er der, vil jeg bryde mig meget lidt om, i hvilket Lys jeg staaer her.“

Dette Svar overmandede hende, og det varede længe, inden hun kunde stamme: „Alligevel — stoler jeg endnu paa Deres Løfte om Skaansel — thi selv de meest principløse Mænd have nogle ubestemte Begreber om *Ure!*“

Jorndorff vendte sig bort og syntes bevæget i en Grad, som han ikke ønskede at hun skulde blive vaer; men med ægte kvindelig Snildhed bemærkede hun det, og der foer et Glimt af Haab gennem hendes Sjæl, idet hun tilføjede: „Jeg kan neppe antage, at De vil fikkre Deres egen Lykke ved saa aldeles at tilintetgjøre min.“

„Det er Din egen Skyld, Cyrilla,“ udraabte han beftigt.

„Det er sandt, men den er ikke mindre tung at bære derfor.“

„Du misforstaaer mig; jeg sigtede ikke til vor Nielse,“ sagde han hurtigt; „hvor meget vi end begge have lidt, har jeg aldrig fortrudt den noget Djeblik. Hvis Du ikke kan tilgive og ikke vil anerkjende den nu — da er det Din Skyld, ikke min. Du sætter Din Lid til Tiden — det vil jeg ogsaa gjøre. Bliv, som Du er, hvis Du attraaer det, og jeg skal søge, at bære dette midlertidige Savn af Din Hengivenhed med Resignation, idet jeg betragter det som en retfærdig Straf for min — Forseelse.“

„Deres Forbrydelse,“ sagde Cyrilla, forbittet og nedslaaet over at maatte slippe det sidste Haab, hvortil hun ubevidst havde flynget sig.

„Lad det være saa,“ svarede han og gik tæt hen til hende, „lad det være saa; men for at skjule een Forbrydelse, begaae Mændene tidt en anden, og,“ tilføjede han i den undertrykte Videnskabs sagte og skrækkeligt tydelige Tone, „og dersom Du ikke vil være min Hustru — ved Gud! Du skal ingensinde blive nogen anden Mand.“

„De behøver ej at sværge,“ sagde hun og skjævede kjendeligt; „jeg seer, at jeg maa underkaste mig . . . Døden selv . . . Alt er at foretrække for at være Deres Hustru.“

„Gjenkald disse Ord, Cyrilla. Du kunde ønske dem usagte, naar det er for silde. Driv mig ikke til det Yderste.“

I det Samme saae de begge Rupert komme hen imod dem med lange Skridt. Fra Taget af et af Husene, hvor han var gaaet op, for at eftersee Sparreværket, havde han bemærket, at Cyrilla ikke var alene, og da han øjeblikkeligt fik Mistanke om, at Zorndorff havde fulgt hende, ilede han over de sumpede Marker, i Haab om at befrie hende for en Sammenkomst, som hun saa aabenbart havde ønsket at undgaae. Et eneste Blik overbeviste ham om, at han var kommen for silde; men uden at stjenke Zorndorffs forbittede Mine nogen Dpmærksomhed, foer han op ad Bredden til Cyrilla, bøjede sig ned til hende og hvilede ivrigt: „Maa jeg nu ikke tale — ikke lægge mig imellem?“

„Nej, nej, nej,“ raabte hun med Angest; „jeg haaber, at vi nu have haft vor sidste Forklaring: den var nødvendig, og jeg burde ikke have forsøgt at undgaae den.“

„Alderkron,“ sagde Zorndorff og vendte sig hovmodigt hen imod Rupert; „jeg seer, at Du har hørt tale om Din Cousinses Løfte — ja Forhold til mig. Som hendes nærmeste Frænde bør Du ogsaa have

Underretning om, at jeg aldrig vil opgive nogen af de Rettigheder, hun har givet mig."

"Heller ikke i Tilfælde af, at hun skulde erklære at foretrække en Anden?"

Zorndorff foer øjeblikkeligt sammen, og herved overbevistes Cyrilla om, at den store Sandsynlighed for noget Saadant aldrig var falden ham ind førend i dette Øjeblik. Idet han skred fremad med en voldsom Haandbevægelse, sprang hun op fra sit Sæde og udraabte: „Edouard, jeg beder — o Rupert, hvad har Du sagt?"

Det var maaskee en heldig Omstændighed, at Skrækken netop da fremkaldte en pludselig Mæthed hos hende, og at hun, forfærdet over den overvældende Fornemmelse af en med hvert Øjeblik vorende Svaghed, maatte læne sig mod Stammen af det nærmeste Træ, for at søge Støtte. Hun pressede først Hænderne mod sine Øjne, strøg derpaa Haaret tilbage fra sit farveløse Ansigt og saae sig saa vildt omkring, at de to Modstandere virkelig bragtes til Tavshed og deres Opmærksomhed udelukkende fæstedes paa hende.

Med et dybt Suk satte hun sig igjen ned, og aldrig saa snart havde et svagt rodt Skjær begyndt at farve hendes Læber, førend Zorndorff stod oprejst foran hende med lynende Øjne og spurgte: „Er dette virkelig?"

Hun bedækkede sit Ansigt med sine Hænder og brast i Graad.

„Zorndorff,“ udbrød Rupert forbitret; „jeg kan ikke tillade, at Du plager min Cousine saaledes. Du har ingen Ret dertil.“

„Har jeg ikke?“ sagde Zorndorff, appellerende til Cyrilla.

Hendes Svær var en nu Taarestrøm.

„Ubegribeligt!“ udraabte Rupert, „medmindre,“ tilføjede han og saae fast paa Zorndorff, „medmindre Du, som jeg længe har formodet, benytter Dig af en eller anden religiøs Betænkelse hos hende.“

„Ja, netop,“ sagde Zorndorff, der syntes at have gjenvundet hele sin sædvanlige barske Rolighed, „og jeg vil vedblive dermed, da det er det eneste Middel til at opnaae hvad der nu er blevet mit første Livsformaal.“

„Ja, men dersom denne Betænkelse er grundet nok til endog at binde hende nu,“ udbrød Rupert, hvis Sind begyndte at komme i Oprør, „burde den dog udentvivel have afholdt Dig fra at indgaae Ekteffab?“

„Gud give, at den havde det!“ udraabte Zorndorff med et pludseligt Frembrud af naturlig Følelse, der forandrede hele Udtrykket i hans Ansigt. „Jeg vilde

bessere have sukket i Fattigdom hele mit Liv, end hørt hvad Cyrilla har sagt til mig idag."

"Men da Du var hørt det," sagde Rupert, "er der kun een Vej for Dig at vælge."

Cyrilla sagde Intet, men saae opad gjennem sine Taarer og iaatog hans Ansigt med den dybeste Betyrning. Der foregik kjendeligt en voldsom indre Kamp hos Zorndorff, idet han gik frem og tilbage foran dem. Han mumlede først et Par forbittrede Udbrud og sagde derpaa: "Nej, Alderkron — det kan ikke skee — Du veed ikke, hvilket Offer Du venter af mig. Hun er min — og min maa hun vedblive at være. Een Gang for alle: hun skal ikke — kan ikke — tør ikke engang tænke paa nogen Anden end mig."

"Cyrilla," udbrod Rupert med en af Lidenskab skjelsvende Røst; "behøver jeg — behøver Du at høre paa dette uden Modsigelse?"

"Hun kan ikke modsige det," sagde Zorndorff roligt; "men jeg har lovet Skaansel og — Tavshed, i Tillid til, at min Taalmodighed ikke vil blive prøvet ud over en vis Grændse. Forstaa mig ret, Cyrilla," vedblev han, idet han gik hen til hende: "Et Hjem og noget Mere end et tarveligt Udkomme venter mig i Amerika, men jeg vil ikke udvandre — alene."

„D, Alt — Alt undtagen det!“ udbrod Cyrilla med ængstelig Stemme.

Nupert saae aldeles forstyrret fra den Gne til den Anden. Han aandede stækket og hørligt.

„Jeg beder Dig ikke,“ tilføjede Zorndorff med stærkt Gftertryk, „men jeg raader Dig at være ligesaa tavst, som jeg har lovet at være. Mere end Din egen Skjæbne afhænger af Dine Ord og Handlinger i det næste Par Maaneder, og da jeg forlader Freiland idag, saa undskyld, at jeg benytter denne Lejlighed til at anmode Dig om, at disse Nide- og No- og Spadseretoure med Din Fætter opbøre aldeles for Fremtiden; nu, da jeg kjender Bestaffenheden af Dine Følelser for ham, kan Du neppe vente, at jeg skal tillade dem længere.“ Han vendte sig om, for at forlade dem, idet han ophørte at tale.

„Vent,“ udbrod Nupert med Hestighed, „— vent, indtil jeg har spurgt Cyrilla, om hun vil taale, at man tiltaler hende saaledes.“

„D, ja, ja!“ sagde hun hastigt, forstrækket over Nuperts Hestighed. „Lad ham sige, hvad han lystet. „Jeg vil hellere taale Alt end — end — o Gud, hvor jeg er ulykkelig!“ udraabte hun og brast atter i Graad, „og Alt — Alt er min egen Skyld!“

„Her er et eller andet skrækkeligt Mysterium — en eller anden Hemmelighed, som jeg bør kjende,“ sagde

Rupert og vendte sig til Zorndorff, „og jeg maa fordre at blive gjort bekjendt dermed uden Opsættelse eller Omsvøb.“

„Af mig skal Du ingensinde erfare det,“ svarede Zorndorff hvormodigt. „Jeg overlader til Cyrilla at betroe Dig saa Meget eller saa Lidet, som hun finder for godt: hun veed, hvilke Følger det vil have;“ og uden at vente, for at iagttage Virkningen af sine Ord, foer han ned ad Bredden og forsvandt i et Øjeblik.

„Jeg har hørt underlige Ord,“ sagde Rupert med halvkvalt Røst. „Kan jeg haabe, at Du vil gjøre dem forstaaelige for mig?“

„Det er umuligt, Rupert.“

„Du er altsaa virkelig — som han henpegede til for mig — aldeles i hans Magt?“

„O, saa aldeles, at jeg maa adlyde ham — og — give Alskald paa Dig for stedse.“

„Jeg antager, at det maa være saaledes,“ svarede han sorgmodigt og stod dernæst, med forslagte Arme og Djn:ne fæstede paa Jorden, tabs ved Siden af hende i nogle Minutter. Udbyttet af hans Øster-tanke var ikke af tilfredsstillende Natur. Der var noget Isnende i hans Bæsen og Røst, da han kort spurgte: „Hvilke ere Dine Planer for Fremtiden?“

„Jeg tænkte paa at rejse til Fernanda; men han har sagt til Melanie, at han vil følge mig.“

„Jeg betvivler, at han gjør det,“ sagde Rupert, „nu da han har fuldstændiggjort Adskillelsen. Desuden vilde det kun nytte ham lidt. Fernanda er ikke Melanie: et smukt Ansigt og Udvortes er ikke noget Brev paa hendes Indest, og hvad hun har hørt af Dig, vil være nok til at lukke hendes Døre uigjenfaldeligt for ham.“

„Hun har ikke hørt Meget fra mig . . .“ begyndte Cyrilla.

„Hvad! Har Du ikke sagt Fernanda Alt?“

„Jeg havde ikke Mod dertil. Hun vilde have foragtet mig for min Svaghed og Daarskab og tillige fordret, at jeg skulde gaae frem paa en Maade, der, i hvor høj Grad den end kunde have tilfredsstillet hendes Begreber om Ret og Ære, vilde have gjort mig endnu ulykkeligere, end jeg er.“

Rupert sprang frem, greb hendes Arme og saae spørgende ind i hendes Ansigt; dog, da hun løftede sine Øjne op til hans med et melancholsk, men tillige aldeles roligt Blik, mildnedes hans Træk pludseligt. Han rødmede dybt, og da han saae, at hun ønskede, at han skulde tale, sagde han skyndsomt: „Der er intet Haab om, at vi ville komme til at forstaae hinanden, Cyrilla. Jeg taler saa reentud, at det bliver til en Fejl; Du synes at være opfyldt af Løndom.

Vi maae skilles og begge ønske, at det skeer snarest muligt."

"Skal jeg bede Melanie forlade Freiland tidligere, end hun har bestemt?" spurgte Cyrilla frygtsoomt.

"Nej; det vilde vække en unødvendig Opsigt i Exfort. Vi kunne undgaae hinanden i de fjorten Dage, vi endnu skulle tilbringe under samme Tag. Ingen, undtagen Bellegardes, vil lægge Mærke dertil — de ville antage, at vi ere blevene uenige . . ."

"Ja, men det ere vi ikke, Rupert — vel?" sagde hun bønligt. "O, min kjære Fætter! sig, at Du vil vedblive idetmindste at være min Ven."

"Din Ven!" gjentog han med fremtvungen Latter; "visseelig Din Ven og altid rede til at virke i Din Tjeneste."

I det Samme saae de begge med en Følelse af Sindsrlige Englmann nærme sig. Cyrilla vendte sig bort, for at skjule sit Ansigt, paa hvilket Sporene af den nys udstaaede Kummer endnu vare fjendelige. Hvilke Bebrejdelser Præsten end kan have havt i Sinde at fremføre, fordi man saaledes uden alle Ceremonier havde forladt ham, saa holdt han dem nu tilbage. Han lod, som om han ikke lagde Mærke til deres stærke Sindsbevægelse, gik roligt ned i Baaden, fulgt af Fiskerens Søn, udbredte Planerne til Skolebygningen paa sine Knæ, og saae ikke engang op, idet

de gik forbi ham for at tage Plads under Telttaget. Ruperts Svar paa hans første Bemærkninger vare overordentligt forvirrede. Siden gjorde han imidlertid Undskyldning for sin Udspredthed og syntes bestemt paa at fremtvinge eller foregive Interesse, og det lykkedes ham virkelig at tale meget fornøstigt og roligt, hvorimod Cyrilla, aldeles betagen af sin Sorg, lænede sig tilbage og saae fraværende hen ad det glimtende Vand, uden at bryde sig om deres Samtale. Pludseligt sængledes hendes Opmærksomhed derved, at Rupert dæmpede sin Stemme, saa at han ikke kunde høres af Baadsfolkene. Han sagde, at han havde i Sinde af forlade Freiland paa mange Aar og højligen ønskede, at Præsten vilde tage Vare paa hans Behnocoloni — at han vilde lade opføre en Bolig til ham — give ham en betydelig Strækning Land — kort sagt: gjøre Alt, hvad der kunde tilskynde ham dertil. Og Englmann gjorde ingen Indvendinger. Han talte om „indenlandsk Mission“, „den lykkelige Bevidsthed ej at have levet aldeles uden Nytte,“ og om — at raadsføre sig med sin Kone.

Sorgen gjør os egenkjerlige. Medens Cyrilla spadserede foran dem op imod Bygningen, syntes det Tab, sem Ruperts Colonister lede, ved at gaae glip af hans Nærværelse, Nærighed og grændseløse Gæmildhed, hende ringe i Sammenligning med hvad hun

maatte lide, naar hun havde mistet hans Selskab og vante Omhu. Disſes Bedvarelſe vilde have gjort det muligt for hende at tilbringe Nar endnu i hiin melancholiſke Uviſhed, der ſaa tidt bæres taalmodigt af hendes Kjon, men er ſaa uudholdelig for hans. Kvinderne have, iſær i Ungdommen, en ſaa levende Phantafi, at der kun gives ſaa, der ikke have ſammensat en eller anden drøvelig Roman, hvori de naturligviis tildele ſig ſelv den intereſſanteſte Rolle, men forøvrigt elſke, ere hjerteloſe, ſtolte, gavmilde, hevnjerrige eller høymodige, aldeles efterſom enhver af diſſe Egenſkaber er fremherſkende hos dem. Naar denne Phantafiſlugt aabent bekjendtes, hvilken Charakteerudfoldelſe vilde det ikke være! Som et Vidnesbyrd om en ſtærkere og ſundere Indbildningskraft kunne vi uden tvivl betragte det, naar de lade ſig ſelv ude af Betragtning, udvide deres Synskreds og lade Andre ville, handle og lide. Der er kun liden Grund til at omtvile, at mange af dem gjøre dette og ligesaa ubevidſt frembringe Digtninger, ſom Hr. Jourdain taler Proſa.

Cyrilla ſaae dengang i Phantaſien Rupert forlade Freiland — hun gjennemgik Afſkedsmodet med en pünlig Nojagtighed. Hun var i Berlin, Wien, Conſtantinopel og Jeruſalem, ligesaa hurtigt ſom hun grundende gif et Par langſomme Trin frem. Han ſkrev Breve fra

Libanon og lod sit Skjæg groe — Alexandrien — Ployds Dampskibe og Italien. Hun er paa Hjemreisen — hun skal atter see ham; men . . . Virginie møder ham paa St. Bernhard . . . eller et Sted . . . alle Steder . . . og fortæller ham om sin Kjerlighed, der har begyndt i Barndommen og siden er voret med hvert Aar. Og Rupert havde i flere Aar ikke seet noget Ansigt, han kjendte, eller hørt nogen Stemme, der lød hjemligt for hans Dre. Hvad Under altsaa, at han . . . han lod sig . . . ja, de bleve viede, og han vendte tilbage til Freiland . . . de fjorte for Døren . . . og hun var kun een blandt de mange Venner, der vare forsamlede for at modtage dem!

Hendes Sandser havde i høj Grad bidraget til denne hastige Slutning. Lyden af Heste i stærkt Trav og af rullende Vognhjul havde naaet hendes Dre, og førend hun kunde besvare den Anmodning, som Melanie ivrigt havde gjort hende fra et af Vinduerne, om at „komme ovenpaa et Par Minutter“, fjorte Klemmheins Phaeton for Døren med Madame de Bellegarde. Paa en temmelig forhippet og hentydende Maade underrettede den Sidste Rupert om, at Virginie var tagen til Erfort, for at besøge et vigtigt Brev til Italien; at Victor havde afflaaet at besøge dem, fordi han endnu ikke havde forvundet

Skuffelsen over den mistede Ansættelse, og at Henri var i et saa forbigstret Lune, at hun var glad ved at slippe fra ham. „Men, min kjære Cyrilla,“ tilføjede hun og vendte sig pludseligt om, „husker Du, at Børnene i al denne Tid vente paa Dig ved Badestedet, hvor Du lovede at møde dem?“

„Der er dog vel ingen Fare der,“ vedblev hun, henvendende sig til Rupert, „skjøndt Vandet staaer temmelig højt? Jeg spørger derom, fordi Hortense er med.“

„Ingen Fare,“ svarede Rupert, „men al Sandsynlighed for, at de plumpe i Vandet og blive vaade, om ikke forstrækkede. Jeg tænker, Englmann, at vi gjorde bedst i at gaae ud efter dem.“

Da Madame de Bellegarde ikke kunde indsee, at hun kunde være til nogensomhelst Nytte ved Badestedet, og havde fyldestgjort sin moderlige Bekymring ved at skaffe En til at hjælpe hendes Datter over de overstyllede Gangstene, gik hun ned i Lindealleen med Klemmhein, medens Melanie fulgte efter Cyrilla og i en urolig, forhippet Tone hviskede: „Jeg har talt med Edouard og hørt det Hele. Himlen alene veed, hvilke Følger Din Tilstaaelse vil drage efter sig. Han sagde, at han i den senere Tid havde været mindre skinsyg paa Rupert end paa Grev Lindesmar; hvis Du derfor havde hemmeligholdt Din

ulykkelige Tilbøjelighed, var maaskee Alt endnu løbet roligt af."

"Jeg husker knapt, hvorledes den blev robet," sagde Cyrilla nedslaaet. "De syntes at forstaae vindingens Djekast. Men det gjør kun lidet til Sagen . . . denne Dag har skilt mig fra dem begge for steds. Rupert har i Sinde at gaae paa Messer, og jeg tager til Fernanda."

"Det er vistnok det bedste mulige Arrangement," sagde Melanie tankefuldt. "Tiden kan endnu bringe Alt i Orden og det italienske Klima gjøre Underværker hos Dig."

"O Melanie, hvor kan Du tale saa letsindigt!"

"Kjære Cyrilla," svarede Melanie lidt forlegen; "naar Du hører, at Rupert har forvundet sin Ekufelse, hvilket han — tro Du mig — vil gjøre med en forbausende Lethed, agter Du dog vist ikke at vedblive at græmme Dig saaledes. Det kunde ingen Helbred, intet Legeme udholde."

"Jeg skal ikke græmme mig over hvad jeg ikke kan opnaae," sagde Cyrilla med et svagt Smil, "og Du kan være aldeles overbevist om, at jeg gjør enhver Anstrengelse for at overvinde al unyttig Sorg. Fernandas Selskab vil være mig til væsenlig Gavn, og at have hendes Lykke for Lje vil, haaber jeg, til

en vis Grad holde mig skadesløs for Tabet af min egen."

Da de naaede Badestedet, var Rupert netop ifærd med at springe over de store Stene, der, uagtet de vare bedækkede med Vand, dog vare synlige endnu. Englmann vilde til at følge ham, da Tina raabte fra den modsatte Bred: „Gjør ikke Dine Fødder vaade, Fader; saa bliver Du daarlig. Jeg kan meget godt komme over alene; og hun trak hurtigt sine Strømper og Skoe af, dandsede hen ad den græsklædte Bred og stampede med sine smaa hvide Fødder ud i Vandet."

„Du er en god, forstandig lille Pige," sagde Rupert med et Smil. „Pertl, skynd Dig at følge hendes Exempel. Du venter da ikke paa, at jeg skal hjælpe Dig over, skulde jeg troe. Kom, Hortense," tilføjede han og lagde skjedesløst sin Arm omkring den store, rødmende Pige; „hold Dine Fødder saa frie for Vand, som Du kan, og understaa Dig ikke at blive svimmel, saaledes som da jeg sidst hjalp Dig over."

Børnene fulgte dem, og deres raske Hov fra Steen til Steen iagttoges med Interesje af Englmann, Melanie og Cyrilla. Da de derpaa satte sig ned i Græsset, pegede Hortense med sin lange, smalle graastovlede Fod paa Tinas Sko og bemærkede høvent:

„Du behøver saamænd ikke at bære dem i Haanden; de ere stærke nok til at kunne taale Bandet — det er jo formelige Drengesko!“

„Skoene ere meget gode,“ sagde den lille Pige roligt.

„Ja, derom er der ingen Tvivl; og Strømperne med . . . de ere blot temmelig grove . . . det undrer mig, at de ikke gnave Dine Fødder.“

„Gnave mig!“ udbød Tina fortørnet. „Moder har strikket dem.“

„Hvorfor har hun da ikke ogsaa strikket nogen til til Pertl? han har slet ingen!“ sagde Hortense spottende.

Det var en Kjendsgjerning, som ingen Anden havde opdaget. Drengens Ansigt blev carmoisinrødt. Der gik ogsaa en pijnlijk Rødme over hans Faders Ansigtstræk, og derpaa bukkede han sig og hvistede: „Har Du ingen, min Dreng?“

„Jo, jeg har . . . jo, jeg har . . .“ svarede han, idet han kun med Vanskelighed afholdt sig fra at græde bitterlig; „men Moder sagde, at jeg skulde gjemme dem, indtil jeg kom tilbage til Skolen; og jeg tænkte, at Ingen her skulde faae at vide . . . og Ingen skulde have seet . . . dersom denne fæle Døs . . .“

„Pertl!“ sagde hans Fader bebrejdende.

„Hun gjør altid Nar af Tina for hendes Klæders Skyld, og Jerome og Lucian siige, at jeg er simpel, fordi jeg ikke har grønne Fløjelstrøjer, ligesom de. Jeg kan ikke lide nogen af Bellegardes.“

„Tag nu blot Dine Støvler paa og tal ikke mere om det,“ sagde hans Fader, da han saa, at Søstendebørnene vare gaaede forud sammen.

„Cyrilla . . . Melanie vilde jeg siige,“ begyndte Rupert, saasnart Englmann og Børnene ikke kunde høre ham mere, „jeg har forsjømt disse Børn skammeligt. Vil Du have den Godhed at tage dem med til Erfort imorgen og kjøbe alle de Klæder, som de behøve?“

„Med Fornøjelse,“ sagde Melanie; „en Smule Pynt kunde Tina rigtignok have godt af. Hun har en frisk Couleur og kan bære Blaaf. Hvad mener Du om en rund Hat med blaae Silkebaandsrosetter og . . .“

„Alt, hvad Du selv vil,“ sagde Rupert. „De mangle vistnok begge en Mængde Ting, og deres Forældre have udentviisl bedt dem om ikke at lade mig mærke det. Vertil, den stakkels Fyr! har nok Alt i Alt kun een Trøje.“

„Jeg frygter, at jeg ikke kan sørge for ham. Jeg holder ikke af — jeg mener: jeg forstaaer mig ikke paa Drengene eller deres Trøjer eller . . . eller . . .“

„Vil Du betroe mig det?“ spurgte Cyrilla venligt. „Jeg er næsten vis paa, at jeg nøje veed, hvad Du mener.“

Ruperts Svar var ubørligt, thi han trykkede sine Læber mod hendes Haand, og da han løstede sit Hoved, stode hans Øjne fulde af Taares.

Et Djeblik efter legede han med Pertl og trak hans Straabat ned over Ansigtet paa ham, jaalønge til den solbrændte Pul skød sig heelt op ivejret.

Drengen saae ulykkelig ud.

„Bryd Dig aldrig derom,“ hvistede Tina; „jeg kan sje den for Dig, naar vi komme hjem.“

„Nej,“ sagde Rupert; „han faaer en ny imorgen. Jeg trænger nok selv til en,“ tilføjede han, idet han tog sin egen af Hovedet og drejede den rundt paa Haanden; „den ligner knapt nogen Hat mere, siden Alphonse gjorde en Baad af den!“

Tolvte Capitel.

Cyrilla indsaae umiddelbart, hvilken Udfærd Rupert ønskede at hun skulde iagttage, og medens han blev alvorligere, roligere og virksommere end nogensinde forhen, og hans Raadsforsler med Englmann og Besøg paa Mosejorden endnu hyppigere, efterlignede hun selvstændigt hans Exempel: hun fuldendte Tegningerne til Præsidentens Album, kjørte med Melanie til Erfort og Neubof og gik lange Toure med Børnene; men den idelige Anstrengelse i saa varmt Vejr søjede kun Mathed til den Medslaaethed, der var en Følge af, at hun kom saa aldeles bort fra Rupert, ja begyndte snart at undergrave hendes Helbred i den Grad, at ingen Bestræbelse fra hendes Side fuldstændigt kunde skjule det.

Virginie, der af Zorndorff var bleven underrettet om alt det Skete og øjeblikkeligt indsaae, at Søskendebørnene nu gjensidigt undgik hinanden, besluttede

at benytte sig af Lejligheden til at sætte sig endnu fastere i Ruperts Fortrolighed og Yndest. Han kunde ikke afvise hende, eller engang vise sig ligegyldig, saaledes som han i Forskningen havde gjort; thi hun havde til en vis Grad stillet sig uader hans Beskyttelse ved at blive paa Freiland efter den Dag, da hun havde modtaget Pengehjelp af ham. Hun havde fra den Tid af maattet forsvare sig roligt, næsten umærkeligt mod Melanies naadige Overbærelse og Cyrillas ikke mindre ydmygende kolde Høflighed. Dog, medens disse røbede deres dydige Indignation og benyttede sig af den Magt til at pine Andre, der af den Første saa veltalende fordømtes som Grunden til den meste Ulykke her i Verden, glemte de begge, at de gave en stolt og hevngjerrig Kvinde ny Tilskyndelse til at følge den Vej, hun havde for Øje. De havde ogsaa ydet en ubevidst, men særdeles kraftig Bisland til hendes dybtlagte Planers Fremme; thi, efter omfider at have indseet, at hun ikke kunde opnaae Mere hos Rupert end den Deeltagelse og Velvillie, han altid havde udtalt og udviiist for hende, satte hun nu alt sit Haab til hans fine, maaskee overdrevne Begreber om Gien, og vilde gjerne have baaret hele Verdens Foragt, dersom han blot kunde være bragt til at see og føle, at hun var udsat for den, og til

blot i ringeste Maade at dadle sig selv. I saa Tilfælde var hun vis paa Udfaldet.

Dagen førend Englmann og hans Børn forlode Freiland, gik Cyrilla den sidste, meget lange Tour med dem. Det var først i August, Luften var usædvanligt lummer selv for den Marstid, og hun blev saaledes temmelig træt derefter; men Bellegardes kom til Aften — oer udfrævedes Anstrengelse — hun skyed: den ikke og lod ikke den mindste aandelige eller legemlige Slappelse komme tilsyne hos sig. Da Børnene sagde Farvel, trøstede hun dem med, at de vilde sees om Morgen, og fulgte dem ud af Salen, da de gik tilsæns; men da hun vendte tilbage dertil gjennem Musikværrelset, der i den senere Tid havde staaet aldeles forladt og i det Djeblig kun oplystes i vagt af Lamperne i de andre Værelser, kastede hun sig paa en af de lave, rigt udstoppede Divaner, for at hvile sig et Kvarteerstid, og . . . overvældet af Svaghed og Udmattelse, faldt hun haardt i Søvn.

Bellegardes Bortgang, Spørgsmaal om hende og Gisninger om Sandsynligheden af, at hun var gaaet i Seng, tilligemed al den uundgaaelige Bevægelse, da man skiltes ad til Natten, kunde ikke vække hende, skjøndt det sagtens baade forstyrrede og bidrog til at levendegjøre hendes forvirrede Drømme om, at hun vandrede paa Mosegrunden, for at naae Rupert og

Virginie, og fulgtes af Zorndorff, fra hvem hun for-gjæves søgte at slippe bort. Den forholdsvis rolige Tilstand, der paafulgte, vilde efter al Sandsynlighed have gjort hendes Slummer dybere, dersom ikke Lyden af selve de Nøster, hun ventede at høre, pludseligt havde truffet hendes Dre, og det syntes at være en Fortsættelse af hendes Drøm, da hun hørte Nupert med nogen Hestighed udraabe: „Virginie, jeg fordrer en Forklaring af disse Ord; slike Beskyldninger ere utilgivelige, naar de ikke ere velgrundede . . . Sig . . . Hvad har Zorndorff sagt Dig?“

„Intet . . . jeg skal aldrig nævne Cyrilla mere, hvis Du ikke ønsker det,“ svarede hun bønligt.

„Jo, jeg ønsker det — jeg maa og vil vide, hvad Du mener!“

„Kun hvad jeg sagde, kjære Nupert . . . kun hvad jeg sagde . . . at et blot Løfte ikke behøver at holdes hemmeligt, det være aldrig saa højtideligt. Hvorfor skulde man ikke tale derom til Præsidenten og raadspørge ham? — Hvorfor skulde Du ikke maatte kjende alle de enkelte Omstændigheder, dersom der ikke (for at bruge et svagt Udtryk) var en eller anden meget usædvanlig Grund til at tie.“

Cyrilla rejste sig. Hun vidste nu, at det ikke var en Drøm hos hende, at Virginie stod med Nupert i den store Sal; hun saae gennem de aabne Døre, at

Lamperne endnu brændte derinde, uagtet de vare slukkede i det mellemliggende Værelse. Med Lynets Hurtighed gjenkaldte hun sig ogsaa, at Virginia plejede at blive tilbage hver Aften, for at tale et Par Ord endnu med Rupert; at hun een eller to Gange, efter at være gaaet ned ad Trapperne med hende og Melanie, var gaaet op igjen, for at lede efter et Lommelærke eller en Bog, hun havde glemt; og disse natlige Tête-à-Tête'er benyttedes til at forgifte hans Sind imod hende paa den lumpneste Maade. Og dog kunde hun ikke give nogen Forklaring — ikke prøve paa at gjen-drive hvad hun havde hørt; thi af! det var kun altfor sandt, at „der var en meget usædvanlig Grund til at tie“.

Medens disse Tanker gik igjennem Cyrillas Hoved, beredte hun sig til at forlade Værelset ligesaa ubemærket, som hun var kommen derind, da hendes Opmærksomhed i det Samme fængsledes af et halvkvalt Udbrud af Forbavselse, fulgt af et Par Ord, hvormed hendes Søster skyndsomt spurgte efter hende. „Hun er ikke her i Værelset,“ tilføjede Melanie, „og Ingen har seet hende, siden Børnene gik tilsæns for to Timer siden.“

Cyrilla vendte om og sagde: „Jeg er her, Melanie, og har ligget og sovet paa Sophaen i Musikværelset.“

Hendes Tilsynskomst syntes at fuldende Virginies Forvirring; hun holdt Haanden for sine allerede nedslaaede Øjne og søgte at synke endnu længere tilbage i sin Stol. Rupert bed sig i Læben og saae ærgerlig ud; men den mildere Følelse gik over til Noget, der havde stor Ligbed med Forbittrelse, da Melanie gik forbi ham og, idet hun lagde Cyrillas Arm i sin, med sagte, men aldeles tydelig Røst sagde: „Kom, min kjæreste Pige -- vi ere aabenbart de trop her!“

Virginie tilkastede Rupert et stjaalent Blik og bedækkede derpaa sit Ansigt med sine Hænder, tilsyneladende sønderknuust over den hemmelige Bebrejdelse. Han stod noget borte og søgte at overvinde sin Hefthighed og skjule sin Forlegenhed ved at tænde det Lys, hun med Billie havde slukket en halv Time isorvejen. Derpaa sagde han noget tøvende: „Undskyld, Virginie, men jeg maa minde Dig om, at Du selv har paa draget Dig denne Ubehagelighed. Jeg har flere Gange . . . udtalt mig imod . . . jeg mener, at, hvor megen Nydelse jeg end har af Dit Selskab . . . har jeg dog altid ønsket, at Du skulde undgaae at gjøre Noget, der . . . aa, Du veed nok, hvad jeg mener.“

„Jeg veed, at Du altid har været udmærket rar, udmærket skaanksom,“ svarede Virginie og saae pludseligt op, medens hun rystede meget adspredt paa Ho-

vedet. „Jeg har lidt Meget af begge Dine Cousiner i den sidste Tid,“ tilføjede hun, idet hun rejste sig, „og vilde lide endnu Mere, for at være Dig nær; men efter hvad der nys er hørdt, kan jeg ikke blive længere her i Huset.“

„Jeg kan heller ikke bede Dig derom,“ sagde Rupert, ikke lidt rovt over hendes Fortvivlelse, skjøndt i Tvivl om, om den var aldeles oprigtig.

„Jeg seer,“ begyndte hun noget bittert, „at Du er kjed af mig . . .“

„Nej,“ udbrød han med Iver; „Du misforstaaer mig aldeles, og, ret betænkt, vilde det maaskee være bedst, om Du blev her, til vore Fremmede alle tage bort. Jeg skal give Melanie en tilfredsstillende Forflaring over det Hele imorgen.“

„Prøv ikke derpaa; hun vil ikke troe Dig. Jeg har længe bemærket, at hun tillægger alle mine Handlinger de affskyeligste og smudsigste Bevæggrunde; men Du, der har kjendt mig fra min tidligste Barndom, bedømmer mig, som jeg haaber, anderledes. Du kjender min Uskyldighed — Du veed, at min Hengivenhed for Dig er voxet med min Væxt og bleven stærkere med min Styrke — Du veed, at den er af en dybere, stærkere Natur, end Melanie nogensinde endog blot har drømt om. Rupert,“ tilføjede hun og gik højtideligt hen til ham; „sig, forinden vi skilles, at Du idetmindste

ingenfinde har tvivlet herom — at Du ingenfinde har mistænkt mig, med alle mine Fejl og Daarflaber, for uædle Tanker eller egennyttige Planer."

"Aldrig noget Djeblik," sagde Rupert med Varme.

"Sig ogsaa . . . hvis Du kan . . . at Du ikke har lært aldeles at foragte mig for min . . . Svagthed."

O, Virginie vidste meget vel, idet hun udtalte disse Ord, at aldrig nogen Mand har foragtet en Kvinde, fordi hun altfor levende erkjendte hans indre eller ydre Fortrin, eller begge Dele; og Rupert var ingen Undtagelse fra den almindelige Regel. Han foragtede slet ikke sin Ungdomsveninde, fordi hun gav et saa afgjort Beviis paa sin Forstand og Skarpsindighed, og dersom han havde været aldeles vis paa, at hendes yndefulde, ængsteligt spørgende Stilling ikke var studeret, saa havde han maaskee svaret udførligere og paa en Maade, der passede bedre til hendes; men selv det, han sagde, var tilstrækkeligt til at gjøre et dybere Indtryk paa hans Tilhørerinde, end han ventede eller ønskede, og han maatte tilføje: "Lad mig nu see, at Du er fornuftig, kjære Virginie, og ikke bringer Dig selv i en unødvendig stærk Sindsbevægelse."

"Derfor skal Du ikke være bange, Eligt er jeg nu kommen aldeles ud over," svarede hun næsten hviskende; "jeg har intet Mere at haabe eller frygte, vinde eller tabe i denne Verden."

Idet Skjæret fra det Lys, hun derpaa tog fra Bordet, faldt stærkt paa hendes Ansigt, bemærkede han, at hendes Træk vare stive og gulnede. Dette kunde ikke være Komediespil, og han sagde venligt: „Tro mig, Virginie, jeg er i dette Djeblig langt ulykkeligere, end Du. Du har Dit Barn, Din Moder, Dine Søstre, Din Broder — Mange, der have Hjerte og Dmhu for Dig —, mine Forhaabninger vare alle knyttede til en Gæste, og den bitterste Skuffelse er bleven min Lod.“

„Glem det,“ sagde Virginie, uden at see op; „glem hende og vær atter lykkelig . . . saa lykkelig, som Du fortjener at være . . . Mere kan jeg ikke ønske Dig . . . og nu level!“

„Godnat!“ sagde Rupert.

„Level!“ gjentog hun med Eftertryk; „imorgen forlader jeg Freiland, og da jeg har besluttet at tage til min Svigerfader, faae vi neppe hinanden at see i flere Aar — om nogensinde. Vil Du ikke sige mig Farvel? I Dine Cousinsers Nærværelse imorgen veed jeg at Du ikke tør røbe nogen Deeltagelse for en saa forladt og uværdig Kvinde, som jeg er.“

Rupert smilede halvt, idet han forsikrede hende, at deres Nærværelse ikke skulde paalægge ham den ringeste Tvang; og han holdt Ord, thi da Virginie næste Dag med en halvt paatagen, halvt virkelig Frygt=

jombed tog Afsted fra dem, blev han saa fortrødelig over Melanies kolde Bærdighed og Cyrillas neppe dulgte Mishag, at han omfavnede hende hjerteligt i deres Paasyn og kysede de ikke tilbageholdte Uergrelses- og Admørgelsestaarer bort fra hendes blussende Kinder.

Der syntes at falde Hvile paa Huset, da hun forlod det. Bellegardes kom hverken den eller næste Dag, og netop da den lille Families Eenhed var fuldstændigt tilintetgjort, befandt den sig ene for første Gang. Præsidenten lod iøvrigt til at være fuldkommen tilfreds med den Molighed, der herskede omkring ham: han fik aldrig Dje paa sine Omgivelsers Misfornøjelse. Rupert søgte artigt, de Dvrige omhyggeligt at skjule den for ham i de saa Timer, han hver Dag tilbragte sammen med dem; men med alle de Dvrige forholdt det sig anderledes, og uagtet Rupert uafsladeligt stræbte at være munter og viste sine Cousiner den fornødne Opmærksomhed, saae de dog, hvorledes han kæmpede, og for at befrie ham fra den Tvang, som de havde mere end en Mistanke om at deres Nærværelse paalagde ham, begyndte de at kjøre ind til Exfort hver Morgen og at tilbringe største Deelen af Dagen enten der eller paa Neuhof. Virginie, der tilfulde indsaae, hvor fordeeltigt det ved de fleste Lejligheder er at tie, havde ikke indladt sig paa nogen Forklaring med Nogen af sin Familie, og de bifaldt alle som Een hendes Be-

slutning om at boe hos sin Svigerfader, medens de gave spøjende Bink om, at hun kun vilde blive der, saalænge til hendes Finanser vare bragte paa Fode. For Rupert beklagede Madame de Bellegarde den overdrevent fine Følelse, der havde bevæget hendes Søster til at afflaae General Kersdorffs Tilbud. „Henri og jeg,“ tilføjede hun, „opbøde al vor Bektalenhed, for at bevæge hende dertil. Det vilde have været saa behageligt for os, veed Du nok, og Virginie kunde da have vedblevet at boe her og uafbrudt at nyde deres Omgang, som hun . . . holder mest af.“

Hans Svar var saa forbeholdent, at hun ikke kunde huske det, da hun skrev til Virginie; men hun nævnte, at han saae ulykkelig og asmattet ud, og at baade Melanie og Cyrilla gjerne vilde forlade Freiland, dersom Præsidenten ikke kunde have været bestemt paa at blive der lige til siden den Dag, der var fastsat som Enden paa hans Besøg, dengang han havde modtaget Indbydelsen.

Dette var sandt — og hun kunde have tilføjet, at de begge ogsaa ønskede at forlade Erfort, og at selve Udsigten til at komme til Aachen blev omtalt med Fornøjelse; Melanie for sin Deel yttrede Haab om, at Forandring af Luft og Opholdssted vilde være gavnlig for hendes Søsters Helbred, der i den sidste Tid havde begyndt at aftage i en foruroligende Grad.

Cyrylla selv klagede ingensinde, hverken over legemlig eller aandelig Lidelse; hun syntes omfider at have tilegnet sig den mest fuldendte Resignation, idet hun ikke engang naar hun var alene med Melanie, tillod sig at yttre nogen Hentydning til Fortiden eller Formodning om Fremtiden; men medens hun med Kjæthed var den Sorg, hun havde bragt over sig selv, begræd hun dybt den, hun havde lagt paa Rupert, hvis feberagtige Uro, da Skilsmisjens Tid nærmede sig, var smertelig at være Vidne til.

Zorndorff var heller ikke lykkelig ved sin beldige Nederdrægtighed. Ideligt piint af den meest indviklede Tvivl og Mistanke, beklagede han højlig sine barske Trudsel ved Slutningen af sin sidste Sammenkomst med Cyrylla, længtes beftigt efter en Lejlighed til at forsone hende og imødesaae søjælig med Utaalmodighed den falkensteinske Families Tilbagekomst til Gyfort, for igjen at have hende i sin Onkels Huus, hvor han haabede ved Taalmodighed og Hengivenhed at fjerne den Frygt, han saa aabenbart havde indgydt hende. Hans Forbavselje og Utilfredshed var større, end man let kan forestille sig, da Klemmbein en Dag underrettede ham om, at, da Ruperts Permissionstid var bleven forlænget, antog man, at Præsidenten nok vilde blive noget længere hos ham. Næsten forbitret paaastod Zorndorff, at hans Onkel vilde komme tilbage

den 12te — han var sikker paa, at Intet vilde bevæge ham til at forandre Bestemmelse, da han havde vigtige Forretninger at besørge, inden han tog til Aachen. Klemm-
 hein, hvem Sagen var aldeles ligegyldig, var snart overbevist om at have taget fejl, men i Zorndorffs Sind blev der en saa nagende Tvivl tilbage, at han, hvor nødvendigt han end betraadte Freilands Ene-
 mærker, dog søgte og fandt en Undskyldning for at gjøre det og red derud næste Dags Morgen; — idet han standsede udenfor Vinduet til Frokostværelset, hvor hans Onkel sad, bad han om Forladelse, fordi han plagede ham med Forretninger en Søndag Morgen.

Nupert og Cyrilla, der lige hastigt havde skiftet Farve, idet hans Stemme saa uventet lød udenfor, rejste sig strax og vilde have forladt Værelset, da Præsidenten i det Samme, af Hensyn til den Sidste, gik hurtigt forbi dem og, efter at have truffet sin Neveu i Vestibulen, begav sig med ham hen til en Bænk under et af Træerne paa Plainen.

Cyrilla satte sig ned igjen; Nupert gik hen i et af Vinduerne og kom netop tidsnok til at see en Soldat af sit Regiment flye en af Tjenerne et Brev og, idet han blot sagde: „Intet Svar,“ føre Haanden til Huen og ride bort igjen.

Man bragte Nupert Brevet. Han aabnede det og yttrede i det Samme: „Fra Maier! Dersom han
 18'

ønsker at jage een Dag endnu, skal jeg holde ham hen til i næste Uge, Melanie, da jeg veed, at baade Du og Melanie ikke kunne lide ham."

"Ikke just det," svarede hun tøvende; „men hans Ydre er kun lidet indtagende og gjorde et ubehageligt Indtryk paa os, første Gang vi saae ham."

„Han er rigtignok ikke smuk," sagde Rupert, „og det er Ingen af Familien; hans Broder Gaspar var endnu ubeldigere, og Zorndorff fuldendte hans Stygghed ved i en Duel at give ham et Sabelbug i Ansigtet, der efterlod et Mr, som han vil tage med sig i sin Grav — Stakkels Fyr! det samme Mr forøgede hans Banskkeligheder, da han søgte at undkomme til Amerika for tre Aar siden. Han var et Par Uger skjult i Spaa, medens Beskrivelser af ham og Mret vare at læse i alle Bladene. Ah, her er et Brev fra ham — det første, jeg har faaet siden hans Udvandring — indlagt til hans Broder; Datoen er næsten to Maanedes gammel. Men hvad er alt dette? Godtgjørelse af Kje:dsgjerninger — Tilstaaelse — Zorndorff — Spaa . . ."

Cyrilla forstod det Hele. Den Præst, der havde truffet dem i Spaa, var Capitain Maiers Broder — Rupert kjendte ham godt, var maaskee en fortrolig Ven af ham, og hans Brev aabenbarede alt det, hun saa omhyggeligt havde søgt at skjule.

Dette gjorde det virkelig. Efter at have erfaret af sin Broder, at Rupert antoges at være forlovet med sin Cousine Mademoiselle d'Adlerkron, havde den unge Mand betragtet sig som ved Grens Love forpligtet til at gjøre ham fuldstændigt Røde for alt det, der var skeet ved Gêroustêrekilden. Han underrettede ham ogsaa om de Hverv, Zorndorff siden havde overdraget ham, om hans Jord- og Huuskjøb, om den paatænkte Flugt til Amerika med Cyrilla von Adlerkron, dersom hans Kone havde levet, og om enhver anden Omstændighed, der kunde tjene til at kaste Lys paa en Udfærd, hvortil han forsikrede Rupert at han aldrig vilde have raft Haanden, hvis Zorndorff ikke højtideligt havde lovet at fornøye den saa ivigefuldt istandbragte Vielse, saasnart det nødvendige lovlige Arrangement kunde fuldføres.

Ruperts Forbavselse og Harme under Læsningen af dette Brev berøvede ham næslen Mandedrøttet, og ferend han var halvt færdig dermed, kastede han et Blik paa Cyrilla og styrtede — idet han mumlede Ordene: „Ulykkelige Pige!“ — ind i Lærselet ved Siden af, hvor hun hørte ham gaae frem og tilbage i nogle Minutter under voldsomme Udbrud. I det Øjeblik, da hun kom til Døren, kastede han sig i en Stol, støttede sine Arme paa Bordet foran sig og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

Hun stod i nogle Djeblikke tavs ved Siden af ham; derpaa lagde hun sin Haand paa hans Skulder og flammede: „Du veed Alt nu, Rupert?“

„Alt — Alt — Mere, end Du,“ svarede hun uden at see op.

„Og Du forstaaer mine Bevæggrunde til at være hemmelighedsfuld og vil ikke forøge min Ulykke ved at fortælle Præsidenten det eller yppe Strid med — Grev Zorndorff.“

Ruperts Hænder knyttede sig krampagtigt, idet han hun udtalte Navnet.

„Er der — intet Haab — om Befrielse for for mig — uden at — hans Forbrydelse og min Daarskab blive bitterlige for Alle?“ spurgte hun hviskende.

Rupert rejste sig og sagde, uden at see paa hende, langsomt: „Derpaa maa Du ikke tænke, Cyrilla; Pligten byder mig nu at tilskynde Dig til at fuldbyrde Din Forbindelse med Zorndorff — det er den eneste Oprensning, han kan give for sin grusomme Dødsforjel.“

„Jeg vil ikke modtage en Oprensning, der i sig selv vilde være en større Straf, end selve min Brøde fortjener,“ sagde hun hurtigt.

„Du vil domme anderledes, naar jeg har gjort Dig bekendt med Sagens sande Sammenhæng,“ vedblev

Nupert alvorligt. „For at sikke sig selv for Straf, har Jornderff sat Dig i den pünligste Stilling, som det er muligt at tænke sig. Det var, som jeg fuldt og fast troer, med Forsæt, at han forbigik alle de nødvendige Former, undlod at søge om den fornødne Rejsetilladelse, valgte et fremmed Land — thi Spaa ligger udenfor vore Grændser — og, kort sagt, gjorde Alt, hvad der kunde borttage endog blot en Skygge af Lovlighed fra den Handling, der skulde binde ham til Dig.“

„Jeg vidste ikke, at et Egteskab, der indgaaes i et fremmed Land, var mindre bindende, end et i Ens eget,“ sagde Cyrilla; „Melanie er meget uvidende i saadanne Ting — jeg, om muligt, endnu mere, og vi vovede ikke at spørge Nogen, der kunde have givet os Oplysning i Sagen.“

„Der er kun faa Kvinder, der forstaae sig paa Eligt,“ sagde Nupert bittert, „og derfor kunne de ikke ombyggeligt nok undgaae alle hemmelige Afsluttelser.“

Cyrilla optog dette som en velfortjent Bebrejdelse og fremkom ikke med noget Forsvar.

Der paafulgte en lang Tavsched — den brødes omsider af Nupert, der med særdeles kjendelig Forlegenbed sagde: „Jeg troer ikke, at Du forstaaer mig, Cyrilla.“

„Jo, tilfulde,“ svarede hun roligt. „Jeg veed meget vel, at vort Ægteskab var udenfor Reglen, og at de sædvanlige Former bleve forbigaaede. Præsten tilraadede selv, at en anden og mere offentlig Act skulde finde Sted senere, og det Samme har Melanie altid opfordret til.“

„Og Du — og Zorndorff tænkte ligesaa?“ spurgte Rupert aandeløs, idet han greb hendes Haand og drog hende hen til sig.

„Ja, naturligviis; men der var ikke Tid til at drøfte Sagen, da vi saa umiddelbart derefter bleve adskilte af hans Fader og Præsidenten, der fulgte os til Spaa og ikke engang vilde give deres Minde til, at vi talte alene med hinanden i et Par Minutter. Næste Gang vi mødtes, var den Aften da jeg vendte tilbage til Erfort; og da stod en anden Hustru ved hans Side!“

„O, Cyrilla,“ udbrød han og sprang glad op fra sin Stol; „vi have endnu rig Lykke ivente! Dette Ægteskab er uden al Tvivl ulovligt, og jeg kan nu fortælle Dig uden Forbehold og Betænkning, at Duelen med Zorndorff, eller snarere Grunden dertil, forhindrede Caspar Maier fra nogensinde at blive ordineret; han havde derfor ikke mere Ret til at fuldbyrde en Vielsesact, end jeg har, og hele Sagen var ikke Andet, end en skjendig, æreløs Svig!“

Medens Rupert vedblev sine Forklaringer med funklende Dine og ivrig Veltalenhed, og fortalte hende, hvorledes Maier siden havde studeret Medicin og nu var praktiserende Læge i Cincinnati, og hvorledes Zorndorff havde kjøbt betydelige Landstrækninger der, i den Hensigt at hun skulde tage med ham over Atlanterhavet, endnu medens hans Kone levede: stod Cyrilla ubevægelig — maalløs — vovede neppe at glæde sig; i saa høj Grad forfærdedes hun over Zorndorffs næsten mageløse Falskled, saa meget frygtede hun, at en saa samvittighedsløs Mand endnu skulde udfinde en eller anden Maade at tilintetgjøre hendes lykkelige Udfigter paa.

Omstøder udtømtes Gemnet, og Rupert talte ikke mindre veltalende om sig selv. Da solte Cyrilla sin Frihed, bengav sig uforbeholdent til den glade Kraft, som af Naturen boede i hendes Bræsten. Paa hans Anmodning förtalte hun alle de nærværende Omstændigheder ved den ulykkelige Act, der i saa høj Grad havde forbittrret trende Aar af hendes Liv; derefter bragte han hende til at dvæle længe ved Omflaget i hendes Følelser og hendes begyndende Tilbyggelighed for ham, og vilde, henreven af den blye, halvt villige, halvt modstræbende Tilstaaelse, uidentvirl have vedblevet endnu længere at spørge med Iver og lytte med Fryd, dersom ikke et Blik hen imod Vinduet havde

vist dem Zorndorff, der tog en lovende Nisled med sin Dnkel, medens hans Djne vandrede langsad Bygningens Façade. Rupert gif tilbage til Frokostværelset, lukkede Døren op og bad Portneren anmode Grev Zorndorff om at komme et Par Minutter ind til ham, saasnart han fik Lejlighed.

„Rupert . . . kjære Rupert . . . jeg stoler paa, at Du ikke siger eller gjør Noget, der kan føre til et Brud. Skaan ham for al unødvendig Opvæggelse . . . for min og for Din egen Skyld sig Intet om vore Fremtidsplaner . . . eller . . .“

„Hvad! endnu Hemmeligholdelse, Cyrilla?“

„Jeg meente blot i de første otte eller fjorten Dage, og dersom Du ikke har Noget derimod, vilde jeg gjerne tale med ham alene nu.“

Jeg er nu aldeles bestemt imod at give ham Lejlighed til at indjage Dig ny Skræk.“

„Det kan han, Gud være lovet, ikke længere,“ sagde Cyrilla.

„Et Par Trusler om tage Hævn over mig turde dog endnu gjøre nogen Virkning,“ svarede Rupert, idet han bøjede sit Hoved ned til hendes og saae hende skalkagtigt ind i Djnene.

Cyrilla blegnede ved selve Tanken. I det Samme gif Døren op, og Zorndorff traadte ind.

Han rynkede Djenbryncene lidt og antog en kjef

Holdning, idet han nærmede sig dem og sagde: „Det er maaskee en Misforstaaelse . . . man sagde mig, at Du ønskede at tale med mig . . .“

„Det gjorde jeg . . . det gjør jeg . . .,“ sagde Rupert. „Læs dette Brev, Grev Zorndorff — det er fra Amerika — fra Maier, Din Ven og . . . Medskyldige!“

„Rupert,“ udbrød Cyrilla, højt forstrækket over denne Begyndelse; „jeg tillader Dig ikke at forhandle Sagen. Grev Zorndorff skal høre af mig alene, hvor uædelt jeg mener at han handlede i . . . i at benytte sig af to hjælpeløse Kvinders Ukyndighed og Frygt.“

Rupert forstod hendes fredelige Hensigter og følte, at hun handlede fornuftigt. En Strid med Zorndorff vilde i hiint Djeblik have været noget Bærrer end unyttig; thi et eneste Blik paa hans oprørte Ansigt og arbejdende Bryst overbeviste Rupert om, at han ikke blot følte en pünlig Smerte over Opdagelsen, men for Djeblikket overvældedes af alle sine længe nærrede Planers Tilintetgjørelse.

Enten for at skjule sin Bevægelse, eller for at røbe, hvor meget af hans Brode der var røbet, gik han hen til det nærmeste Vindue og gav sig til at læse Brevet. Det første Par Linier og Ordene „fuldstændig Bekjendelse“ vare nok til at udslukke det Haab, han havde tilbage. Han stampede to til tre Gange

voldsomt i Gulvet af ubetvingelig Forbittrelse, knugede Brevet i sine skjælvende Hænder, slog det derpaa imod sin Pande og holdt det der, for at skjule sit Ansigt, der kom i en frampagtig Bevægelse ved den indvortes modstridende Fornemmelse af Skam og Skuffelse; men hans hørlige Stakaandelthed og arbejdende Bryst røbede al den Bevægelse, han saa frugtesløst stræbte at skjule, og selv da han omsider nærmede sig Cyrilla og prøvede paa at tale, syntes hans Tunge at klæbe sig til hans Læber, og han kunde i Forstningen blot fremgipse nogle neppe artikulerede Lyde.

Rupert blev overrasket og noget formildet ved denne uventede Opbrusning hos en Mand, der kun plejede at robe sine Følelser saa lidt; hans Ansigtstræk antog et roligere Præg, og han gik hurtigt ind i Bærelset ved Siden af og lænede sig ud af et Vindue langt henne, for at undgaae at høre de lidenskabelige Forklaringsord, der nu strømmede frem uden alt Forbehold. Cyrilla hørte passivt paa dem og det paafølgende Retfærdiggørelsesforsøg; hun løstede ikke engang sine Dine op imod dem, der saa ængstelig vare fæstede paa hendes; men hun troede cabenbart Zorndorffs Forsikkring om, at han var tagen til Salzburg, dengang hun var farligt syg, for at give en fuldstændig Forklaring og gjøre hende fri, men at da han havde hørt, at hun var i Bedring, var Offeret

blevet ham for stort. Han forsikrede hende ogsaa, at i det sidste skrækkelige Møde, han havde havt med sin Kone, var han bleven saa forskædet over Margaretes Fortvivlelse, at han stod i Begreb med at gaae til Beskjendelse, men da havde hun mistet Bevidstheden, og, tilføjede han, „havde hun levet, da havde jeg dog idetmindste ogsaa havt den Fortjeneste at fordomme mig selv og frivilligt at tilbyde Dprejsning, — thi de Ord, hun havde været Drevidne til i hiin skjæbnesvangre Nat, tilstedede ingen yderligere Forbeholdenbed overfor hende, lige saa lidt som jeg prøvede paa nogen saadan. Hun elskede mig, Cyrilla, og tilgav mig ikke alene al den Uret, jeg havde gjort hende, men ogsaa — al den, jeg havde havt i Sinde.“

Zorndorff taug i nogle Djeblikke, inden han med dæmpet Røst tilføjede: „Af Dig tør jeg ikke vente en saadan Mildhed, og tænker ej engang paa at bede om Tilgivelse . . .“

„Tag den da, uden at have bedt om den,“ sagde Cyrilla, som strax gav efter for sit ædelmodige, af Lykke overstrømmende Hjertes Tilskyndelse. „Jeg er nu,“ tilføjede hun, idet hun vilkaarligt saae hen imod den aabenstaaende Dør til det andet Værelse, „meget for lykkelig til at nære Brede — selv imod Dem.

Lad det Skete være glemt og vort venstabelige Forhold begynde paany."

Der er maaskee intet Djeblik, hvor Menneſket tager ſig ſaa ſkjont ud, ſom naar det tilgiver. Idet Cyrilla vendte ſig om og udſtrakke ſin Haand, fandt Zorndorff hende aldeles guddommelig.

Men ah! han var menneſkelig, og et Chaos af dybe Savn og vilde Beſlutninger drog hurtigt igjennem hans Sjæl. Han tog hendes fremrakke Haand og udbrød beſtigt: „O, Cyrilla, vare vi a'ter blevne forenede, da vilde mit Livs eneste Id være bleven en uafbrudt Beſtræbſe efter at bringe Dig til at glemme . . .“

„Ja . . . ja; derom er jeg aldeles overbeviist,“ ſvarede hun haſtigt; „men De maa tillade mig at gjentage for Rupert Alt, hvad De har ſagt,“ og iorig for at forebygge yderligere Forhandling, gif hun ind til ham og undſkyldte og forſvarede Zorndorff med al Frugtens Iver, og efter at have tilføjet nogle indſtændige Bønner, lykkedes det hende omſider at overtale ham til at vende tilbage Frokoſtværelſet, for at tilbyde Zorndorff ſin Haand og fuldſtændig Forglemmelſe af det Skete.

Mindre begjærlig efter en Udſoning med Rupert, end Cyrilla havde formodet, vilde Zorndorff, neppe have oppebiet Reſultatet af deres Forhandling.

dersom hendes Onkel ikke var kommen ind i Bærelset, for at huske ham paa nogle Papirer og Regnskaber, som det var nødvendigt at have i Orden inden den 21de i den Maaned; men de vare ikke halvt færdige med at afhandle Indtægterne af Kronlandene Sennheim og Streck, da Sødskendebørnene kom ind. Der kunde ikke være Tale om at give Præsidenten mindste Vink om, hvad der var skeet. Rupert fremtrafte imidlertid sin Haand, da Zorndorff skulde tage Afsked; Cyrilla gjorde det Samme, og Præsidenten, der i samme Grad overraskedes og glædede sig over hvad han betragtede som en Yttring af fornyet Ven-skab fra hendes Side, bad uden Betænkning sin Brodersøn om at komme igjen om Aftenen og underrette ham om Udbyttet af sin Forhandling med Kammerrevisor Klinghardt.

Cyrilla hørte ikke hans Svar: inden de vare komne igjennem Vestibulen, var hun i sin Søsters Bærelse og hengav sig uden Forbehold til de indbyrdes modstridende Følelser, som hun nu saa meget Held havde behersket i den sidste Time.

Trettende Capitel.

Gjennem et Raisonnement, som vi ikke behøve at følge, havde Zorndorff i Løbet af et Par Timer overbevist sig om, at han i alt Væsenligt havde forsondet sig imod sin ulykkelige Kone, og at, naar hun havde bestemt sig til at tilgive ham, havde ingen Anden Ret til at kalde ham til Regnskab — at han med Henyn til Cyrilla maaskee med temmelig stor Strengbed havde paastaet Opfyldelsen af Løfter, der utvivlsomt vare tilbejbragte noget listigt, men dog vare undskydelige hos en Mand, der var velben prøvet og fristet i den Grad som han — og at han, Alt vel overvejet, mere havde brugt end misbrugt den Magt, som hendes Frydsomhed og Tillid til hans Ærlighed havde givet ham i Hænde. Denne Betragtning af Sagen satte ham istand til at vende tilbage til Freiland, møde sin Tante uden Forlegenhed og, inden de havde været længe sammen, gjøre hende bekendt med sin Mening

om Sagen; han tilføjede, at det Gnefte, han beklagede, var Mislykkelsen af en Plan, der vilde have sat ham istand til at bellige sit øvrige Liv til Cyrilla og gjøre den formeentlige Uret god igjen, der saa ulykkelig havde fjernet hende fra ham! Dernæst gjentog han hvad han havde sagt til Cyrilla for at besmykke sin Brøde, og det med forøget Pathos; thi efter at være befriet for al Frygt, lyttede hans Tilhørerske nu til ham med sin tidligere Interesje og Sympathi. I hendes Tanker var den romantiske List allerede tildeels udsenet, da han, istedetfor, som hun havde frygtet, at true med at hevne sig paa sin lykkelige Medbejler, erklærede at ville bodsærdigt henfløbe det Øvrige af sin elendige Tilværelse som en haabløs, formaalsløs, vanæret Mand!

Rupert og Cyrilla havde kort efter hans Komme trukket sig tilbage til Enderværelset, da de antog det for givet, at deres Nærværelse endnu maatte sætte ham i Forlegenhed, om ikke være ham til Byrde. Ruperts Lystigbed og muntre Latter standsedes lidt af Cyrilla, der bekymret pegede paa Døren og bad ham vogte sig for at ægge den hervnjerrige Mand, der godt kunde høre dem. Forgjæves gjorde han Indsigelse mod yderligere Forbehold; med taarefyldte Øjne forsikkrede hun ham, at hendes Frygt endnu var

jaa ubetvingelig, at Intet vilde glæde hende mere end at see ham tage til Windhorst imorgen den Dag.

Han taliede hende med komisk Alvor for hendes venlige Onsker om at blive ham kvit, men forsikkrede hende, at der ikke var ringeste Udsigt til, at han forlod Erfort eller dets Omegn, forend hun bestemte sig til at tage til Windhorst med ham — jo snarere der midlertid kunde træffe Arrangement hertil, desto bedre.

„Du misforstaaer mig med Willie,“ sagde Cyrilla, „eller kan Du virkelig ikke troe, at skjøndt jeg ikke nærer nogen Frygt for mig selv, frygter jeg hundrede Gange mere, end før, for Din Skyld?“

„Jo, jeg troer Dig,“ svarede Rupert smilende, „men forsikker Dig, at denne Din Frygt er aldeles uden Grund.“

„Vil Du idetmindste love, at Du aldrig i Zorn-dorffs Nærverelse vil hentyde til hvad der skete imorges?“

„Det er der ikke ringeste Fare for at jeg nogen-
sinde gjør,“ sagde Rupert; „Du har noksom Deel deri til at bringe mig til Tavshed for stedse. Jeg holder ikke engang af at tænke derpaa.“

„Og Du vil ogsaa undgaae alt Andet, der kunde hidføre en Tvist eller et Brud med ham?“

„Ja, visjelig; men, min kjæreste Pige, lad os nu tale om noget Andet.“

Cyrilla blev bragt til Tavshed, men ikke tilfredsstillt; hendes Skræk for Zorndorff var endnu saa stor, at da hun kort efter hørte ham nærme sig med Præsidenten, foer hun op i den Hensigt at tage Plads saa langt borte fra sin Fætter, som Bærelsets Omfang tillod.

„Bliv, Cyrilla,“ udbrød Rupert og greb hendes Haand; „jeg kan ikke tillade, at dette varer længere; der er nu intet Mystorium, intet Løfte, og Du kan herefter frit sidde og tale med mig, hvornaar Du lyst.“

Hun satte sig ned, men trak i det Samme sin Stol langt bort. Rupert rullede sin frem i samme Retning og lo uforbeholdent ad hendes forskrækkede Ansigt, da Melanie kom ind, ledsaget af Præsidenten og Zorndorff.

„Vindesmar har aabenbart ikke fundet Naade for Dine Dje,“ sagde den Sidste til sin Onkel idet han vedblev deres Samtale; „han synes at være stærkt paa Veje til at indtage en stadig Plads blandt de ventende Embedscandidaters ulykkelige Flok!“

„Er han igjen bleven skuffet i sit Haab om Ansættelse?“ spurgte Rupert.

„Ja, og raser forfærdeligt over de ringe Tanker, som hvistaaende Folk have om hans Dygtighed!“ svarede Zorndorff bidende.

„Stakkels Fyr," sagde Rupert; „han har maaskee den Idee, at Din Onkel har Fordom imod ham, hvad der dog uden al Tvivl ikke er Tilfældet, da han siges at have baade Talent og Flid. Jeg frygter imidlertid," tilføjede han, idet han vendte sig til Præsidenten, der blot havde forlænget sin Spadsferetur ind i Bærelset og vilde til at forlade det igjen, „jeg frygter, at det vil vare længe, inden han faaer en Plads, dersom De ikke anvender Deres Indflydelse for ham. Et Ord af Dem til Ministeren vilde bringe Alt i Orden."

„Vi vil se, hvad der kan gøres for ham om et Par Maaneder," sagde Præsidenten.

„Cyrilla," hviskede Rupert smilende; „Du veed maaskee ikke, at en af Lindesmars Hovedgrunde til at ønske Ansættelse strax, er for at han kan blive istand til at tilskyde Dig Haand og Hjerte."

„O Rupert, kan Du da aldrig være alvorlig?"

„Melanie har virkelig fortalt mig det, og hun mere end hentydede til, at hendes Broder kun nærede meget lidt Tvivl om, at saa Dit Ja. Jeg for min Deel har ikke kunnet opdage, at han har haft nogen virkelig Grund til at haabe, skjøndt Du visnok husker, at jeg gjorde et Slags Forsøg i Skinsygen for et Par Uger siden."

Medens Jorndorff tav betragtede Søstendebørnene,

var der i hans Ansigt Noget, der gjorde Melanie urolig, og hun prøvede paa at faae ham hen til et aabent Vindue ved at trække de muslins Gardiner tilside og gjøre en Hverdagsbemærkning om Maanen. Han rørte sig ikke af Stedet; men to store Møl, der maaskee længe havde følt sig tiltrukne af Lyset i Bærelset, sløj forbi, og efter at have summet frem og tilbage oppe under Loftet i et Par Minutter, fore de paa en Gang ned og sloge deres Vinger imod Kuplen paa en af Lamperne, i vild Attraa efter at naae Luen indenfor.

„O, frels dem, frels dem!“ skreg Melanie, idet hun bedækkede sit Ansigt med Haanden; „dersom de flyve imod Cylindren eller op over den, ville de blive brændte ihjel.“

Rupert foer op og søgte at gjenne dem bort fra deres Undergang; men som han allerbedst havde faaet dem udenfor Vinduet, og medens Cyrilla vilde til at lukke dem ude med Gardinet, styrtede de sig — med en Haardnakkethed, der ikke er egen for Møl alene — paany i Faren og slagrede igjen travlt omkring den fortryllende Lyskugle.

„Edouard, hjælp at frelse dem,“ udbrød Melanie og vendte sig ivrigt imod Zorndorff, der stod roligt og saae til.

Han gif hen til Bordet, og da det ene af dem

for et Øjeblik dalede ned paa Cyrillas Lommetørklæde, lagde han sin Haand over det, trak det hen til Kanten af Bordet, lukkede derpaa Fingrene sammen og gik hen til Vinduet.

Han aabnede sin Haand og rystede Lommetørklædet; men, istedetfor at udbrede sine Vinger og søge Frelse i Flugten, faldt det stakkels Insect fornuget og dødt til Jorden.

„Stakkels Bæsen,“ sagde Cyrilla og lagde det et Øjeblik inden i sin Haand, „det er aldeles dødt; dets Død var dog idetmindste hurtig, og det kan ikke have lidt saaledes, som hvis det var blevet brændt.“

„D!“ udbrød Melanie med skjelvende Røst, „det andet — det andet har brændt sine Vinger og ligger og vridet sig paa Bordet — tag det bort; jeg kan ikke taale at see paa det!“

Zorndorff tog det Stykke Papir, hvorpaa det saarede Insect laa, og lagde det paa Kaminkarnissen, hvortil han lænede sig, medens han saae fraværende nedad.

Cyrilla trak Gardinet for, satte sig ned og trak sit Arbejde hen til sig. Melanie begyndte at skrive hurtigt med sin altid parate Blyant, og efter et Ophold paa et Minut eller to yttrede Rupert, som havde staaet og lænet sig over Ryggen af Cyrillas Stol:

„Det er mig ubegribeligt, hvorledes Zorndorff kan

finde nogen Interesse eller Behag i at betragte dette Møls Dødskamp."

"Dersom det ikke kan flyve mere," sagde Cyrilla og saae op, "vilde det maaskee være en god Gjerning at dræbe det."

"Livet er sødt," bemærkede Zorndorff, uden at røre sig.

"Ikke, naar det er først blottet for Alt, hvad der gjør det attraaværdigt," sagde Rupert; "det andet Møls Lod var lykkeligere."

"Mener Du det?" spurgte Zorndorff og saae et Øjeblik op.

"Upaatvivelig. En hurtig Død er at foretrække for en langsom og smertelig."

"Og dog vilde dette Insect, dersom det kunde tale, efter al Sandsynlighed sige: „Lad mig leve; Alt er bedre, end Død og Tilintetgjørelse!"

"Na!" udbrød Rupert utaalmodigt, "lad os nu ikke fortælle Fabler. Jeg er enig med Cyrilla i, at det vilde være en god Gjerning at aflive et Insect, der aldrig kan komme til at flyve, ja neppe engang til at gaae mere."

"Lad det leve," sagde Zorndorff; i det Samme gik han hen til et Vindue langt henne, udstrakte sin Arm og lod det falde ned imellem Bladene af en

amerikansk Slyngeplante, der var anbragt paa den Side af Huset.

Melanie ophørte at skrive, støttede sine Fortænder mod Enden af sin Blyantsholder og sagde hemmelighedsfuldt: „Seer Du ikke, at han ansaae disse Møl for Personer?“

„Personer!“ gjentog Rupertantro.

„Ja, han antog dem for Mennesker; ellers vilde han aldrig have sagt alt det om at lade leve og om Tilintetgjørelse.“

„Passiar,“ sagde Rupert leende; „da han talte om Tilintetgjørelse, kan han udentviul ikke have tænkt paa Andet end Insectet.“

„Det faldt mig dog strax ind,“ sagde Melanie, „og i de Linier, jeg her har skrevet, vil Du finde, at . . .“

„O, som poetisk Phantasie har jeg slet Intet imod det,“ svarede Rupert; „og maaskee han ogsaa har hengivet sig til en saadan Idee, skjøndt han seer tankefuld nok ud, til at man kan antage ham for at lede efter Barsler, som sædvanligt.“

„Du lægger ingen Bægt paa Barsler?“ sagde Cyrilla halvt spørgende.

„Jeg tænker aldrig paa dem og kjender knapt Noget, der er taabeligere end at betragte ubetydelige Hændelser med Mugurojne. — Dine Bers ere nette,

Melanie! skjøndt Dpfattelsen er for melancholisk til at kunne hue mig. Er det en Kjendsgjerning, at det ene Møl jog det andet i Fordærvelse og derved brændte sine egne Binger?"

„Det tænkte jeg mig idetmindste,“ sagde Melanie smilende, „og maa have det saaledes, for at kunne udlede en Moral deraf.“

Medens Rupert og Cyrilla bøjede deres Hoveder ned over den lille „og, vendte Zorndorff sig om og saae trist og trist paa dem; derpaa tog han Afsked paa en usædvanligt formel Maade og gif endog forbi sin Onkel i et af de andre Bærelser med et neppe hørligt „Godnat.“

Hans Fraværelse var en aabenbar Lise for Cyrilla — hun udtalte sin Tilfredshed derover og ligeledes sin Overraskelse over, at han var kommen til Freiland efter hvad der var skeet om Morgenens. Da Melanie gjorde hende bekendt med hans nuværende Betragtning af sin Udsærd, afholdtes hun kun fra et fortørnet Udbrud ved sin Frygt for at vække Forbittrelse hos Rupert, der allerede nu rødmede stærkt og yttrede, at Zorndorff denne gang, som sædvanligt havde faaet Folk til at bære over med sin Lumpenbed, men at han om kortere eller længere Tid vilde blive totalt hildet i en af sine forviklede Planer og ramt af det Banry, han fortjente.

Da Søskendebørnene siden sadde med hinanden paa den maaneklare Balcon, og Rupert udkastede Planer til Fremtidsslykke, til hvilke Cyrilla lyttede uden engang at foreslaa nogen Forandring, — da hverken saae de eller tænkte paa den eensomme Mand, der i de nærmeste Træers dybe Skygge betragtede dem med en saa indædt Skinsyge og Forbitrelse, at man kunde have antaget hans Ansigt i al dets fuldendte Symmetri for at være en Dæmons.

Man saae ham hverken den Aften eller nogen af de følgende, da Lyden af Musik og Latter syntes at ophidse ham indtil Maseri — ikke heller biin sidste Aften, da Bellegardes bleve ledsagede hjem og man derpaa af det klare Maanestien fristedes til at gaae langsomt tilbage gennem Lindealleen; men han saae fra sit Skjulested den paafølgende Afted — hørte, at der blev sagt Godnat i en saa blid og modstræbende Tone, at Melanie, som havde gaaet foran i værdig Afjondring, vendte sig om og med en Blanding af Overraskelse og Glæde bemærkede: „Naar Alt kommer til Alt, Rupert, troer jeg, at Du kan være ligesaa forelsket og ligesaa . . . ligesaa . . .“

„Højt op over Ørerne indtagen, som endog Du kan ønske,“ sagde han leende. „Derom er der ikke ringeste Tvivl, Melanie. Jeg har i de sidste tre Aar blot ventet paa en Lejlighed til at lægge mine Talenter

i den Retning for Dagen. Jeg skulde ikke engang have Noget imod at gaae op og ned i Maaneskinnet her nu og sige „Godnat, indtil det var imorgen.““

Søstrene gik ind i Bygningen. Rupert saae efter dem, indtil Døren var lukket; derpaa gik han ind i Alleen igjen og slentrede langsomt ned ad Søen til. Inden han var aldeles ude af Syne, styrtede Lureren frem, truede rasende ad ham med knyttet Haand og foer derpaa afsted i den modsatte Retning.

Fjortende Capitel.

Den rolige Lykke, Cyrilla en kort Tid havde nydt, var nu forbi. Næste Dag flyttede man til Erfort, og Sorndorff begyndte atter at besøge sin Onkels Huus paa samme regelmæssige, selvfølgelige Maade som før sit Giftermaal. Han henpegede ingensinde til hiin ulykkelige Episode i sit Liv, syntes at ønske den glemt og søgte, ved at vende tilbage til alle sine gamle Sædvaner, ideligt, og tidt pünligt, at minde Cyrilla om forrige Tider. Til Lykke for hende besørgede han ogsaa med utrættelig Nøjagtighed de Forretninger, der paalaae ham som Kammerassessor, saa at hun temmelig bestemt vidste, hvad Tid man kunde vente ham, og som Følge heraf havde ikke ringe Held med sine Bestræbelser for at forbinde Rupert fra at komme altfor tidt sammen med ham. Aftenen førte dem alligevel næsten uden Undtagelse sammen; men — maaskee fordi de bemærkede den feberagtige Ængstelse, hvormed hun

iaagttog deres Bevægelser og lyttede til deres Ord — behandlede de hinanden med Forekommenhed og samtalede en kort Tid om et eller andet ligegyldigt Emne. Bellegardes stødte tidt til dem, og det endog silde; men Grev Lindesmar kom slet ikke mere der i Huset, da han var noget piqueret i Anledning af sin Ikkæansættelse i den attraaede Post og havde den tossede Idee, at paa Grund deraf var han nu den, der skulde holde Lyset. Da Præsidenten havde spurgt, at nogle velmeente Yttringer vare blevne saaledes forvanskede for ham, at de saarede hans vel pirrelige Følelse, bad han en Aften, da han havde fulgt alle de øvrige Fremmede ud, Rupert om at sige til Lindesmar, at Intet havde været mindre paatænkt af noget Medlem i deres Familie, end at fornærme eller fortrædige ham.

„Jeg troer, at det vilde være bedre, om De selv sagde ham det, Falkenstein,“ svarede Rupert. „Jeg tager imorgen til Freiland i et Par Dage og venter nogle Benner der; men da de alle ere Militaire, veed jeg ikke, om Lindesmar har Lyst til at være med.“

„Skal jeg ikke see Dig i hele to Dage?“ spurgte Cyvillia halvt spøgende, halvt bebrejdende.

„Jeg frygter nej,“ svarede han tankefuldt, „og . . . e . . . jeg troer ikke, at jeg godt kan bede Dig og Melanie ud til mig ved denne Lejlighed . . . Hvor

Tiden er sløjen iaften! Klokken er allerede næsten Elleve."

Han tøvede, som sædvanligt, indtil Præsidenten havde forladt dem, og lod derpaa Melanie staae og vente som Taalmodighedens udtrykte Billede, medens han hvilede hvad hun kaldte „hans uendelige sidste Ord og Godnatter;" men selv da de vare tilendebragte og han havde naaet Døren, standsede han og saae sig saa alvorligt, saa inderlig alvorligt tilbage, at Cyrilla smilede og rakte sin Haand ud. I et Djeblik var han atter ved hendes Side — medens Melanie med et knibst Smil og et lidet Skuldertræk gik langsomt igjennem de mellemliggende Værelser til sit Paaklædningsværelse. Førend hun traadte derind, ventede hun, for at trykke det sædvanlige Godnatkys paa sin Søsters Kind; men idet hun bukkede sig ned, saae hun store Taarer skjelve i Cyrillas opadvendte Dine.

„Der var altsaa lidt Brede at gjøre god igjen?" sagde hun skalkagtigt. „Hvor kunde det ogsaa være anderledes efter al den Snak, Adrienne kom med om sin Broder iaften? Du seer nu, min kjære Pige, at selv Rupert kan være skinsyg; men Du veed, at de Elskendes Brede siges at være Eiskovens Fornyelse!"

„Der var ingen Brede," svarede Cyrilla; „ikke en Skygge af Skinsyge er nogensinde gaaet hen over hans Sjæl. Men det foruroliger mig, at han saa

nødigt vilde forlade os iaften, og . . . og . . . den alvorlige Lidenſkabelighed i hans Væſen nylig . . ."

"Du veed nok, min kjære Pige, at derſom det ikke var af Henſyn til Vilhelms ejendommelige Meninger om beſtemte Timer, vilde han aldrig tænke paa at tage hjem før Klokken Tolv; og hvad Lidenſkaben i hans Væſen vedkommer, har Du dog viſt ikke bemærket den før ſørſte Gang iaften?"

"Fandt Du da ikke, at han var ualmindeligt alvorlig og ſtille hele Aftenen?"

"Paa ingen Maade, undtagen maaffee dengang Adrienne talte om ſin Broder — og det troer jeg endog var Indbildning fra min Side."

"Ja, men er det ikke meget beſynderligt, at Grev Jorndorff ikke har været her hele Dagen — ikke engang til Middag?" ſpurgte Cyrilla.

"Det er intet Andet end vigtige Forretninger, der har forhindret ham fra at komme."

"Det vilde jeg ønske, at jeg var viſ paa — eller rettere ſagt, jeg vilde ønske, at jeg vidſte, hvilke Forretninger der kan have ſyſſeſat ham hele Dagen."

"Det kan jeg heldigviis ſige Dig," ſagde Melanie. "Han vidſte, at vi ventede nogle Fremmede til Middag, og troede det derfor nødvendigt at ſkrive en Undſkyldning, ſom Wilhelm ſendte mig, da jeg ſad ved Frokoſtbordet. Her er den:

„For at kunne affatte Indberetningen om Indtægterne af Sennheim og Streck, til Kammerrevisor Klinghardt, maa jeg blive hjemme hele Dagen. Undskyld mig hos Tante. Jeg forbliver
Din o. s. v.

Zorndorff.“

„Godnat,“ sagde Cyrilla smilende; „jeg seer, at jeg har hengivet mig til nogle særdeles taabelige Auelser om Ulykke. Hvilken Plage kan Phantasier dog ikke blive, naar de ikke beherkses tilbørligt!“

„Men Auelser kunne ikke beherkses,“ sagde Melanie, idet hun fulgte hende ind i hendes Værelse, der stødte til Boudoirret og, ligesom dette, vendte ud til den rolige Gaardsplads.

Cyrillas Pige, der sad i Nærheden af Toiletbordet og maaskee var falden i Søvn, soer op, for at tænde Lykene; men da Værelset var stort, betog de disse ikke de Lysstribber, som den aftagende Maane kastede ind igjennem Rabningerne mellem de skjodesløst tilsuffede Gardiner, noget af deres Glands. Et Vindue stod endnu paa Klem, og Lyden af det pladskende Springvand nedenfor fristede dem til at gaae derhen.

„Auelser kunne ikke beherkses,“ gjentog Melanie. „Huffer Du ikke Franciskanermunken i Salzburg, der siges altid at vide længe forud, hvornaar han bliver kaldt til Syge eller Døde? Undertiden bærer han sin

Gadedørsklokke lyde, længe førend der bliver trukket i den; andre Gange seer han tydeligt den Døende, om det end er en Person, der er ham aldeles fremmed!"

"Kjære Melanie, tal ikke om saadanne Ting i dette Djeblig; thi jeg er i den sidste Tid bleven saa svag og nervøs, at Du kunde berøve mig min Naturo." —

"Jeg troer, at Du har Ret," sagde Melanie og saae sig uroligt omkring; „Ursula maa lukke Vinduet og Gardinerne omhyggeligt til, for at holde Maaneskinnet ude."

Nej, Cyrilla ønskede at see Maaneskinnet og lod Ursula gaae et Par Minutter efter, at hendes Søster havde forladt hende. Hun havde med Lyst seet denne Maane tiltage, fra Balconen paa Freiland sammen med Rupert; — hun huskede at have seet den drage forbi som en let, straalende Halvmaane om Aftenen den Dag, da den mindeværdige Forklaring fandt Sted — og Alt, hvad Rupert dengang og de følgende Aftener havde sagt, steg tydeligt frem for hendes Huskommelse — og saa den sidste Maaneskinstour til Søen, da han havde hvistet: „Den næste Fuldmaane skulle vi see fra Windhorsts Taarne, Cyrilla!" Kun een Uge var forløben siden, og hvor megen Tvang, Ængstelse og Frygt var der ikke blevet sammentrængt

i dette korte Tidsrum! Hun havde med Bedrøvelse seet, at Zorndorff ikke umagede sig for at beherske eller skjule sin Følelser overfor hende, ja at han snarere søgte end søgede Lejlighed til at røbe dem. En forsigtig Hentydning som Melanie Dagen efter deres Hjemkomst havde gjort til Cyrillas Fremtidsplaner, havde opirret ham i den Grad, at han havde kastet den Bog, hvori han læste, paa Bordet med affindig Boldsomhed og forladt Værelset i ufordulgt Maseri. Vel havde han siden forsvaret sig, men Undskyldningerne vare værre end Fornærmelsen; og fra den Tid var Cyrillas halvt gjenoprettede Sjælefred forbi, og hendes Hovedsyssel havde i den sidste Tid været at mærke sig de to Medbejleres Ord og iagttage deres Ansigter — hun frygtede, at deres Medbejlerskab dog engang vilde bringe Sorg over dem alle. Hun gjenkaldte sig nu Aftenens Hændelser med ængstelig Omhu og kunde ikke finde nogen ny Grund til Bekymring. Melanie havde Ret; han havde været den Selvsamme, som han plejede at være, men — men hvorfor havde han vendt sig om ved Døren og seet saa alvorligt tilbage? Og hvorfor havde han siden endog stirret hende saa længe og tavs ind i Djnene? Dette lignede ham idetmindste ikke — ingenlunde. — Og hvorfor havde hun ikke spurgt ham om Grunden? Hun kunde ikke tage til Freiland næste Dag . . . Nej naturligviis . . .

Det var maaskee den ene af de to Jagtdage, han havde lovet denne kjedelige Capitain Maier, og Huset vilde være fuldt af Officerer. Skulde hun skrive? Det vilde ikke nytte; han vilde vist svare forsigtigt, og intet Andet end en Sammenkomst kunde tilfredsstille hende. Hvad vilde hun ikke give for at see ham blot i et eneste Minut!"

Hun fjælede sit Ansigt i sine Hænder og blev saa siddende i dybe Tanker, indtil hun hørte den Dør, ad hvilken Melanie havde forladt hendes Bærelse, gaae brat op, og følte et koldt Windpust trænge ind, der sejede forbi hende hen til det aabne Vindue og syntes at ryste de tunge Gardiner, der hindrede dets Udkomst. Hun foer op og udbrød: „Hvad er det? Hvem er der?"

Men Ingen svarede, og det faldt hende ind, at et aabent Vindue i et af Selskabsbærelserne maatte have voldt den Luftstrøm og Larm, der havde forstrækket hende saameget. „Hvis vi skulle have Tordenvejr," tænkte hun, „maa jeg helst lukke baade det og Døren." Idet hun til den Ende tog et Lys og fastede sine Øjne hen igjennem Bærelset, saae hun, eller troede at see, sin Fætter Rupert sidde ved Vinduet nærmest Døren med halvbortvendt Ansigt, medens Maanens Straaler legede sært paa Broderiet af hans Uniform. Hun hvistede hans Navn, førend den

umaadelige Usandsynlighed for, at han var kommen ind i hendes Bærelse paa sliq Maade og til sliq Tid, randt hende i Hu; men da han forblev aldeles ubevægelig, satte hun sit Lys paa Bordet, gik et Par Skridt henimod ham og stod voldsomt skjelvende, medens hun med neppe hørlig Aæst, og næsten uden at kunne drage Aanded, sagde: „Nupert . . . kjære Nupert . . . gjør mig ikke saa farfærdeligt angst . . . Du veed, jeg er ikke modig . . . det har jeg aldrig været . . . og er det nu mindre end nogenfinde!“

Hendes Hjerter bankede voldsomt, idet hun taug, for at oppebie det Svar, hun neppe kunde siges at vente — Skikkelsen rørte sig ikke — og hun skjulte sine Øjne i sine Hænder og spurgte sig selv — mon hun havde sovet? mon hun skulde drømme? Hun saae nøjere til end før, og det tyktes hende, at Farverne vare mattere — Omridset mindre tydeligt. Overbeviist om, at det kun var en Frembringelse af hendes Indbildningskraft, gik hun nu langsomt, men nogenlunde fast, hen til Vinduet og bemærkede, medens hun gjorde dette, at Synet efterhaanden blev aldeles gjennemsigtigt (Stolens Form kunde sees derigjennem) og omsider forsvandt aldeles.

Da vendte Cyrilla sig om fra Vinduet, og saae sig omkring med en Frygt, som ingen Fornuftanstrengelse mere var istand til at bevinge; men da

et nyt Vindpust luffede Døren med lydelig Larm, blev hendes Forfærdelse fuldstændig, og hun ringede med en saa usædvanlig Hefstighed, at hendes Kammerpige næsten i samme Øjeblik kom styrrende ind med en Blanding af Forbavselse og Skræk. Cyrillas Ansigt var ikke skikket til at fjerne nogle af Delene. Hun var døddbleg og skjælvede kjendeligt endnu, og der var noget Gyseligt i det tvungne Smil, hvorved hun bad hende „lukke det Vindue — og sige til hendes Søster, at hun ønskede at tale med hende strax.“

„Om ogsaa hendes Excellence har forladt sit Paaflædningsbærelse?“ spurgte Ursula.

„Ja. Sig, at det gjør mig meget ondt at maatte forstyrre hende, og det saa snart som muligt.“

Dengang Melanie kom ind i Bærelset, var Cyrilla aldeles fattet. Hun fortalte roligt og med saa Ord, hvad der var hændt, og endte med at forsikre sin forskrækkede Søster, at efter hendes bestemte Overbeviisning var den Skikkelse, hun havde seet, en reen Indbildning, et Blændværk, skabt af en overanstrengt Phantasi, der var bleven asmattet af den utaalelige Spænding, hvori hun havde tilbragt de sidste tre Maaneder. Hun bluedes over sig selv, fordi hun havde kunnet tillægge Slikt den ringeste Betyd-

ning — men . . . hun vilde overmaade gjerne see Rupert, hvis det var muligt.

„Troer Du, at der er tilfaldt ham Noget paa Hjemvejen — eller at han er uvel?“ spurgte Melanie.

„Nej, men jeg ønsker at tale med ham, inden han tager til Freiland imorgen. Kjære Melanie, kunde Du ikke for een Gangs Skyld gjøre en stor Anstrengelse og tage ud imorgen tidligt lidt før Fem? . . . Det vil overraske og glæde ham saa meget . . . og det vil være saadan en Bederkvælgelse for min Sjæl at see ham, om end kun et Par Minutter.“

Melanie holdt ikke af at gjøre Anstrengelser, eller overraske Folk, Klokken Fem om Morgen. Hun besluttede strax at sende Bud og lade forbyre; eller — det var bedre — Cyrilla skulde skrive et Par Linier, for at gjøre Nede for en saa usædvanlig Handling.

„En Nedegjorelse vilde ikke lykkes mig,“ sagde Cyrilla; „men lad mig ønske ham Godnat og give ham Lov til at see, saa meget han lyster, naar vi sees igjen, ad den taabelige Bekymring, jeg føler for ham.“

Billetten affendtes, og det varede kun meget kort, førend Svaret kom.

„Han maa have været oppe endnu,“ bemærkede Melanie.

„Ja, Deres Excellence! Baron Adlerkron sad og skrev i sit Arbejdsbrevbrev.“

„Melanie,“ hviskede Cyrilla halvt smilende, „han vil hverken nu eller nogensinde udlee . . . os . . . for vor venlige Betyrning for ham.“

Melanie udtrakke sin Haand efter Billetten. Cyrilla tøvede — derpaa gav hun hende den.

„Og,“ sagde Melanie skalkagtigt. „Der er ikke et Ord om mig deri; men Du seer, „han ogsaa var spjælsat med Tanker — bekymrede Tanker om Dig““. Jeg er nu særdeles tilbøjelig til at troe, at det, som Du har seet iaften, maa være . . .“

„Det var ikke Andet end en Regemliggjørelse af mine Tanker,“ afbrød Cyrilla hende; „men jeg betragter det som et saa afgjort Beviis for Svækkelse — om ikke Sygdom baade paa Sjæl og Legeme, — at jeg, dersom Sligt atter skulde hændes, vil holde det for nødvendigt at spørge en Læge.“

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde saa at vide, om han var klædt saaledes, som Du saa ham.“

„Gjør ikke flere Spørgsmaal,“ sagde Cyrilla benfaldende. „Du har allerede givet Ursula et formelig forskende Udseende; og nu Godnat for anden Gang!“

undskyld, at jeg har forstyrret Dig, og glem Alt, hvad jeg har sagt."

"Jeg kan ingensinde glemme det," svarede Melanie og skottede mistænksomt hen ad Vinduet til. „Ursula," tilføjede hun, idet hun pludseligt standsede, „flyt den Stol bort og træk herefter Gardinerne omhyggeligere for."

Femtende Capitel.

„Det er vist Rupert,“ sagde Cyrilla, da hun tredie Dagen efter de nysfortalte Hændelser hørte Hestehove skride hen over Steenbroen tæt ved deres Bopæl. „Na, see ud af Vinduet et Djeblik, Melanie; for jeg har allerede været saa tidt ude paa Balconnen i denne Morgen, at jeg frygter, Folkovre paa den anden Side af Pladsen skulle have lagt Mærke til mig.“

„Det er ikke Andre end Mr. de Klemmheim,“ svarede Melanie, idet hun tren ud under Balconhimmelen og saae hen imod ham, idet han standsede sin Hest nær ved den Rytterstatue, der stod paa det smukt brolagte aabne Rum nedefor; „han synes at iagttage en Flok Folk, der gaaer i et Slags Procession ind i den nærmeste Gade.“

„Spørg ham,“ sagde Cyrilla og nærmede sig tyft — „spørg ham, om Rupert er kommen tilbage fra Freiland imorges.“

Melanie vinkede ad ham. Han saae det ikke; thi hans Dine vare endnu fæstede paa Folkesloffen. Han talte med nogle Esternølere af den og vilde derpaa, idet han vendte brat med sin Hest, til at ride i den modsatte Retning, da han i det Samme saae hende oppe paa Balconnen.

„Jeg frygter, Mr. de Klemmheim,“ sagde hun, da hun bemærkede, at han var overordenligt bleg og vedblev at skotte tilbage over sin Skulder — „jeg frygter, at der er tilstødt en af Deres Folk Noget.“

„Jeg haaber dog ikke, at det er nogen af dem, Rupert commanderer,“ sagde Cyrilla, idet hun kom frem; „jeg veed, at han nærer personlig Hengivenhed for dem alle.“

„Tillad mig at bede Dem ikke at blive, hvor de ere,“ sagde Klemmheim hastigt; „der er skeet en skrækkelig Begivenhed, og . . . det vilde uidentivst ryste Dem at see den . . . den . . .“

„Er han saaret?“ spurgte Melanie deeltagende.

„Man siger det . . . undskyld mig . . . jeg maa strax tilbage til Casernen.“ Han førte i det Samme Haanden til Tindingen og gav sin Hest Sporene, og saasnart Hovslaget tabte sig i det Fjerne, hørte man Menneſker nærme sig mere afmaalt. Der syntes at hvile en usædvanlig Tavshed og Hvitidelighed over den fremskridende Mængde; og den Skikkelse, der,

tildækket med en Militairkappe, laa udstrakt paa et Slags Baare, havde Dødens Stivhed ved sig. Uagtet Skaren ikke kom hen imod Regeringsbygningen, var der dog kun Faa i den, der ikke saae hen paa denne — Melanie antog: paa dem, og søgte at drage Cyrilla ind i Bærelset; men hun enten kunde eller vilde ikke røre sig — en ubestemt Følelse af Skræk havde bemægtiget sig hendes Sind, da hun tydeligt saae en Officeersbue, Handsker og en Pistol ligge ved den usædvanligt høje Skikkelses Fødder. Den ene Haand hang bvid og stiv ned, og Kappen var, ved den Maade, hvorpaa Bærerne bevægede sig, gled den saa meget ned over hans Hoved, at dette og en Deel af en høj, klar Pande vare synlige. Idet Cyrillas Dine fæstede sig paa det lysebrune, krøllede Haar, blev hun næsten aldeles overvældet af en Fornemmelse af Mæthed og Evinmelbed og naaede kun med Vanskelighed sin Søster, som lige indensfor Binduet stod foroverbøjet med foldede Hænder og stirrede efter den bortgaaende Skare.

Cyrilla lagde sin Haand paa Melanies Arm, for at støtte sig, og hvilede: „Saae Du . . . tænkte Du . . . kunde det . . . kunde det være . . .“

„Nej — nej — nej — nej!“ raabte Melanie bestrøget; „det kan ikke være Rupert . . . nej, min kjæreste Pige . . . det er umuligt.“

„Figuren . . . Haaret . . .“ stammede Cyrilla sagte.

„Kjære Barn! der — der er andre Mænd her, der ere ligesaa høje og have ligesaa lyst Haar, som han . . . og vi kunne heller ikke engang see tydeligt.“

„Lad os spørge ad,“ udbrod Cyrilla hastigt, idet Haaret gjengav hende baade Styrke og Mod.

„Ring ikke, Cyrilla . . . Tjenestefolkene kunne ikke vide mere end vi. Vi maae spørge — vi maae tale med Vilhelm.“

De løb igjennem de mellemliggende Bærrelser; men ved Mellemdøren — saa stor var Banens Magt — standsede Melanie. Cyrilla aabnede begge Fløje, uden at betænke sig, og gik ind. Præsidenten var der ikke, Hun ringede, og en Tjener kom paa Djebliffet.

Paa Melanies Spørgsmaal svarede han, at „Hs. Excellence havde faaet en Expres fra Kronovrigheden for omtrent to Timer siden, men han var vist allerede kommen tilbage og befandt sig uidentvivel i sit Contoir i Stuen.“

„O, hent ham, hent ham!“ udbrod Cyrilla bøn-faldende; og for første Gang i sit Liv gik Melanie ned ad den private Trappe og ind i sin Mand's Contoir.

De næste Par Minutter vare maaskee de pünligste i Cyrillas Liv. Trivsel, Haab, Frygt og Fortvivlelse

jogge hverandre i vildt Urede gennem hendes Hjerne, idet hun gik frem og tilbage med usikre Trin og stundum slog sine Hænder sammen, stundum trykkede dem mod sin Pande, i frugtesløs Anstrengelse for at berolige sit stærkt bevægede Sind.

Melanies maalløse Skræk og bestige Graad, da hun kom tilbage, bestrykede, hvad Cyrilla mest frygtede. Det var et Forsøg paa at stufte sig selv, da hun spurgte: „Var det Rupert?“

Melanie svarede kun ved at hulke.

„Og han er saaret . . . farligt saaret . . . men der er Haab . . . Haab om hans Helbredelse . . . o Melanie, for Himlens Skyld sig idetmindste det!“

Men Melanie vendte sit Hoved bort og skjulte sit Ansigt.

„Tal!“ gispede Cyrilla og greb sin Søsters Arm. „Sig mig det, jeg maa høre. Dødsattelse er Grumhed efter hvad jeg har seet . . . Er han død?“

„Namt i Hjertet,“ svarede Melanie med den tungne No, man finder hos den, som forfærdes over en Andens Hestighed.

„Gud være mig naadig!“ udbrød Cyrilla med et halvkvalt Smerteskrig, idet hun kastede sig paa Knæ og forsøgte at mumle nogle uarticulerede Ord til Bøn. Hendes Legeme syntes rystet af en forbigaaende

Krampe, og derefter sank hun aldeles bevidstløs om paa Gulvet.

Melanie's Anstregelser for at bringe hende til sig selv vare frugtesløse. Røgen, som strax var bleven kaldt, var heldigere; men hvad baadede det? Med den tilbagevendende Bevidsthed fulgte bestandig Tankeurede, pünliche Husteforsøg, Udmattelse, derpaa en pludselig Grindring om Alt, hvad der var hændt, et levende Maleri af det gyselige tavje Tog paa Gaden, et undertrykt Skrig, et Par Sul og fornyet Bevidstløshed.

Præsidentens Sorg var dyb og ledsagedes af en trist Tankefuldhed, der foruroligede Melanie, saasnart hun havde Tid til at bemærke den. Han lukkede sig inde i sit Værelse i flere Timer og spurgte dernæst om sin Søstersøn, og da man sagde ham, at han ikke ventedes til Middag, lukkede han atter sin Dør og blev der, indtil det mørkned. Inden han forlod Freiland, var han bleven underrettet om Cyrillas Forlovelse med sin Fætter og havde stjenket den sit fuldkomne Bifald, men var dog bleven noget urolig for, hvad Virkning Efterretningen derom vilde gjøre paa hans Søstersøn; og hvor meget Zorndorff end havde Grund til at være paa sin Post, havde han dog ikke skjult sin Skinsyge paa eller sit Had til sin heldige Medbejler fuldkomment for sin Onkel.

Under saadanne Forhold kunde den Omstændighed, at han havde holdt sig borte i tre Dage, og at Rupert sidste Gang var seet den anden af disse tidligt om Morgen, ikke Andet end gjøre et dybt Indtryk paa Præsidenten; og det eneste Haab, der bekæmpede den Mistanke, som ideligt rejste sig i hans Sind, var Bisheden om, at hans Søstersøn kjendte Duellovenes Strengbed og efter al Sandsynlighed havde søgt at ved Flugten frelse sig fra den fastsatte Straf, dersom han havde Deel i den londsomsfulde Sag.

Det glædede derfor Præsidenten meget, da Zorn-dorff næste Dag paa sædvanlig Tid kom ind i Salen og efter et Par kolde, hverdags Condolenceord til ham spurgte efter sin Tante og hendes Søster med en Grad af Medfølelse, der ikke kunde være aldeles forstilt.

„Cyrilla siges at være bedre,“ svarede Præsidenten; „men jeg er tilbøjelig til at troe, at Dusket om at erfare alle Omstændighederne ved denne ulykkelige Tildragelse bevæger hende til at anstrenge sig for at synes saa. Melanie har naturligviis ikke forladt hende noget Øjeblik siden igaar Morges, og jeg venter heller ikke at see hende nu.“

Morbroderen og Søstersønnen sadde den ene Dag tilbords overfor hinanden, og saalænge Tjenerne vare inde, sagde ingen af dem et Ord. Saasnart de vare

under fire Dje, rejste Præsidenten sig, og idet han, som han var van, gik op og ned med Hænderne sammensfoldede bag paa Nyggen, mumlede han: „Jeg kan aldrig — jeg vil aldrig ansee Eligt for muligt.“ Han standsede derpaa brat foran Rupert og sagde hastigt: „Troer Du vel, at Rupert har skudt sig selv?“

„Man har sagt mig,“ svarede Zorndorff alvorligt, „at Lægerne eenstemmig have erklæret dette for afgjort.“

„De ere nogle Narre,“ udbrod Præsidenten, idet han vedblev sin Gang, „ja værre end Narre, thi en Mand, der udmærkede sig ved sin herlige Echarakter og strenge Opfyldelse af enhver Christenpligt — hans Minde have de brændemærket med Skjendsel.“

Zorndorff sad tavs og nippede til sin Kaffe.

„De have været taabelige nok til at lade sig vildlede af den Omstændighed, at Fingrene paa hans højre Haand vare sværtede; som om det ikke kunde være gjort af en Anden, for at bortlede Mistanken! Tro Du mig, Edouard,“ vedblev han, idet han kom tæt hen til sin Brodersøn og betragtede ham med et gjennemtrængende Blik, „det vil dog tilsidst vise sig, at Rupert er bleven tvungen til at duellere og skudt af En eller Anden, der har haft lønlige Grunde til at ønske ham afvejen.“

„Jeg kjender ikke Nogen i Erfort, der kunde nære saadanne Onsker med mere Himelighed, end jeg selv,“ svarede Zorndorff; „dog kan jeg give Dig den bestemte Forsikkring, at jeg ikke har løftet min Haand, for at skille ham ved Livet.“

„Der er aldrig blevet sagt Ord, som jeg mere ønskede at høre,“ udbrød Præsidenten med usædvanlig Barme; „og lad os nu gaae ind i Salen. Jeg har lovet at meddele Melanie al den Underretning, jeg kunde faae om den sørgelige Begivenhed.“

Zorndorff fulgte med sin Onkel til Bærelset ved Siden af Boudoirret, hvorfra Melanie kom dem imøde meget bleg og i dyb Sorg. Uden den Tilbageholdenbed, der ellers viste sig i hendes Udfærd mod Præsidenten, satte hun sig ved Siden af ham, tog hans Haand og yttrede Haab om, at Selvmordets Synd ikke længere klæbede ved Ruperts Minde.

„Hidtil er der ikke kommet Mere for Dagen, der kunde tjene til at kaste Lys paa det Punkt,“ svarede han; „men jeg kan tale, og Du kan høre, roligere end igaar, og jeg skal prøve paa at fremsætte Alt, hvad jeg har hørt og seet, saa tydelig som muligt for Dig. Vor uhykkelige Fætters Lig blev hændelsesviis opdaget af en Mand ved Navn Fischer, idet han tilligemed sin Broder gik gennem den Deel af Skoven, som ligger nærmest her ved Byen. Hans Opmærksomhed

valktes strax, da der var aabent i nogen Kraa-stand-deromkring og Mupert var iført sit Regiments velbekjendte Uniform — tilvenstre laa hans Kappe, Sabel og Hue, og tætved tilhøjre en tilsyneladende affskudt Pistol. Fischer ilede tilbage til Exfort, gav de nødvendige Oplysninger, og strax begave competente Folk, ledsagede af to eller tre Læger, sig til det beskrevne Sted, hvor Fischer og Kunstnedker Forster kort efter stødte til dem — han, i hvis Huus Mupert havde haft Værelser, siden han tog vertil. Forster gjenkjendte strax det døde Legeme og udsagde, at det var Baron Adlerkrans, og at denne havde forladt hans Huus den 22de August, Kloffen lidt over Fire om Morgenen, og ikke var kommen tilbage siden."

"Det maa kun have været et Par Timer efter, at han havde forladt os," sagde Melanie gysende. "villas Frygt var kun altfor grundet."

"Da jeg kom tilstede," vedblev Præsidenten, "var den lovbefalede Dissekering forbi — Uniformen var besunden fuld af Blod, og under og ved Siden af Liget saaes endnu større Blodpletter. I den venstre Side havde man bemærket et rundt Hul, som Lægerne strax havde erklæret gif beelt igjennem; dette viste sig at være Tilfældet, og mellem Skjorten og Vesten fandt man den Kugle, der havde dræbt ham."

"Han er dog vist død næsten i et Øjeblik?" sagde

Melanie med nogen Banskkelighed, da hendes Mand taug.

„Jeg frygter nej,“ svarede han, „skjøndt Lægerne erklærede Saaret for ligefrem dræbende. Da de adspurgtes, om de ansaae det for bevirket ved et Mord, et Selvmord eller en Hændelse, kom de til den hastige og, mener jeg, falske Slutning, at det var bibragt med egen Haand, enten det nu var skeet med Billie eller af Banvare.“

„Men hvilke Grunde havde De til dette skrækkelige Antagende?“ spurgte Melanie.

„Efter at have beskrevet Saaret,“ sagde Præsidenten, idet han tog nogle Papirer frem af sin Lomme og deriblandt valgte eet, som han holdt hen imod Vinduet, „sige de:

„Denne Mening bestyrkes ved den Omstændighed, at Pistolen er funden saa tæt ved den højre Haand, paa hvilken Fingrene ere sværtede — tilsyneladende som Følge af, at Krudtet er brændt løs paa Panden — og ligeledes ved den Kjendsgjerning, at Kuglen er gaaet heelt igjennem den Afdødes Legeme. Havde en anden Person skudt paa Baron Adlerkron, da maatte han ikke blot have været tæt inde paa ham, men ogsaa overordenligt lille af Væxt. Denne Synsmaade finder fremdeles Medhold i den Kjends-

gjerning, at der ingen Plyndring var fundet Sted, og at der ikke findes nogen Kjendetegn paa, at den Afdøde er falden for nogen anden Haand end sin egen." "

„Melanie,“ raabte en svag Røst fra Bærelset ved Siden af, „kom et Øjeblik herind.“

„Cyrilla har hørt os,“ sagde Melanie idet hun rejste sig; „men hun vilde i alle Tilfælde have krævet Oplysning om enhver Enkelthed.“

Strax efter blev Præsidenten kaldt ind, og da han gik langsomt ind i Boudoiret, rejste Zorndorff, hvis Tavshed havde bragt hans Nærværelse reent i Ferglemmelse, sig op, nærmede sig Døren, kastede sine Øjne ind i Bærelset, der nu mørknede af den kommende Skumring, og saa Cyrilla ligge paa en Søjle nær ved det aabne Vindue. Han forfærdedes over, at et Par Dage havde kunnet herje hendes Ydre saaledes — hendes Figur syntes at være skrumpet sammen under Folderne af hendes sorte Kjole — hendes Ansigt, der i sig selv var lille og fint, havde mistet hvert Spor af Farve, maaskee endog noget af sin Guld, thi hendes Øjne syntes, som det plejer at skee i slige Tilfælde, at være bleven mørkere og større; men hvad der gav hele hendes Person et trostesløst Præg, var, at hendes lange, fagre Haar, som, krøllet af Naturen, altid havde faldet i faste Lokker, nu,

skjøndt det var sat som sædvanligt, hang udfaldet og uordenligt ned paa begge Sider af hendes Ansigt.

Hun rakte Præsidenten sin Haand, bad ham sætte sig ned ved Siden af hende, og sagde, efter et Op- hold, med stor Anstrengelse: „Kunde jeg ikke — faae ham at see — een Gang endnu — blot i et Par Minutter — inden han bliver — jordet.“

„Umuligt, min kjære Cyrilla,“ svarede han med- følende.

„Jeg var tilstede ved hans Begravelse imorges.“

„Saa snart — saa snart —“ stammede hun.

„Den var paabuden af Kronøvrigheden, efter Raadsførsel med Militairautoriteterne,“ svarede han.

„Og hvor har man“ — hun skjulte sit Ansigt i sine Hænder, uden at kunne fuldføre Sætningen.

„Paa St. Leonhards Kirkegaard, men kun for Djebliffet, Cyrilla. Saasnart disse piinlige Under- søgelses ere forbi, bringe vi hans dyrebare Levninger til Windhorst.“

„Der ønsker jeg ogsaa at jordes,“ sagde hun med pludseligt Liv. „De vil ikke glemme, at — vi blive forenede i Graven — vil De love mig, at det skal blive saaledes?“

„Visseelig,“ sagde Præsiden alvorligt; „men De kjender for godt Deres Pligter som Christen til at lade Dem overvælde af Sorgen, og jeg haaber og

stoler paa, at De vil underkaste Dem den fornødne Møje for at bevare Deres Helbred."

"Jeg er rede til enhver Anstrengelse, som De maatte paalægge mig," sagde Cyrilla, idet hun pludseligt rejste sig fra sin tilbagelænedede Stilling og sad aldeles oprejst, „dersom De blot uforbeholdent vil sige mig Alt, hvad der vides om denne skrækkelige Begivenhed. Jeg hørte, hvad De sagde til Melanie for lidt siden — men det skete altsammen igaar; De maa udentvivel have hørt noget Mere idag?"

"Jeg har modtaget Forsters og Ehrhardts Udsagn," sagde Præsidenten, „og hvis De føler Dem vel nok til at høre derpaa, troer jeg, at jeg endnu kan forelæse Dem disse ved Dagens Lys. De veed maaskee, at det er i Forsters Gaard at Rupert . . ."

"Jeg veed det," sagde Cyrilla; „begynd."

„Anton Forster, Borger, Kunstsnedker o. s. v. o. s. v. o. s. v., udsagde:

Baron Adlerkron boede i min Gaard i to Aar; han var en Mand med en betydelig Formue, af et særdeles muntert Sind og yndet af Enhver, der kjendte ham. Den 14de April sidstleden holdt han sin 26de Fødselsdag og fortalte mig ved den Lejlighed, at det vilde blive den sidste, han kom til at tilbringe i min Gaard, da han stod i Begreb med at træde ud af Ar-

meen og leve paa sine Godser. Den 22de August Kloffen Fire om Morgenen horte jeg ham gaae omkring oppe i sine Bærelser, og da jeg vidste, at hans Tjener Ehrhardt var bleven sendt til Freiland om Alstenen, antog jeg, at han behøvede En til Hjælp, saa jeg gik op og spurgte ham, om jeg kunde være ham til nogen Nytte, han takkede mig paa sin sædvanlige venlige Maade, men sagde, at han ikke ønskede Noget. Idet jeg aabnede Døren, blev jeg vaer, at han havde stukket en Pistol i Lommen paa den Kappe, han havde kastet over sine Skuldre. Kort efter gik han ned ad Trapperne og ud af Huset, men idet han kom forbi Døren til mit Værksted, hvori jeg stod, bad han mig, dersom Ehrhardt kom til mig, at jeg da vilde bede ham vende tilbage til Freiland og blive der, indtil han (Baron Adlerkron) kom. Dette Grinde udrettede jeg og antog indtil igaar, at Baronen var paa Freiland. Jeg kan ikke troe det muligt, at denne muntre, lykkelige Mand har stukket sig selv — hans Død maa kunne forklares paa en anden Maade." "

Præsidenten lagde Documentet sammen og yttrede:

„Yderligere Grunde for dette Antagende kunde Forster ikke give. Ehrhardt, som De veed har staaet ti til tolv Aar i Muperts Tjeneste, var saa oprørt og kum-

merfuld, at det befandtes nødvendigt at opsætte Slutningen af Forbøret over ham indtil imorgen. Han stadfæstede imidlertid Forsters Vidnesbyrd ved følgende Udsagn:

„Den 21de bad Baron Adlerkron mig silde om Aftenen at tage til Freiland og bestille en Middag til sex Personer til næste Dag. Den Veked, som jeg siden fik af Hr. Forster, da jeg traf ham næste Morgen, gjorde, at jeg vendte tilbage til Freiland og blev der, uagtet min Herre ikke kom den 22de og heller ikke den 23de. Jeg ventede ham fra Time til Time — vidste, at at han ikke behøvede min Tjeneste, da der var Andre, som kunde udfylde min Plads, og al den Uro, jeg følte, fjernedes af Huusbovmeisteren Hr. Bader, som sagde, at Forretninger sikkert nok vare Aarsag i Opsættelsen. Igaar hørte vi af Gensdarm Klug den skrækkelige Begivenhed, der var skeet. Jeg troer ikke, at Baron Adlerkron har skudt sig selv; han var for gudfrygtig, for munter og meget for lykkelig til at begaae en saadan Handling.“

„Jeg har kun lidet Mere at tilføje,“ sagde Præsidenten, idet han vendte sig hen imod Cyrilla. „Erbhardt gjendkjente den fundne Pistol som en af Duperts; og da han blev udspurgt om, til hvilke Personer Mid-

dagsbordet paa Freiland var bleven bestilt, sagde han, at Major Arnheim, Capitainerne Stauffen og Maier og Lieutenanterne von Marold og Treumann vare indbudne — ingen af dem var imidlertid kommen."

"Men de kunne dog vist give nogen Oplysning," meente Melanie.

"Det maa man haabe, og saasnart som der er nedsat en *judicium mixtum*, ville de udentvivl blive forhorte."

Præsidenten taug, forsøgte derpaa at tale nogle alvorlige, fornuftige Trøsteord, men brød pludseligt af og udraabte: "Cyrilla, Deres Tab er uopretteligt — Gud give Dem Taalmod! Vi kunne ikke yde Dem Andet end vor Medfølelse."

Melanie skjenkede den Aften Thee i sorgfuld Tavshed og med taareblændte Øjne. Præsidenten flagede over Hovedpine og trak sig tidligt tilbage til sit Værelse, og Zordorff, som havde læst eller ladet, som om han læste, var aldrig saa snart vis paa, at hans Onkel ikke kunde høre ham længere, førend han sprang op, standsede Melanie og bad hende skaffe ham en Sammenkomst paa et Par Minutter med Cyrilla.

"Umuligt," svarede hun koldt. "Du kan ikke gjøre Dig noget Begreb om, hvad hun har lidt siden igaar, og at see Dig vilde kun bringe hendes Sind i et unødvendigt Røre."

„Dog vist ikke, naar jeg kan forsikre hende, at jeg ingen Tvist, ingen Duel har havt med Adlerkron?“

„Kan Du virkelig det?“ udbrod Melanie ivrigt. „Det vilde idetmindste befrie hendes Sind fra Frygt for at have været middelbar Marsag i hans Død. Vi gjorde Dig Uret, Eduard. Vi troede . . .“

„Lige meget hvad,“ raabte Jorndorff hastigt. „Jeg er forberedt paa saadan Mistanke, og finder den naturlig og rimelig. Min Attraa efter at fjerne den vil forhaabentlig forekomme Dig ligedan.“

„Ja, visjelig,“ sagde Melanie, idet hun aabnede Doren og hurtigt nærmede sig sin Søster, som, bøjet over den eneste Bog, der kun læses i Provølsens og Sorgens Tider, havde slaaet sine Hænder sammen over sin Pande, for at beskytte sine Dine mod det stærke Lysskjær fra den Lampe, der nu stod og brændte foran hende.

„Eduard er her, Cyrilla, og ønsker saa inderligt at see Dig. Han kommer, for at forsikre os, at han er uskyldig i den Brode, vi begge saa hastigt lagde ham til Last; at han ingen Tvist, ingen Dvekamp har havt med Rupert; og dette Budskab vil, haaber jeg, være en ligesaa stor Lise for Din Sjæl, som det har været for min.“

„Dersom jeg blot kunde troe det!“ sagde Cyrilla med et dybt Suf.

„Kan De mistænke mig ved en Lejlighed som denne?“ udraabte Zorndorff, idet han nærmede sig.

„Mistænke Dem!“ gjentog Cyrilla, idet hun rejste sig mat op, og taug derpaa. „Ja, Grev Zorndorff, jeg meer end mistænker Dem.“

„Det vidste jeg at De vilde,“ sagde han bittert; „De har imidlertid hørt Lægernes Skjøn.“

„Det har ikke den ringeste Bægt hos mig,“ svarede hun, „og vil ikke have det hos Nogen, der nogensinde har kjendt ham.“

„Maaskee; men tro idetmindste hvad jeg sagde til Melanie og er rede til at bekræfte for Dem med mit Ord.“

„Nævn ikke Grev,“ sagde Cyrilla; „De ved ikke, hvad det er.“

„Dette er haardt at bære,“ svarede ham med et Udseende af dyb Idmygelse, „meget haardt; men uagtet De ikke vil troe mine Ord, kunne mine Handlinger maaskee overbevise Dem. Harde' jeg skilt Deres Fætter ved Livet, vilde jeg ikke være her nu. Min eneste Udfigt til Frelse vilde have ligget i øjeblikkelig Flugt. Naar De overvejer dette og mine stærke Bevæggrunde til at undgaae at gjøre Noget, der rimeligviis vilde stille mig fra Dem . . .“

„Sig til ham, at han skal gaae, Melanie,“ sagde Cyrilla med en Røst saa svag, at den neppe kunde høres.

„Ikke førend jeg har sagt, hvor dyb en Medfølelse jeg nærer med Deres nuværende Lidelser, hvor oprigtigt jeg deeltager i Deres Sorg. Cyrilla, jeg tilstaaer, at jeg var skinsyg paa Adlerkroen . . . at jeg tilsidst næsten hadede ham; men ved Alt, hvad belligt er: kunde jeg nu sikkre Deres Lykke, og kalde ham tilbage til Livet, ved at opoffre min egen, da vilde jeg i dette Djeblik gjøre det med Medebonbed, med Blæde!“

Disse Ord, der udtaltes med Sandhedens Blod og med en yderst bekymret Nost, bragte Cyrilla til at see op. Udtrykket i hans Ansigt svækkede ikke i mindste Maade det Indtryk, de havde gjort. „Jeg haaber,“ sagde hun efter et Djebliks Tavsbed, „jeg haaber for Deres og for min Skyld, Grev Zorn-dorff, at jeg har gjort Dem Uret. Dersom De virkelig ikke har uskyldigt Blod paa Deres Samvittighed, dersom De ikke er Ophavsmand til denne min sidste og haardeste Prøvelse — da lad os skilles i Fred.“

Hun udstrakte sin Haand langsomt og med en vis Højtidelighed; hendes Læber stode aabne, hendes Djne vare forskende fæstede paa hans.

I et Djeblik syntes han at betænke sig; derpaa greb han hendes Haand og trykkede den til sine Læber, og styrkede, uden at gjøre noget nyt Forsøg paa at tale, ud af Bærelset.

Tertende Capitel.

Det gjenoptagne Forbør over Ehrhardt næste Dag og hans Besvarelser af Spørgsmaal angaaende hans afgangne Herres Sædvaner og Bekjendte frembode ikke synderlig Vejledning til yderligere Efterforskninger, førend han bemærkede: „Baron Adlerkron var sidste Uge hver Dag i Præsidenten, Grev Falkensteins Huus, og man antog, at han om meget kort Tid skulde giftes med sin Cousine, Mademoiselle d'Adlerkron. Han var der om Aftenen den 21de, og ved hans Tilbagekomst flyede jeg ham en Billet fra Kammerassessor, Grev Zorndorff. Han lod mig strax derpaa gaae, med de Ord, at det varede noget endnu, førend han gik i Seng, og bad mig — hvis jeg ikke brød mig om, at det var saa silde — at ride til Freiland og bestille Middagsmad til næste Dag. Om Billettens Indhold er jeg aldeles ubidende.“

Den 26de ds. tilstillede Undersøgelseskammeret Overretten en Indberetning, der endte, som følger:

„Skjøndt Lægerne ere af den Formening, at Baron Adlerkroen maa være falden for sin egen Haand, er der dog nogle Omstændigheder, der synes at godtgjøre det Modsatte; saasom den Af dødes glimrende Kaar og overordenligt mun- tre Sind — hans fuldkomne Tilfredshed med sin Skjæbne — den paa Freiland bestilte Mid- dag, og fornemmelig det paa Liget opdagede Saars Udseende, og den Kjendsgjerning, at Uni- formen hverken er forbrændt eller svæden der, hvor Kuglen er trængt ind. Dersom Baron Adlerkroen selv havde skilt sig ved Livet, vilde hans Klæder have baaret de sædvanlige Spor af Beskadigelse, og han vilde rimeligviis have affyret Pistolen imod en Deel af sit Legeme, der havde sikket ham en hurtigere og mindre smertefuld Død. For at kunne vedblive Un- dersøgelsen med noget Haab om et heldigt Udfald, maae vi ønske os for dette Tilfælde be- myndigede til at udstrække vore Efterforskninger til Personer af Militairstanden, uden at skulle oppebie Nedsættelsen af en *judicium mixtum*.“

Den attraaede Bemyndigelse blev tilstaaet, og Ci- vile og Militaire, Høje og Lave, imødesaae med Utaal-

modighed Udfaldet af en Retsjag, for hvilken Alle nærrede den dybeste Deeltagelse.

De militaire Myndigheder anmodedes om ikke at tilstaae nogen Officeer Permission, førend Undersøgelsen var endt.

De Grunde, som Vægerne havde anført til Støtte for deres Mening, toges for paany; men Forhørsdommeren ansaae dem for utilstrækkelige. Han indvendte, at den Omstændighed, at Pistolen var funden ved Siden af den Afgangne, ingenlunde godtgjorde, at han havde skudt sig selv; thi de sorte Pletter paa Fingrene kunde være satte der med Villie, for at fjerne Mistanken om Mord. At Baronen ikke var plyndret, vakte kun Formodning om, at han ikke var dræbt af Møvere; og Kuglen var gaaet gjennem hans Legeme i saa horizontal Retning, at man vanskeligt kunde antage et saadant Saar for tilføjet med egen Haand. I Betragtning af disse Omstændigheder formodede Retten, at Baron Adlerkron havde mistet sit Liv i en Duel, og at Deeltagerne i Forbrydelsen havde udsløttet ethvert Spor af den saa omhyggelig som muligt.

En Undersøgelse af den i Liget fundne Kugle ledte til den Opdagelse, at den var meget for stor til den Afdødes Pistol.

Retten, som heri fandt en Bestyrkelse af sin Me-

ning, udfoldede nu den nidkjæreste Virksomhed, for at opdage, hvem der havde myrdet en saa almindeligt elsket og begrædt ung Mand.

Den 29de August blev Præsident, Grev Falkenstein afhørt. Han svarede usfortøvet, at hans Svigerinde havde været forlovet med sin Fætter, Baron Adlerkron, og at de skulde have haft Bryllup om et Par Uger — at Adlerkron havde været i hans Huus indtil om Aftenen silde den 21de og talte om, at han havde i Sinde at spise til Middag paa Freiland næste Dag. Hvem der havde skilt ham ved Livet, havde han aldeles ingen Formodning om, men var derimod fuldkommen overbevist om, at her ikke forelaa noget Selvmordstilfælde.

At de Officerer, Ehrhardt havde nævngivet som dem, han antog for at være indbudne til Middag paa Freiland, kunde give nogen Oplysning om den ulykkelige Begivenhed, syntes mere end sandsynligt; de bleve derfor særskilt afhørte og enhver Forsigtighedsforholdsregel tagen, for at forhindre dem fra at spille under Dække med hverandre.

Major Arnheim erklærede, at han ikke havde seet Baron Adlerkron siden den 21de. Der Dag havde Adlerkron sagt i Casernegaarden, at han havde i Sinde at tilbringe den næste Dag paa Freiland, og dersom der ikke indtraf Noget, der forhindrede ham

fra at tage derud, vilde han lade ham (Arnheim) vide, at han kunde træffe et lille Selskab, han agtede at indbyde. Han (Arnheim) havde ikke hørt Mere til Sagen og sluttede, at enten var Selskabet opsat, eller Adlerkron havde glemt at sende Bud til ham.

Netten indvendte, at det var meget usandsynligt, at Arnheim ikke havde modtaget nogen ny Indbydelse, saasom der om Aftenen den 21de var blevet sendt udtrykkelige Ordre til at kunne modtage Gjæster til Freiland, hvilket neppe vilde være blevet holdt for nødvendigt, dersom Adlerkron ikke enten havde sendt dem Bud eller talt med dem. Arnheim svarede: „Jeg giver Dem mit Ord paa, at hvad jeg har sagt, er Sandhed.“

Capitainerne Maiers og Stauffens og Lieutenanterne von Marolds og Treumanns Udsagn gik ud paa det Samme; og hvorvel der var al Sandsynlighed for, at de havde talt med hverandre om Sagen, var det dog paa den anden Side heller ikke umuligt, at Adlerkron havde haft i Sinde at gjentage Indbydelserne til sine Benner om Morgen den 22de efter Duellen.

Men — havde en Duel fundet Sted — var der da ingen Secundanter? Det var ikke rimeligt, og man maatte forudsætte, at Adlerkrons havde været en Offi-
ceer, og da navnlig den, med hvem han stod paa den

fortroligste Fod. Under alle Omstændigheder var der Grund til at antage, at Adlerkrøns Venner vilde kunne give nogen Oplysning i Sagen; og efter nogle forsigtigt stillede Spørgsmaal blev det klart, at de to Officerer i hans Regiment, med hvem han havde plejet en usædvanligt fortrolig Dmgang, vare Major Arnheim og Capitain Stauffen; Sidsnævnte havde man ogsaa den 20de seet gaae op og ned ad Casernegaarden med Grev Zorndorff, og at domme efter deres Udseer havde de talt om Noget af Bigtighed.

Retten lod Grev Zorndorff hente, inden Officererne fik Lov til at gaae; men han erklærede sig for ude af Stand til at give de attraaede Oplysninger — huskede ikke at have haft nogen Samtale med Stauffen i Casernegaarden den 20de eller at have sendt Adlerkrøn noget Brev den 21de.

Medens dette Forhør fandt Sted, var der blevet sendt en Deputation fra Retten til Adlerkrøns Bærelse, for at undersøge hans Papirer. Den vendte meget snart tilbage med følgende Billetter og Breve.

1) En Billet, dat. den 20de August 1833 og undertegnet med Bogstaverne A. St.; den lød som følger:

• Jeg har talt med J. og tilkjendegivet ham Dine Ønsker paa en for Din Vre ikke krænkende Maade — han forlod mig, for at raad-

føre sig med Grev L. — J. er lige nu kommen tilbage og siger, at han ikke kan faae Sagen afgjort i Mindelighed, og at det maa blive ved den trufne Aftale. Han vil tale med Kl. og tilbyder selv at være Din Secundant — jeg kan ikke — Du kjender mine Grunde — Forherre bevare Dig!”

2) En Billet af 21de August 1833, undertegnet med Bogstavet J., saalydende:

„Jeg har ordnet Alt. Du ventes imorgen tidligt paa det fastsatte Sted.“

Begge Billetter uden Convolutter.

3) Et aabent Brev, skrevet med Baron Adlerkrøns Haand, til Mademoiselle d'Adlerkrøn, saalydende:

„Omsider, kjæreste Cyrilla! er mit Arrangement tilendebragt. Hvilket Arrangement? hører jeg Dig spørge. Det, der udkræves, naar Livets Usikkerhed forsøges ved, at det udsættes for den største Fare. Jeg er kommen i den Nødvendighed at modtage en Udfordring, som Du ville være forsikkert om at baade mine Grundsetninger og min brændende Hengivenhed for Dig have forhindret mig fra at give nogen som helst Grund til. Jeg skal derfor paany søge Sagen bilagt i Mindelighed, dersom det kan skee uden Meen for min Gre; men da jeg ikke kan gjøre Reg-

ning paa at faae Held med mine Bestræbelser, eller forudsee Udfaldet af en Duel, skriver jeg disse Linier, idet jeg erkjender det for en ufravigelig Pligt, i værste Tilfælde at underrette Dig om min Skjæbne og tillige at give Dig det eneste Beviis, jeg nu evner, paa min inderlige Elskov og min varme Taknemmelighed for Din Kjerlighed. Modtag altsaa, min elskede Cyrilla! indlagte Gavebrev, der vil sætte Dig i Besiddelse af Freiland og al den øvrige Gjendom, hoorover jeg selv har Naadighed. Farvel! Tanken om, at vi ville gjensees, skal, dersom jeg falder, lindre mig den Smerte, som det vil være at skilles fra Livet og fra Dig. Tak Melanie og Falkenstein for den Venlighed og det Venskab, de altid have viist mig. Jeg er ikke istand til at skrive mere, men forbliver selv i Døden med uformindsket Kjerlighed

Din inderligt hengivne

Adlerkron=Windhorst.

Erfort, d. 21. August 1833 — Kl. næsten Solv."

Det omtalte Document fandtes ved Siden af Brevet og var til Bitterlighed undertegnet af Arnheim og Stauffen.

Efter den nødvendige gjensidige Meddelelse mellem de civile og militaire Myndigheder bleve Jorndorff,

Arnheim og Stauffen satte fast og deres Boliger gennemjogte. Da man imidlertid ikke fandt Noget, der stod i nogensomhelst Forbindelse med den ulykkelige Sag, der var under Behandling, vedblev man Efterforskningerne ad den Vej, som viistes af de i Adlerkrons Bærelser fundne Papirer.

Yderligere adspurgt, negtede Grev Zorndorff at have skrevet den Billet, der var undertegnet med J. Competente Dommere jevnførte Haandskriften med Breve, der utvivlsomt vare skrevne af ham, og afgave det Skjøn, at Billetten og Brevene vare skrevne af den samme Haand.

Stauffen kunde i nogen Tid ikke forhøres mere. Sorg over Tabet af sin Ven og Bestyrtelse over sin egen Stilling havde rystet hans Helbred i en temmelig høj Grad.

Politi-Inspecteur Semmering gjorde nu den særdeles belejlige Meddelelse, at en Grev Lindesmar, der boede i Hôtel de Prusse, uagtet han havde lejet der indtil Juul, havde forlangt Pas til en Rejse til Italien, og at han havde faaet det, da der ikke forelaa nogen rimelig Grund til et Afslag.

Et Medlem af Undersøgelseskammeret begav sig strax til Hotellet, ledsaget af en Protocolsfører.

Lindesmar var ifærd med at give Ordre angaaende Indpakningen af sine Sager og syntes for-

stræffet over at see Criminalembeds mændene komme ind i sit Værelse. Efter at være underrettet om, at hans pludselige Beslutning om at forlade Export havde gjort det nødvendigt at udsørge ham i en Sag af Vigtighed, svarede han hastigt:

„Det kan jeg let forestille mig.“

Han blev paa Djeblikket opfordret til at forklare sig tydeligere — blev forvirret, og hans Forvirring blev saa snildt benyttet, at han tilsidst udbrod i de Ord:

„Gud give, at jeg ingensinde var kommen til Exfort, og at jeg var uskyldig i den Forbrydelse, jeg har begaaet! Deres Mistanke er velgrundet. Om Morgenen den 22de stod jeg Baron Adlerkron i en Duel; men man tirrede og ophidsede mig til denne Gjerning; havde Jorndorff ikke været, da var Alt blevet bilagt i Mindelighed. Da Adlerkron sank til Jorden, stod jeg i Begreb med at gjøre Ende paa mit eget Liv!“

Da han dernæst blev adspurgt af Undersøgelses-kammeret, gav han følgende Besvarelser og dermed forbundne Redegjørelse for Oprindelsen.

„Jeg mistede min Fader, da jeg var ti Aar gammel, og var derefter i Huset hos min Morfader Marquis de Vieuville i Frankrig, indtil jeg gik i mit tyvende Aar. Da vendte jeg tilbage til Tydskland og studerede *cameralia* ved Universiteterne i Heidelberg og Göt-

tingen. For omtrent tre Maanedes Siden kom jeg til Erfort, for at begynde min Carriere i mit Fædreland og, om muligt, opnaae en Ansættelse her. Jeg havde Ubefalingsbreve til Præsidenten, Grev Falkenstein, til Kammerdirecteur Hagfeld og til Kammerassessor, Grev Zorndorff og har bestandig besøgt deres Huse. Adlerkron kjendte jeg, da jeg var Barn, og han var staaet i et fortroligt Forhold til min Familie i over tyve Aar; jeg var derfor saa meget mere modtagelig for Brede, da Grev Zorndorff om Aftenen den 12te August fortalte mig, at han (Adlerkron) havde gjort mig latterlig for Falkensteins og blandt Andet sagt, at „det vilde vare længe, førend jeg fik Ansættelse.“ Næsten i samme Aandedræt yttrede Zorndorff, at blandt alle Officererne her var Adlerkron den, han mindst kunde lide; ja, han havde al Grund til at hade ham. Det krænkede mig at være bleven kimsjet ad overfor Folk, hvis gode Domsomme var mig saa magtpaaliggende; jeg gik derfor næste Dag til Lieutenant Klemmbein, med hvem jeg havde gjort Bekjendtskab i Heidelberg, bad ham tale med Adlerkron og, hvis han havde yttret hine Ord, da i mit Navn at kræve den Fyldestgjørelse, der tilkom mig. Klemmbein kom tilbage til mig samme Dag og sagde, at Adlerkron tilstod, at han udentvivl havde talt saaledes, men visselig ikke i den Hensigt at skade eller fornærme mig, endnn

mindre for at spotte mig. Medens Klemmbein endnu talte, kom Zorndorff. Da han havde hørt Adlerkrøns Svar, raabte han: „Dvo! den gode Herres Du synes ikke at staae til Jldvaaben. Medens de begge bejle til den samme sagre Dame, lader Lindesmar sig slaae af Marken ved en Manøvre, der sjeldent forfejler sin Virkning hos Kvinder, og nøjes med en tvetydig Undskyldning, der sendes ham gjennem en fælleds Ben.“ Efter Zorndorffs Raad bad jeg derpaa Klemmbein gaae til Adlerkrøn og sige ham, at intet Andet end en Undskyldning i Mademoiselle d'Adlerkrøns Paahør vilde tilfredsstille mig; og dette Bud bragte Klemmbein ham den 14de. Adlerkrøn sendte mig det Svar tilbage, at da han ingeniunde havde havt i Sinde at fornærme mig, vilde han gjerne give den attraaede Forklaring i Mademoiselle d'Adlerkrøns og Præsident von Falkensteins Nærværelse, og med denne Erklæring var jeg fuldkommen tilfreds. Den 15de kom Zorndorff imidlertid tilbage og fortalte mig paa den mest æggende Maade, at Adlerkrøn Aftenen iforvejen havde fortalt hele Sagen hos Præsidenten, og at min Dødsforsel var bleven strengt dadlet. Spiritet ober al Maade, sendte jeg strax Bud til ham og foreslog at mødes i Skoven lige udenfor Byen; men da Klemmbein fortalte mig, at Adlerkrøn havde samtykket og sendt Bud efter Stauffen, kølledes min Brede. Jeg sølte,

at jeg havde handlet ubesindigt, og bad Zorndorff, som var en god Bekjendt af Stauffen, om at søge Sagen bilagt, dersom det kunde skee uden Meen for min Hre. Den 20de sagde han mig imidlertid, at Stauffen ikke havde kunnet overtale Adlerkron til at opfylde sit første Lofte, og at han for sin Deel ikke kunde gjøre Mere for mig, da han paa Grund af nogle Betænkeligheder fra Stauffens Side selv havde vaataget sig at være Adlerkrons Secundant, og at denne ventede mig den 22de paa det aftalte Sted. Jeg veed nu kun altfor godt, at dersom Zorndorff ikke havde været, vilde denne skrækkelige Begivenhed aldrig være skeet. Da jeg spurgte ham, hvad jeg udsatte mig for, hvad Straf jeg paadrog mig, dersom Duellen blev bekjendt, beroligede han mig med det Svar: „Her, som andensseds, ere Dueller tilladte af Overbærelse.“ Jeg gik til Skoven, ledsaget af Zorndorff, der afhentede mig. Klemmheim var der allerede, og Adlerkron indfandt sig næsten umiddelbart derefter. Han kom strax hen imod mig og sagde:

„Her er jeg, Grev Lindesmar, for at give Dem den Oprijsning, som De forlanger, skjøndt jeg er aldeles vis paa aldrig at have fornærmet Dem med Forsæt.“

Jeg stod i Begreb med at række ham min Haand, da Zorndorff haanligt sagde:

„Vi ere dog uden al Tvivl ikke komne her, for

at høre paa saadanne Udbrud — istedetfor Taler maatte De hellere verke Skud." "

„Pistolerne bleve undersøgte af Secundanterne og ladte, og ti Skridt afmaalte. Efter at have lagt sin Kappe og Sabel tilside, indtog Alderkron sin Plads. Jeg svarede, men — ramte ikke. Alderkron skød med Forsæt meget for højt. Pistolerne bleve ladte paany, og nu æggede Zorndorff mig ved at hviske: „Vil De finde Dem i at blive behandlet saa aldeles en bagatelle? Sigt lavere!" "

„Jeg skød derpaa med det Onske at ramme . . . Alderkron sank til Jorden. Klemmbein og jeg styrtede hen imod ham, for at rejse ham op; men vi saae strax, at han var dødeligt saaret, da Blodet strømmede voldsomt ud fra hans venstre Side. „Forlad mig,“ sagde han med svag Røst, „jeg dør — tænk nu paa Eders egen Frelse. Jeg tilgiver Dig, Lindesmar — Du var kun et Nidstak for Zorndorff, som . . .“ Ude af Stand til at fuldføre Sætningen, gjorde han en Bevægelse med Haanden, ligesom for at tilskynde os til at flye, mumlede derpaa noget Mere, hvorefter jeg dog kun kunde skjelne Ordene „Cyrilla“ og „gjen-sees,“ og efter et Par Krampetrækninger — døde han. Jeg var ude af mig selv af Rummer og Skræk, og vilde gjerne have givet mit Liv for at være uskyldig i den Forbrydelse, jeg havde begaaet. Jeg gjorde

Zorndorff bittere Bebrejdelser; men med sin sædvanlige Kulde sagde han, at han ikke havde Tid at spille paa unyttige Ord — vor Belsærd udkrævede Handling; og efter mange Forslag, der alle gjordes af ham, bleve vi tilsidst enige om ikke at tilstaae Noget og og overtale Stauffen — vor eneste Medvider — til at bevare vor Hemmelighed. Adlerkrøns Pistol blev affkudt og lagt ved Siden af Liget; Zorndorff sværtede sin Haand paa min Pistol og indgned dernæst Fingrene paa Adlerkrøns højre Haand, idet han sagde, at dette vilde lede til Formodning om, at han havde begaaet et Selvmord. Vi udjævned, saa godt vi kunde, den sandede Jord, hvori vore Fodtrin havde sat altfor kjendelige Spor, og vendte ad forskjellige Veje tilbage til Erfort. Zorndorff fortalte mig om Eftermiddagen, at det havde kostet ham megen Møje at berolige Stauffen, som var fortvivlet over sin Vens Skjæbne; men at han tilsidst havde sagt, at han for Klemmbeins Skyld ikke vilde give nogen Oplysning, førend han nødtes dertil af vedkommende Myndigheder. Zorndorff tilføjede: „For min Deel er jeg aldeles bestemt paa ikke at bekjende, om end Alle skulde vidne imod mig.“

Adspurgt, om de havde været ledsagede af en Bæge, svarede Grev Lindesmar:

„Zorndorff sagde, at vi helst maatte have saa saa Medvidere som muligt, men at han havde bevæget en

til at vente i Havnebytten, som kun laa kort fra Stedet."

Lindesmar blev sat i Baretægtsfængsel, og samme Dag bleve Klemmbein og Stauffen fængslede. Den Sidste tilstod uden Betænkning, at den Billet, undertegnet N. St., der var fundet i Adlerkrøns Bærelser, var skrevet af ham, og berettede:

„Den 15de August sendte Adlerkron Bud til mig og sagde, at Grev Lindesmar havde krævet ham til Regnskab for en velmeent Bemærkning, som han havde gjort en Aften paa Freiland, idet han nemlig havde beklaget, at Lindesmar maatte vente saa længe paa Ansættelse, og bedt Præsidenten anvende sin Indflydelse for ham. Adlerkron anmodede mig om, dersom Duellen skulde finde Sted, da at være hans Secundant; men jeg afflog det, idet jeg gjorde temmelig udførligt Nede for mine Grunde og lovede at gjøre Alt, hvad jeg evnede, for at faae Sagen tilfredsstillende ordnet — hvilket Adlerkron, som var aldeles ligefrem, uforbeholdent sagde at han oprigtigt ønskede. Zorndorff kom kort efter op til mig, for at gjøre mig nogle Spørgsmaal paa Lindesmars Vegne; denne havde — sagde han — en stærk Mistanke om, at Adlerkrøns Mod var blevet overvurderet: han røbede en saa afgjort Uttraa efter at komme fra Sagen for enhver Priis. Dette krænkede mig høiligt, og jeg

sagde til Jorndorff, at det var en Skam at tale saaledes — at han snarere burde stræbe at tage Bindet fra Lindesmars Djne, og gjøre Alt, hvad han kunde, for at forebygge en Duel, der ikke kunde bringe den Udæskende nogen Ære. Den 20de kom Jorndorff imidlertid atter til mig og forsikkrede, at han havde fundet det umuligt at bevæge Lindesmar til at høre paa Forklaringer. Jeg fortalte ham derpaa, at jeg havde afflaaet at være Adlerkrøns Secundant, og han tilbød øjeblikkeligt selv at paatage sig dette Hverv. Strax efter skrev jeg det Brev, der nylig er blevet viist mig."

Gavebrevet, som han havde underskrevet til Bitterlighed, blev nu forelagt ham, og han tilføjede: „Den 21de sendte Adlerkrøn Bud efter mig og Major Arnheim; han underrettede os derpaa om, at han for otte til fjorten Dage siden var bleven forlovet med sin Cousine, Mademoiselle d'Adlerkrøn, sagde, at han ønskede at skjenke hende Freiland, og bad os at medundertegne Gavebrevet, som han forelagde os. Vi gjorde dette, efter at han havde underskrevet og forseglet det i vor Nærværelse. Arnheim havde ikke den ringeste Anelse om hans Bevæggrunde til denne usædvanlige Handlemaade; han var aldeles uvidende om Alt, hvad der vedrørte den ulykkelige Sag; men da

jeg skrev mit Navn, havde jeg en pünlig Forudsølelse af, at jeg medundertegnede Adlerkrøns sidste Willie."

Paa Spørgsmaalet om, hvorfor han ej havde forebygget Duellen ved Meddelelse til vedkommende Myndigheder, svarede han:

"De kjender vore Duelllove bedre, end jeg, men ikke det Benskab, der gjennem Mar har bestaaet mellem Adlerkrøn og mig. Havde jeg røbet ham, da vilde jeg ikke alene have paadraget ham en uendelig Mængde Ubehageligheder; men selve Lovens Strengbed vilde have ramt ham haardt, og jeg vilde have mistet min Officeersære. Naar De overvejer dette og mit Haab om, at Duellen ikke skulde finde Sted eller, om den gjorde det, vilde faae et heldigt Udfald og forblive ubekjendt, da vil De neppe dadle min Dpførsel."

Major Arnheim gjentog hvad han havde sagt første Gang, og forsikkrede tillige, at da han havde undertegnet Gavebrevet, antog han, at hans Ven Adlerkrøn blot havde ønsket at overraske sin Cousine, for hvem han nærede en overordenlig Hengivenhed, med en usædvanligt kostbar Foræring.

Major Arnheim blev derpaa frigiten og vendte tilbage til sine Tjenesteplichter, Stauffen blev løsladt paa Gresord og Klemmheim samme Dag underkastet et udførligt Forhør. Han vedgik usorbeholdent sin

Delagtighed i den sørgelige Begivenhed — han vidste tilfulde, hvad han havde udsat sig for, saasom han havde studeret Jura i Heidelberg, hvor han havde gjort Grev Lindesmars Bekjendtskab. Siden havde han imidlertid foretrukket den militaire Vej, var traadt ind i Armeen for omtrent to Aar siden og havde hele Tiden garnisoneret i Erfort.

Anmodet om at aflægge en detailleret Beretning om Duellen, gjorde han dette i følgende Ord:

„Den 13de August kom Lindesmar til mig og sagde, at han var bleven krænket og haanet af Adlerkron, som i Præsidentens og hans Families Nærværelse havde gjort sig lystig over, at det traf ud med hans Ansættelse i Erfort — Zorndorff havde gjentaget hele Samtalen for ham. Jeg indvendte, at det kun lignede Adlerkron meget lidt at gjøre sig lystig over Andre paa en uædel Maade; men Lindesmar var forbitret, forlangte, at jeg uførtøvet skulde begjære Oprensning paa hans Vegne, og anmodede mig med det Samme om at være hans Secundant. Jeg gik strax til Adlerkron, som sagde, at, da han talte om Lindesmar, havde han udentvivl brugt de omtalte Ord, men afgjort nok ikke med Ringeaagt og ikke i den Hensigt at krænke ham, efterdi han flere end een Gang havde indstændigt opfordret Præsidenten til at anvende sin Indflydelse, for at forebygge, at han atter blev

tilfidesat. Jeg gjentog alt dette for Lindesmar, som var fuldkommen tilfreds med Forklaringen og vilde have ladet Sagen fare, dersom Zorndorffs djævelske Paasagn og Spot ikke havde været; han kom nemlig ind, medens vi endnu drøftede Sagen. Jeg husker ikke nøje, hvad han sagde; men det var i ethvert Tilfælde nok, til at jeg næste Dag paany maatte gaae til Adlerkron og sige, at Lindesmar ikke vilde tage Udfordringen tilbage, medmindre han samtykkede i at gjøre Undskyldning i Mademoiselle d'Adlerkrons Paahør! Ad dette uventede Forlangende smilede Adlerkron, men svarede efter et Par Minutters Betænkning, at da det aldrig i mindste Maade havde været hans Agt at fornærme Grev Lindesmar, havde han Intet imod at sige dette i sin Cousines Paahør, og at dersom Lindesmar troede, at hans velmeente Yttring havde nedsat ham i Præsidentens Dømmeme, vilde han endnu samme Aften søge at gjøre Skaden god igjen og bringe Alt i Orden. Da jeg sagde alt dette til Lindesmar, blev han fuldkommen beroliget; og det overraskede mig derfor høilig, at han den 15de atter bad mig bringe Adlerkron en fjendtlig Besked. Om Aftenen den 21de sendte Lindesmar mig en Billet, hvori han anmodede mig om at mødes med ham næste Morgen Kl. 4 i Skoven udenfor Byen. Jeg gik derud — traf Lindesmar og Zorndorff, og sårar derpaa Adlerkron. Han nærmede

sig Linderemar og yttrede nogle forsonlige Ord; men Zorndorff lagde sig imellem, og det blev da bestemt, at de skulde fyre tre Gange. Zorndorff foreslog, i Egenkab af Adlerkrons Secundant, fem Skridts Fra-stand. Jeg fordrede ti idetmindste, og derpaa begyndte den ulykkelige Duel. Jeg undersøgte begge Pistolerne, ligesom jeg efter Zorndorffs Begjæring tillige ladede dem. De vare af selsamme Construction, saa at enhver af dem fik sit eget Baaben. Linderemar fyrede og skød forbi — Adlerkron sigtede slet ikke, han fyrede med Billie i Luften, og jeg troede, at Linderemar efter et saadant Beviis paa Skaansel vilde have fundet sig fyldestgjort. Zorndorff paastod imidlertid, at Pistolerne maatte lades paany; og da Linderemar igjen beredte sig til at fyre, syntes Adlerkron forbavset over en saadan uventet lumpen Opførsel. Et Djeblisk efter straktes han, dødeligt saaret, til Jorden. Vi prøvede paa at rejse ham op; men han bad os om at lade dette fare, og jeg saae da, at Kuglen var trængt ind i hans Side, og at Blodet strømmede ud af Saaret med skrækkelig Voldsomhed. Han talte et Par Ord — ønskede, at vi vilde søge at frelse os ved Flugten — tilgav Linderemar og døde med sin Cousines Navn paa Læberne. Jeg var altfor rystet til at skjenke hans Ord nogen Opmærksomhed; men jeg kan mindes, at Linderemar var i en til Afstand grændsende Tilstand,

og at han beskyldte Zorndorff for at være Marsag i alt det Skete. Efter at der var foreslaaet forskjellige Planer til at skjule Adlerkrøns Levninger, sagde Zorndorff, at det var bedst at lade Liget blive, hvor det var, og at udlette ethvert Spor, der kunde lede til Formodning om, at der havde fundet en Duel Sted. Medens han satte Sablen og Huen ilave, affød jeg Pistolen og lagde den ved Adlerkrøns Haand, og Zorndorff sværtede omhyggeligt Fingerne paa denne. Vi forlode Stedet, efter at have lovet hverandre at bevare vor skrækkelige Hemmelighed i dybeste Tavshed. Jeg troer at burde tilføje, at De neppe vil bevæge Zorndorff til at vedgaae sin Deelagtighed i denne sorgelige Sag, da han sagde, at han hellere vilde underkaste sig Tortur end bekjende; og det kan jeg godt forestille mig, thi han har hele Tiden handlet som en Skurk. Han havde paa taget sig at bevæge Dr. Hurtig til at opholde sig i Narnehytten; men da jeg tilbød at hente ham, viste det sig, at han ikke havde gjort sig denne Ulejlighed, og da jeg bebrejdede ham hans utilgivelige Ligegyldighed, svarede han koldt: „Hvad vilde Dr. Hurtig have baadet os? Lad os hellere glæde os over, at Gen Færre er bleven deelagtig i vor Hemmelighed.“

„Han paatog sig dernæst at underrette Stauffen om Duellens ulykkelige Udfald. Indtil da havde jeg

ikke vidst, at han var bleven raadspurgt. Adlerkron fævnedes ikke den 22de og 23de, da han endnu havde Permission."

Det er unødvendigt her at følge den ombyggelige Undersøgelse, der fremdeles foretoges i Sagen — Lægeskjonnets Revision ved Medicinalcollegiet og Krydsforhøret over Lindermar og Klemmbein, af hvem der imidlertid ikke kunde faaes synderligt mere Underretning. Da det var tilstrækkeligt oplyst, at Adlerkron, efter aabenbart at have fyret i Luften, blev paa det samme Sted og saae sin Modstander ind i Ansigtet, spurgte Forhørsdommeren Lindermar, hvorledes han kunde forsvare for sig selv at have fyret anden Gang paa en Mand, som et Djeblik iforvejen havde skaanet hans Liv, og som ved sin skjodesløse Stilling viste, hvor megen Lid han satte til sin Modstanders Højmodighed. Lindermars Ydre bar Præg af den voldsomme Kummer, idet han svarede: „Skaan mig for Guds Skyld! Jeg føler allerede i fuldt Maal det Lave i min Udfærd. Zorndorff benyttede sig af min naturlige Hestighed og hidfede mig til Forbittrelse i et Djeblik, da der ikke var Tid til Eftertanke."

Syttende Capitel.

Zorndorf havde et Par Dage efter sin Fængseling faaet et Feberanfald og var saa længe syg, og derefter saa affræftet, at der forløb flere Uger, førend hans Læge tillod, at han toges i Forhør. Strax da han kom for, besvarede han de sædvanlige Spørgsmaal om sin Fødsel, Familie, Opdragelse, Livsstilling o. s. v. o. s. v. o. s. v., med fornem No; men saasnart Forespørgslerne toge en alvorligere Retning, kom han i en saa forbittret og bevæget Sindstemning, at Forhørsdommeren afbrød ham med de Ord:

„Grev Zorndorff, Deres ophidsede Sindstilstand gjør det umuligt for mig at vedblive Forhøret over Dem idag“; og han blev ført tilbage til sit Fængsel uden yderligere Forklaring.

Det havde nu viist sig, at Lindesmar og Klemmhein havde havt Ret i det Antagende, at Zorndorff ikke vilde bekjende redebont og usorbeholdent, saaledes

som de havde gjort; og man besluttede at tilbejbringe de mest flaaende Beviser imod ham, inden man atter lod ham komme for.

Hans Huusholderske Frederika Schulze toges i Ed og udsagde, at om Aftenen den 21de August havde Grev Torndorff bedt hende kalde paa ham næste Morgen Kl. lidt over Tre. Det gjorde hun og saae, at han, saasnart han var paaklædt, gik til Hôtel de Prusse, der laa i deres Nabolav. Efter omtrent halvanden Times Forløb kom han hjem og gik ind i sit Paaklædningsværelse, med de Ord, at han maatte have sine Hænder vaskede. Hun lagde da Mærke til, at hans højre Haand var sværtet, og da hun siden tog Haandklædet bort, saae hun ogsaa nogle sorte Striber derpaa. Huuslinnedet var ikke blevet vasket siden, og hun kunde, hvis det gjordes usdigt, fremlægge Haandklædet. Dette ønskede man, og hun tilføjede derpaa: „Greven var grumme ilde ved at have tabt sin Seglring, medens han var ude at spadserere den Morgen; men da jeg bad ham sige mig, hvor han havde været, i den Hensigt selv at see efter den, saa sagde han til mig, at da det var Torvedag, var Ringen rimeligviis allerede funden af en af de Bønder, han havde mødt, da han gik ud af Byen.“

Der blev strax ledt om Ringen i den Deel af

Skoven, hvor Duellen havde fundet Sted, og Ejeren af Hôtel de Prusse, Johann Baer, toges i Forhør.

„Han huskede den 22. August af en meget smertelig Grund — den Dag havde han mistet sit yngste Barn Kl. To om Morgenens. Klokkeren omtrent eet Kvarteer til Fire, idet han bar sit døde lille Barn ned til et Bærelse i Stuetagen, var Grev Zorndorff strax kommen ind i Hotellet og gaaet ovenpaa. Han havde spurgt, om Grev Lindesmar var oppe; og da Dpvarter Anton Sporl svarede, at Greven længe havde været paaklædt, havde han yttret: „„Han lader til at være punktligere, end jeg.““ — De forlode Huset sammen strax efter.“

Dpvarter Sporl bekræftede Baers Udsagn; ligeledes Bærelsepigen Martha Gofmann. Den Sidste tilføjede, „at Grev Lindesmar kom med et blegt og ængsteligt Udseende tilbage til Hotellet, og ikke havde spist Noget hele Dagen. Sen ad Middag havde han gaaet saa uroligt omkring i sit Bærelse og sukket og talt med sig selv, at hun af Nysgjerrighed havde lyttet ved Døren og tydeligt hørt Ordene: „„Zorndorff — Zorndorff — hvad har De gjort!““ — Da hun den 24de hørte, at en Officeer var funden død i Skoven, var det strax faldet hende ind, at Greven maatte kjende Noget til Sagen.“

De, der vare blevne udsendte, for at lede om

Zorndorffs Ring, vare ikke saa heldige at finde den, skjøndt Sanden blev endevendt og sældet; men da det var blevet almindelig bekjendt, hvad man savnede, og en Belønning var bleven udlovet, gik en fattig Dagssejer og hans Søster næste Dag kort efter Solens Opgang ud til Stedet, i Haab om bedre Held. I det den Sidste gik hen til et Fyrtretæ lidt borte, for at hænge et Tørklæde med deres Frokost i paa en af de laverehængende Grene, saae hun en Hjorteskindshandske ligge paa den og fandt til sin store Glæde, ved nærmere Eftersyn, at den indeholdt en Guldsegling, der rimeligviis var tagen usforvarende af Haanden tilligemed Handsken. De vendte strax tilbage til Exfort, fik den lovede Belønning og afgave næste Dag den fornødne Forklaring for Retten.

Hvorvel der nu neppe kunde næres nogen Tvivl om, at dette var den Ring, som Zorndorff havde omtalt for sin Huusholderske, da ikke alene Zorndorffs Baaben var indgravet deri, men paa Indersiden tillige Bogstaverne E. G. v. Z. (Edouard Graf von Zorndorff), saa holdt man det dog for raadeligt at udspørge Frederika Schulze om Sagen, og hun erklærede usfortøvet, at det var den Ring, Greven altid bar og aldrig tog af sin Finger, undtagen for at forsegle sine Breve.

Hun blev derpaa adspurgt, om hun kunde huske,

at der var blevet sendt nogen Billetter eller Breve til Mogensomhølst i Byen, enten den 21de August eller kort før; og efter et Øjeblik's Betænkning svarede hun: „Grevens selv bad mig sildigt den samme Dag bringe en Billet for ham til Baron Adlerkrøns Bopæl; og sendte med det Samme sin Tjener til Kammerrevisor Klinghardt med en Pakke vigtige Papirer og en anden Billet.“

Forhørsdommeren gik selv til Kammerrevisoren og fandt — efter at have seet efter i Embedspapirerne — under Nr. 1233 en

„Indberetning om Indtægterne af Kronlandene Sennheim og Streck.“

Klinghardt huskede øjeblikkeligt, at Zorndorff var Referent i denne Sag, og at han havde faaet en Billet fra ham derom. Denne blev ogsaa snart funden og var af Vigtighed, da den var dateret:

„Erfort, d. 21. August 1833, Kl. 8 Aften,“
og aabenbart var forseglet med den Ring, der var i Rettens Hænder.

For imidlertid at gjøre Beviset uomtvisteligt, tog man baade en Graveur og en Medailleur paa Naad; og derefter blev Grev Zorndorff tagen i Forhør.

Sygdom, Fængsel, og maaskee nogle andre Grunde, gjorde i Forening, at han saae daarlig ud, og endda blegere end ellers; men han nærmede sig ligesaa ro-

ligt og tog Plads i den fremsatte Stol med samme uforstyrrede Skjodesløshed, som om han havde været i en Selskabsfal og skulde til at begynde den ligegyldigste Samtale. Han fortrod rimeligviis den Heflighed, han forrige Gang havde viist; thi da han blev opfordret til at meddele, hvor han havde været den 21de August, og hvormed sysselsat, svarede han roligt:

„Jeg forlod ikke mine Bærelser hele Dagen, da jeg havde vigtige Forretninger at varetage.“

Forhørsdommeren. „Hvoraf kommer det, at De husker den Dag saa nøje?“

Zorndorff. „Min Hukommelse svigter mig sjældent.“

Forhørsdommeren. „Da kan De naturligviis huske, med hvilke Forretninger De var sysselsat?“

Zorndorff. „Ja, visjelig . . . men jeg kan ikke troe, at jeg behøver her at gjøre Rede for mine Eysler som Embedsmand i Statens Tjeneste.“

Forhørsdommeren. „Man kræver det af Dem.“

Zorndorff. „Jeg skrev en Indberetning om Kronlandene Sennheim og Streck.“

Forhørsdommeren. „Hvad foretog De Dem med Indberetningen, da den var færdig?“

Zorndorff. „Jeg sendte den om Aftenen den 21de til Kammerrevisor Klinghardt.“

Forhørsdommeren. „Med eller uden Billet fra Dem?“

Zorndorff. „Med en Billet fra mig . . . Maa jeg spørge, af hvad Grund De attraaer disse Oplysninger?“

Forhørsdommeren. „Gjenkjender De denne Haand?“ (Man rakte ham Brevet til Klinghardt.)

Zorndorff. „Det er den Billet, De nylig omtalte — hvorledes er den kommen i Deres Hænder?“

Forhørsdommeren. Vil De nu undersøge denne Billet — og den, der er funden i Baron Adlerkrøns Bærelse (Den blev forelagt ham) og vedgaae, at Haandskriften er fuldkommen eens?*)

Zorndorff. „Der kan være mange Folk, hvis Haandskrift ligner min; jeg vil ingenlunde bestride Ligheden.“

Forhørsdommeren. „Der synes ikke at mangle Andet end Adresse og Segl, for . . .“

Zorndorff (afbryder ham roligt). „Et Seglet

*) Det er aabenbart, at Forhørsdommeren ved denne Bemærkning søgte at skjule for Zorndorff, at det var hans Ønske at faae ham til at vedgaae, at han havde benyttet sin Signetring om Aftenen den 21de August.

(Forfatterindens Anm.)

fattes, er imidlertid af nogen Betydning — det er lettere at efterligne en Haandskrift end at gravere et Baaben."

Forhørsdommeren. „Seglet paa Klinghardts Billet er altsaa Deres?"

Zorndorff. „Utvivlsomt."

Forhørsdommeren. „Dg det er afgjort, at De skrev til ham om Aftenen den 21de?"

Zorndorff (utaalmodigt). „Det har jeg allerede sagt." (Efter et Dphold tilføiede han): „Maa jeg spørge om der er Rimelighed for, at min Anmodning om en Sammenkomst med Grev Lindesmar vil blive opfyldt? Jeg vilde lide et betydeligt Pengetab, dersom han skulde forlade Erfort, uden at jeg fik talt med ham."

Forhørsdommeren (uden at tage Hensyn til den sidste Deel af hans Bemærkning). „Det er rimeligviis den Lindesmar, der boede i Hôtel de Prusse for nogen Tid siden — han boer der ikke længere — det er over en Maaned siden, at han forlangte Pas — jeg troer, for at rejse udenlands."

Zorndorff havde vanskeligt ved at skjule sin Glæde over dette Svar, skjøndt han lod, som om han ærgrede sig over sit Tab og tilføiede, at „han ikke burde have stølet paa Nogen efter saa kort et Bekjendtskab."

Forhørsdommeren. „Man siger dog, at De har staaet paa en særdeles fortrolig Fod med ham.“

Zorndorff. „Kun tilsyneladende. Paa Grund af en særlig Ubefalingskrivelse maatte jeg vise ham nogen Opmærksomhed.“

Forhørsdommeren. „Hov om ham. Siig mig, hvorledes De tilbragte Dagen den 22de August.“

Zorndorff. „Da jeg ikke havde presserende Forretninger, blev jeg næsten hele Dagen hjemme.“

Forhørsdommeren. „Da man imidlertid bestemt har paaftaaet, at De forlod Deres Bopæl meget tidligt om Morgen den Dag, maa jeg bede Dem om at være nøjagtigere i Deres Svar.“

Zorndorff. „Hvem siger, at jeg gik tidligt ud den 22de?“

Forhørsdommeren. „Det have mange Folk sagt — baade Mænd og Kvinder, hvis Forklaringer vi ikke have nogen Grund til at betragte med Mistillid.“

Zorndorff. „Forklaringer!“ . . .

Forhørsdommeren. „Vi vide, Grev Zorndorff! at De den Morgen efter Deres eget Onske blev vakt Kl. lidt over Tre. Vedgaaer De dette eller ej?“

Zorndorff. „De maatte hellere spørge den Person, der vakte mig.“

Forhørsdommeren. „De ønsker altsaa virkelig, at Deres Huusholderiske skal komme Deres Hu-kommelse til Hjælp?“

Zorndorff. „Nej . . . jeg . . . jeg husker at være gaaet ud kort efter den Tid, De omtaler.“

Forhørsdommeren. „I hvilken Hensigt?“

Zorndorff. „For at træffe Lindesmar, som skyldte mig nogle Penge.“

Forhørsdommeren. „Traf De ham?“

Zorndorff. „Ja; men jeg kom til ubelejlige Tid — Baer's Barn var nylig død, og Lindesmar havde ingen Penge.“

Forhørsdommeren. „Hvor længe blev De hos Lindesmar?“

Zorndorff. „Kun meget faa Minutter — der var trist i Hotellet, og vi gik ud at spadserere.“

Forhørsdommeren. „Mødte De Noget?“

Zorndorff. „Dertil var det for tidligt.“

Forhørsdommeren. „Der siges dog, at da Deres Spadseretour var tilende, traf De sammen med nogle Bekjendte.“

Zorndorff. „Hvem siger det?“

Forhørsdommeren. „Med nogle Officerer af Garnisonen her.“

Zorndorff. „Jeg er ingen Ynder af de Militaire.“

Forhørsdommeren. „Meget mnligt; men det beviser ikke, at De ikke traf sammen med saadanne den omtalte Morgen.“

Zorndorff. „Blis mig dem, der sige, at de traf sammen med mig.“

(Man havde truffet den Forholdsregel, at Brev Lindesmar og Lieutenant Klemmhein under dette Forhør opholdt sig i særskilte Stuer tæt ved Forhørsbærelset, og at, naar der ringedes een Gang, skulde Klemmhein, og to Gange, Lindesmar komme. Paa det aftalte Tegn traadte Klemmhein ind.)

Zorndorff (overrasket). „Klemmhein! . . . De her?“

Klemmhein blev anmodet om at trække sig tilbage, uden at tale, og Forhørsdommeren spurgte Zorndorff, om han ikke havde truffet denne Officeer om Morgen den 22de.

Zorndorff saae mørkt til Jorden, uden at svare.

Forhørsdommeren. „Kjender De denne Ring?“
(Han viste ham den, der var funden i Nærheden af Gjerningsstedet).

Zorndorff foer sammen; han blev dødbleg, vedblev at fæste sine Øjne paa Ringen med et forskædet Blik og stammede: „Ja — ja — jeg tabte — jeg mener — jeg gav — Lindesmar den for sex til otte Uger siden.“

Forhørsdommeren. „Ja saa! Hvorledes kan De da have forseglet en Billet dermed den 21de August?“

Zorndorff stirrede tabs paa Ringen.

Forhørsdommeren. „Kan De opklare denne Modsigelse?“

Zorndorff. „Lindesmar — var her endnu dengang . . .“

Forhørsdommeren gav det ventede Tegn, og Lindesmar nærmede sig dem.

Forhørsdommeren (til Lindesmar). „Har denne Ring nogensinde været i Deres Værge?“

Lindesmar. „Ingensinde.“

Forhørsdommeren. „Skylder De Grev Zorndorff Penge?“

Lindesmar (vender sig forbitret om imod Zorndorff). „Har jeg nogensinde, saalænge vi have kjendt hinanden, laant den mindste Ubetydelighed af Dem, Grev Zorndorff?“

Forhørsdommeren gav Lindesmar Tegn til at trække sig tilbage, uden at oppebie Svar paa sit fortorne Spørgsmaal, og vendte sig derpaa til Grev Zorndorff, der havde bedækket sine Øjne med sin Haand.

„Da jeg sagde, at Lindesmar ikke længe var i Hôtel de Prusse, drog De deraf den urigtige Slutning,

ning, at han havde begivet sig paa den Rejse til Italien, hvortil De tilskyndede ham saa stærkt — han og Klemmhein bleve satte fast førend De, og disse saavel som Stauffen have usorbeholdent fortalt enhver Omstændighed vedrørende den ulykkelige Tildragelse, som De endnu paaistaar at være uvidende om. Alt hvad De i denne beklagelsesværdige Sag har sagt, gjort og skrevet til Klemmhein, Lindesmar og Stauffen, har man — det kan jeg højtideligt forsikre Dem — indhentet Kundskab om ad officiel Vej, og de fornødne Documenter ligge nu færdige til Paakjendelse; men det er ikke alene levende Væsner, der vidne imod dem — livløse Ting afgive næsten ligesaa stærke Beviser. Jeg behøver ikke at forklare dem de Omstændigheder, der ledsagede Fundet af Deres Ring, eller den Slutning, man har draget af dette Haandklæde (han pegede paa det Klæde, der var bragt af Zorndorffs Huusholderste og smudset af sorte Striber), eller af dette (Lindesmars Pistol og tilhørende Kugle bleve lagte foran ham). De veed Alt; men Forhørskammeret er ligesaa godt underrettet, og det nytter ikke, at De længere prøver paa at skuffe Dem selv med Hensyn til den Stilling, hvori De befinder Dem.“

Zorndorff, der under denne Tiltale ikke en eneste Gang havde løftet sine Øjne fra Jorden, rejste sig nu ivejret og fremsførte med stor Nøje de Ord: „Jeg er

altfor betagen til at forklare mig — til — til at bekjende i dette Ojeblik. Forund mig Tid — Tid til at ende denne sidste, saa forfærdelige indre Kamp.“

Forhørsdommeren. „Derjom De foretrækker at skrive, Grev Zorndorff! skal man bringe Dem de fornødne Materialier ind paa Deres Bærelse.“

Zorndorff modtog strax dette Tilbud, og en Time efter fik Forhørsdommeren følgende Brev fra ham:

„Jeg føler altfor dybt, i hvor høj Grad jeg fortjener at foragtes og afføyes af Enhverjomhelst, der kommer til Kundskab om den beklagelsesværdige Begivenhed, der sandt Sted den 22de August sidstleden, til at ville besmykke min Forbrydelse i nogensjomhelst Henseende; ej heller skal jeg i mindste Maade søge at dæmpe den retfærdige Harmen ved at beskrive de Sjælslidelser, jeg har udstaaet, siden den blev begaaet, men strax erklære, at jeg var Adlerkrons Morder. Lindesmar var kun et Redskab, der brugtes og misbrugtes af mig, og Adlerkron søgte i sin Dødskamp at trøste ham ved denne Forsikkring, hvortil han maastee bevægedes af hans Angerstaarer og fortvibledede Udbrud. Der var kun een Bevæggrund, der drev mig til denne Ugjerning — men en, der var saa stærk, at den bragte mig til at overse alle de Farer, hvoraf den var omgiven: jeg elskede Cyrilla von Adlerkron og svoer de to Mænd Undergang, der i den senere Tid havde

været mine Medbejlere og bleve foretrukne for mig ved alle Lejligheder. Jeg fremkaldte en Strid imellem dem, intriguerede uafsladeligt, indtil det kom til en Duel, i den Tanke, at, naar blot den Ene faldt, maatte den Anden søge Frelse i Flugten, og (Taabe som jeg var) at Cyrilla da skulde blive min! . . . Man skaane mig for at berette, ved hvilke Mænker Adlerkrøns Død voldtes; det vil være nok, naar jeg vedgaaer, at jeg forvanskede en velmeent Yttring af ham for Lindesmar — at jeg æggede Sidstnævnte til at sende ham en Udfordring — sagde til ham, at man var over med Dueller her — misbrugte den Tillid, han satte til mig ved at onmode mig om at søge Sagen bilagt paa hæderlig Maade — at jeg tilbød . . . paanødte Adlerkrøn mig selv som Secundant — at jeg virkelig skrev det Brev til ham, som nu er i Deres Hænder — selv hentede Lindesmar den 22de og derefter spillede hans Modstanders Secundant. Jeg tilstaaer, at jeg, for at sikke mig et Drab som Udfald af Duellen, foreslog en Fraastand af kun fem Skridt — at Klemmbein ikke vilde samtykke heri, — og at jeg for det andet skud opirrede Lindesmars pirrelige Sind ved en Spot og derpaa opfordrede ham til at staae roligere og sigte lavere . . . Adlerkrøns Secundant var en æreløs Midding — vil De . . . vil Enhver.

sige — og jeg har ikke et eneste Ord at anføre til min Retfærdiggjørelse . . . Naagtet jeg havde paataget mig at tilvejebringe en Læge ved denne Lejlighed, undlod jeg med Forsæt at gjøre dette — den Tanke, at den Gne maatte døe, havde saa aldeles bemægtiget sig mit Sind . . . Det var mig, der foreslog at kaste Selvmordets Skygge paa den, der paa een Gang var et Doffer for min Kjerlighed og for mit Had. Jeg gjorde Alt, hvad jeg mægtede, for at fremkalde dette Resultat; og . . . Cyrilla von Adlerkron vilde lettere glemme en Mand, som var falden for sin egen Haand, end en, hvis Liv var blevet et Doffer for en overdreven Gresfølelse. Jeg behøver neppe at tilføje, at jeg kastede min Handske paa et Træ eller paa Jorden og uforvarende tilligemed den en Ring, hvorpaa jeg satte saa megen Priis, at jeg, dersom Samvittigheden ikke havde gjort mig feig for første Gang i mit Liv, vilde have ledt efter den, hvad det end skulde have gjeldt. At jeg af al Magt søgte at bevæge Lindesmar til at flye til Italien, af Frygt for at hans Sønderknuselse og Anger skulde forlede ham til at udvise en mod mine Planer fjendsk Fremfærd, være Slutningen af denne min Bekjendelse. Alle de yderligere Dplysninger, der maatte udfræves til at fuldstændiggjøre Beviiset, skal jeg redebont give

i det endelige Forhør, der ventelig vil finde Sted om een eller to Dage.

Erfort Fængsel, den 7de October 1833.

Zorndorff."

I dette endelige Forhør, den 10de, 12te og 13de October, gjentog Zorndorff, Lindermar og Klemm-
hein, deres Bekjendelser med nogle faa uvæsenlige
Tilføjelser. De fik hver sin Defensor. Den 26de
bleve samtlige Vidnesbyrd og Acter tilligemed det
skrevne Forsvar for enhver især oversendt „das Justiz-
collegium," der paadømmer Criminelsager i første In-
stans; men først den følgende 9de November kom den
paagjeldende Assessor's Referat og Rættens Kjendelse
til det erfortske Publicums Kundskab.

Attende Capitel.

Cyrillas Fortvielse, da hun modtog Ruperts Brev, er umulig at beskrive — ikke engang Melanie fik Udgang til hendes Bærelse i flere Timer efter; om Aftenen var hun imidlertid atter i Salen — bad atter Præsidenten indstændigt om at sige hende hele Sandheden, og lyttede dernæst med aandeløs Opmærksomhed, medens han med tilkæmpet Fatning forelæste Lindesmars og Klemmheins skrevne Udsagn eller snarere Bekjendelser. For Skildringen af Ruperts sidste Øjeblikke maatte hendes Styrke dog næsten bukke under, og den voldte hende en saa aabenbar Smerte, at Melanie stod i Begreb med at afbryde sin Mand, hvorfra hun imidlertid affrækkedes ved Cyrillas bønfuldende Djekast og Tegn. Han endte, og efter et langt Ophold yttrede Melanie med nogen Bitterhed:

„Af et Menneske at være, der erklærer at nære Benskab, saaledes som Capitain Stauffen sagde at

nære for vor stakkels, kjære Rupert, maa jeg sige, at han viste en utilgiveligt egenkjerlig Opførsel imod ham."

"Han er en Præsteson," svarede Præsidenten tørt, "og affkyer Dueller, hvad . . . hvad Enhver burde gjøre."

"Harde Rupert blot henvendt sig til Major Arnheim!" vedblev Melanie.

"Han var altfor betænksom til at indvillige en Mand, der om meget kort Tid skal giftes, i en saadan Sag. Det sagde Arnheim selv idag?"

"Hvad Edouard vedkommer . . ." begyndte hun dernæst langsomt.

"Nævn ham ikke," sagde Præsidenten og rejste sig. "Derksom han ikke kan fralægge sig og modbevise de Beskyldninger, der idag ere komne for Lyset imod ham, da er han brødefuldere end selve denne vaklende, iilsindede Person, denne Lindesmar. Men," tilføjede han med kjendeligt skjelvende Røst, — "men vi ville ikke fordømme ham uhørt. Det er ikke umuligt eller engang usandsynligt, at Lindesmar og Klemmheim ere blevne enige om at vælte Skylden over paa ham, for at rense sig selv. Dette er mit sidste og eneste Haab, og jeg vil klynge mig dertil, saalænge jeg kan."

Dette gjorde Melanie og Cyrilla ogsaa, men af

Grunde, der vare ubekjendte for alle Andre end dem selv. De attraaede at sørge uden Samvittighedsnag.

Da Cyrilla og Melanie selvfølgelig ikke kom sammen med Bellegardes og ikke ønskede at see nogen af deres øvrige Bekjendte i Erfort, toge de igjen ud til Freiland; Præsidenten forlod dem, for at tilbringe en kort Tid hos sin ulykkelige Svoger, General Zorn-dorff. Efter Cyrillas Anmodning stødte Præsten fra Windhorst snart til dem, og da hun næsten mindedes hvert Ord af Ruperts Samtale med ham den sidste Dag, de havde været sammen, havde hun en sorgblandet Glæde af at bringe den Plan til Udførelse, der dengang var bragt paa Bane, og overdrage Englmann den ham da tilbudne Bygning og Jord, paa Vilkaar at han skulde boe i Rebnecolonien og overtage hele Ledelsen af denne. Da Præsidenten kom ud til dem og fik Cyrillas utrættelige Bestræbelser i denne Sag at høre, fattede han Haab om, at dette, ved at drage hendes Sind bort fra Sorgen, vilde gaae hendes Helbred, og opmuntrede hende ved alle de Midler, der stode i hans Magt, til at blive ved. Meente han end, at hun betænkte Præsten, Skolerne og Hospitalet altfor rigeligt, saa sagde han det dog ej; ligesaa lidt gjorde han Indvendinger mod Conrad af Waldenburgs Nærværelse; denne havde nemlig uventet indfundet sig en Morgen og syntes ikke at have andet

Formaal end at gaae omkring med Cyrilla, roe hende paa Søen og oplede de saa vilde Blomster, der endnu vare at finde.

Et mere forandret Huus, end Freiland, er det neppe muligt at tænke sig. Tavshed og Tristhed vare traadte istedetfor de muntre Stemmer og Toner, der engang havde lydt indensfor dets Mure; man modtog ingen Gjæster; og da Bellegardes, der havde anlagt den dybeste Sorg for Rupert, engang havde udbedt sig en Sammenkomst, bleve de saa forfærdede og nedslaaede over Alt, hvad de saae og hørte — saa smerteligt betagne af den Contrast, der traadte dem imøde, og saa overvældede af Bevidstheden om, at et Medlem af deres Familie havde voldt den Ulykke, der omgav dem, at de græd mere, end de talte; de hastede derfor bort fra Sorgens Bolig, medens de hvistende forsikkrede hverandre, at de aldrig mere vilde besvære en Familie, hvis Kummer for Fremtiden maatte fornyes ved deres Nærværelse, og hvem deres Deeltagelse næsten maatte synes Spot.

„Henri,“ sagde Madame de Bellegarde til sin Mand, da han efter deres Hjemkomst var ifærd med at forlade dem, „jeg saae Dig tale med Præsidenten — naturligviis om Victor.“

„Ja, først viste han sig særdeles uvillig til at give mig nogensomhelst Oplysning; men da jeg omhygge-

ligt undgik at gjøre stødende Hentydninger til Jorndorffs Opførsel og ikke prøvede paa noget unyttigt Forsvar for Victor, sagde han mig, at man sandsynligviis vilde tage Hensyn til, at han var opdragen i Frankrig, hvor Cassationsdomstolen i Aaret 1818—19 kjendte for Ret, at hverken Blessering eller Drab i Dueller kunde betragtes som en Forbrydelse, saasom der er en intention commune -- *réciprocité et simultanéité d'attaque et de défense* *). At han havde studeret ved to tydske Universiteter, hvor Dueller idetmindste ikke bleve straffede særdeles strengt, talte ogsaa til Fordeel for ham, og hans korte, kun to Maaneders Ophold her tilstedede Muligheden af, at hans Defensor veraabte sig paa en ignorantia juris, hvorved han vel nok kunde slippe med otte til ti Mars Fængsel.

„Og det kalder De at slippe!“ udbrod Julie de Lindesmar.

Mr. de Bellegarde traf paa Skuldrene. „Jo mindre vi tale derom, desto bedre, Julie — det Hele er en fortvivlet, uhæderlig Sag, og man kalde det længe nok uforsættligt Drab — jeg har aldrig hørt

---

*) *Essai historique et critique sur le duel, d'après notre législation et nos mœurs. Par Brillat et Savarin. Paris, 1819. Projet de législation sur le duels. Par M. Richard d'Aallauch. Paris, 1819. (Forfatterindens Anm.)*

tale om noget Tilfælde, der mere lignede et cavaleermæssigt Mord."

De sidste Sommerdage vare forbi, og Efterhøstens brune og gule Løv begyndte at lægge sig over Bange og Alleer. Dag efter Dag besøgte Cyrilla sin Landsby, uagtet Melanie, der altsidst ledsagede hende, søgte at overtale hende til at bære mere Omhu for sin Helbred og undgaae Taagen ved Floden. "Jeg har saa Meget at gjøre og saa lidt Tid," svarede hun bestandigt, og hendes Søster forstod det, som om hun frygtede, at den nærforestaaende Vinter skulde begynde, førend Colonisthusene bleve til at beboe. Cyrilla gav ingen Forklaring; men Præsten og Conrad, der altid ledsagede hende, vidste godt, at Tanken om Døden aldeles havde bemægtiget sig hendes Sind, og at hendes eneste Ønske nu var at gjøre sine Medmennesker noget Godt, førend hendes korte Levetid var tilende. Hun undredes over, hvor lidt Indhold Ordet Død hidtil havde havt for hende — hvor ubestemte hendes Tanker — hvor fjern og utydelig Udsigten havde været. Nu, da den altid stod for hende, skiftede alle hendes Omgivelser Udseende — hun beredte sig med rolig Resignation til at forlade en Verden, fuld af Prøvelser og Sorg, med saa store Forhaabninger om tilkommende Lyksalighed, at Intet uden

den naturlige Angst for den sidste Strid dæmpede hendes Utaalmodighed efter Frigjørelsen.

Hendes lange Samtaler med Præsten, der gjerne begyndtes af ham med en Erindring fra Ruperts Ynglingsaar, men altid endte med en Drøftelse af de betydningsfuldeste theologiske Spørgsmaal, afbrødes ikke sjældent af Melanie, hvis Udflugter ad Synernes Vej i Forstningen vakte Deeltagelse, men tilsidst Forfærdelse hos hendes gamle Ven Englmann. Han fandt, at hendes Aand var et Chaos af Tanker og Phantasier — en sær Blanding af Lærdom og Overtro — der ikke stødte Troen fra sig, men dog helst optog lidt af Alt, og at hun var saa mærkeligt lettroende i nogle, men saa vantroe i andre Henseender, at han neppe holdt det for muligt at gjenoprette sund Tro og Sjælefred hos en saadan flakkende Forstand og svævende Phantasi.

Præsidenten, som var urolig og bekymret for sin Søstersøn og ikke længere optagen af Bøger eller Blade, hørte tidt paa en eller anden Deel af deres Samtale; og en Aften, da hun, efter at have gjort en Udflugt til de forskjellige Planeter i vort System, Cigjennem hvilken det blev klart, at Schlegels Idee, at Nærmelse til Solen er Nærmelse til Saligheden, havde fundet Naade for hendes Øjne) var vendt tilbage til Jorden og havde svævet fra den mosaiske

Fortælling om Skabelsen til de geologiske Forskninger gennem Millioner Aar i samme Hensigt, opskræmmedes hun ved at høre hans Nøst hviste tæt ved hendes Øre:

„Melanie, Du har smagt Frugten af Kundskabens Træ — forladt Edens Have for stedse, og aandelige Torne og Tidsler ville for Fremtiden blive Din Lod.“

Hun vilde til at svare; men i det Samme kom en Tjener ind og flyede Præsidenten et Brev, der var blevet sendt med Express fra Erfort. Hans Dine gik hurtigt hen over det første Par Linier, og han begav sig derpaa skyndsomt ind i et andet Bærelse.

Der var en Tid, da en saadan Hændelse ikke vilde have afbrudt den meste hverdags Samtale paa Freiland. Da Beboerne imidlertid nu levede i daglig Angst for en Tilvært i deres Sorg, lagde de Mærke til enhver Ubetydelighed; og den Omstændighed, at Præsidenten havde forladt Bærelset med sit Brev, blev hvissende erklæret for et slemt Marsel. Efter i nogen Tid at have forgjæves ventet paa hans Tilbagekomst, fattede de den Tanke, at en af dem burde gaae ind til ham og spørge, om Brevet handlede om Zorndorff. Melanie og Cyrilla saae spørgende paa hinanden og gik derpaa sammen hen i Døren til det Bærelse, han havde begivet sig ind i. De saae ham sidde i den nærmeste Stol i en Stilling,

der røbede den største Sønderknuselse, med et meget langt Brev foran sig, paa hvilket hans Dine vare fæstede, uagtet han ikke syntes at læse.

Det var en Afskrift af Zorndorffs Brev til Forhørsdommeren; og i den Grad havde Tilintetgjørelsen af alle hans Forhaabninger og Stadfæstelsen af hans værste Frygt betaget hans Sind, at han, endog da Melanie stod ved Siden af ham, først fandt det umuligt at tale og tabt rakte hende Brevet.

Enten fordi hun vidste, at baade Cyrillas og hendes Mands Dine vare fæstede paa hende, eller maa skee fordi hun kjendte Zorndorffs Charakter bedre, end den Sidste formodede, viste hun sig mindre overrasket og forfækket, end han ventede.

„Du fatter ikke det Lave i hans Dpførsel,“ sagde han med sagte, dyb Røst.

„Jo,“ svarede hun langsomt; „jeg har fra først af haft Formodning om hans Bevæggrunde.“

„Bevæggrunde,“ gjentog han bittert; „der er Bevæggrunde, og det stærke, til de fleste Forbrydelser; men hans er en Sammensætning af Alt, hvad der er lavt og æreløst, og end ikke den heftigste Lidenskab, der nogensinde har været til, kan noget eneste Djæblif undskylde en saadan Dpførsel. Melanie,“ tilføjede han højtideligt, „lad denne koldblodige, udtænkte Morder aldrig blive nævnt i mit Paahør.“

Hvor forfærdelig Præsidenten end saae ud i dette Ojeblik, havde Cyrilla dog Mod til at udrække sin Haand og tage Brevet fra ham. Melanie prøvede paa at lægge sig imellem.

„Du maa ikke lade hende see det, Wilhelm; det vil fremkalde en unødvendig Sindsbevægelse hos hende, og hun har ikke Styrke til at bære nogen Forøvelse i en Sorg, der allerede har bragt hende paa Gravens Bred . . . Cyrilla, min kjæreste Pige . . . læs ikke hvad der bekjendes af en Mand, som aabenbart var fra sin Samling, da han skrev.“

Men Brevet var allerede i Cyrillas Haand, og de iagttog nu begge med Bekymring hendes Ansigt, medens hun læste Tilstaaelsen af, at Kjerlighed til hende havde været Bevæggrunden til den grusomme Gjerning, der havde styrtet dem og saa mange Familier i Glendighed. Hun græd ikke, medens hun læste Brevet, og yttrede ikke et Ord, da hun gav Præsidenten det tilbage; men hun havde neppe forladt Bærelset, førend hun satte sig ned og, idet hun lænede sig tilbage, aabenbart mere død end levende mumlede: „O, Melanie, mit sidste Haab er udslukt — min værste Frygt stadfæstet — jeg er skyldig i . . . Ruperts Død!“

„Du!“ udbrød Melanie, idet hun lod, som om hun misforstod hende. „Kjære Cyrilla, nær ikke en

saadan Tanke noget eneste Djeblik. Hvorledes kunde Du forhindre Edouard fra at elske Dig?"

„Melanie . . . havde hiin Dag i Spaa ikke været . . . da vilde han ingen Skingrund have havt til at tilintetgjøre min Lykke — ingen Magt til at anrette en saadan trostesløs Tilstand iblandt os!"

„Lad os hellere begræde Vilhelms Strengbed," sagde Melanie, der, som Ophavet til hiin ulykkelige Begivenhed, fandt det nødvendigt at skyde Skylden paa Andre. „Havde vi tordet tale til ham, da vilde eet Ord have fjernet vore Banskkeligheder og alle Hindringer for . . . for . . ."

Cyrilla gav sin Søster Tegn til at tie, begrov nogle Djeblikke sit Ansigt i sine Hænder, rejste sig derpaa, drog hende hen imod Døren og sagde: „Gaa med mig til mit Bærelse; jeg ønsker ikke at være alene nu."

Melanie fulgte hende ned ad den brede, stærkt oplyste Trappe, til den høje, eensomme Vestibule med dens Søjler og Marmorborde; der standsede Cyrilla, saae sig omkring og sagde: „Lad mig atter vække Mindet om hine sidste ti lykkelige Dage, som jeg neppe torde nyde — saa stor var min Frygt for hiin samvittighedsløse, grumme Mands Rænker! Hvert Bærelse i denne Bygning, hver Plet af Gaardens Omraade fremstiller Rupert for mig med hans altid glade

Udseende og lykkelige Sind! Er det ikke, ret som om det var igaar, at han var her hos os . . . i selve denne Vestibule, sund og lykkelig . . . o, hvor lykkelig! Du husker nok den sidste Aften . . . Bellegardes vare hos os . . . vi gik hjem med dem . . . og siden med Rupert ned til Søen . . . Det var Maaneskin — klart Maaneskin . . . det er det ogsaa nu, troer jeg; men det skinner paa den Grav, der gemmer hans mishandlede Levninger!”

„Husk, Cyrilla! hvad Præsten sagde om den Synd, som det er at fremkalde Sorgen hos sig eller hengive sig til den uden Maade.“

„Har jeg da handlet saaledes?“ svarede hun bebrejdende, idet de traadte ind i hendes Værelse. „Har jeg ikke gjort enhver Anstrengelse, der kunde kræves af mig? Hiint Brev, Melanie — hiin skrækkelige Bekjendelse, som vi nys have læst — har knuust mit Hjerte. For mig er der nu ingen Fred uden i Graven, og Gud vil naadelig borttage mig fra en Verden, hvori jeg har voldt og lidt saa meget Ondt.“

Hun satte sig ved Siden af sin Soster, fremtog Ruperts sidste Brev af en Skuffe i sit Skrivebord og vedblev: „Jeg har i den sidste Tid mangen Gang tænkt paa den Aften, da det bares mig for, at jeg saae ham i mit Værelse, og . . .“

„Ja, min kjære Pige; men tal ikke derom nu,“

sagde Melanie med et forfærdet Djeskast og saae hen imod Vinduerne, hvor Gardinerne imidlertid vare trukne saa omhyggeligt for, som Efteraaret krævede, og ingen Maanestraale forvildede sig ind paa de hoesstaaende Stole. „Jeg har tidt ønsket at meddele mig til Dig derom . . . men . . . Morgenen er den bedste Tid . . . Lad os tale derom imorgen. Du vil jo nu gaae til No . . . ikke sandt? . . . og ikke vandre omkring i Dit Bærelse hele Natten, saaledes som jeg har hørt at Du ellers bestandig gjør?“

„Jeg har saa smertelige Drømme, at jeg er angst for at sove,“ svarede Cyrilla med melancholsk Røst. „Den ene Nat efter den anden tykkes det mig, at jeg staaer med Dig paa Balconnen i Erfort og seer hiin skrækkelige Procession drage forbi nedenfor Vinduerne . . . meget . . . meget nærmere, end den var i Virkeligheden. Jeg hører Fodtrin lyde; jeg seer Folkestarens opadvendte, alvorligt forundrede Ansigter; og saa Baaren med den høje, ubevægelige Skikkelse. Sidste Nat blev den dækkende Kappe brat afkastet. Rupert stod op, udstrakte sine Arme mod Balconnen og gav mig Segn til at springe ned til ham . . .“

„Men Du gjorde det ikke — o, jeg haaber, at Du ikke gjorde det!“ udraabte Melanie ivrigt.

„Det var kun en Drøm,“ sagde Cyrilla med et svagt Smil. „Dog, selv i Drømme gøs jeg og

løvede et Djeblik; men da han atter vinkede, drev jeg mig selv med Magt fremad, saae ham hæve sig og møde mig, og et Djeblik efter svævede vi med hinanden i Luften, langt forbi Gyfort."

"Og da vaagnede Du?"

"Ikke førend jeg havde seet en Liggvogn, fulgt af en Vogntog, kjøre ud ad Byens Østerport. Rupert pegede paa den og sagde: „De bringe os til Begraavelserne paa Windhorst, Cyrilla, og sørge over os, som man kun sørger over de Unge."

"Og da?" spurgte Melanie, da hun bemærkede, at hun standsede.

"Det var en Morgendrøm," svarede Cyrilla; „og Lyden af Ilden i min Kaffelovn vakte mig."

"Jeg vilde ønske, sagde Melanie lidt ængsteligt — „jeg vilde ønske," at Du vilde tillade Ursula at sove i Dit Bærelse inat."

"Det har jeg i Sinde, fordi hendes Nærværelse vil tvinge mig til at beherske mine Følelser," svarede Cyrilla; „men Du skal ikke ringe . . . jeg behøver hende ikke i en Time i det Allermindste."

I mange Dage efter var Cyrilla altfor svag til at forlade sit Bærelse, og da hun kom sig noget, fandt man det nødvendigt at omdanne Frokostværelset til en Dagligstue, da hun ikke kunde taale at gaae op ad Trapperne. Conrad vandrede alvorlig og tan-

lesfuld omkring; sjundum tilbød han tvivlende at roe hende ned til Landsbyen eller kjøre hende derned i Ponyvognen; andre Gange bragte han hende mægtige Blomsterbouketter fra Dribuset — thi disse ordnede hun med en Fornøjelse, der var ham aldeles ubegribelig.“

En Morgen, da han kom ind i Bærelset med begge Hænder fulde, saae han hende sidde og tegne. Glad ved, at hun, som han tænkte, vendte tilbage til sine tidligere Sysler, skred han hen imod Bordet; men hans Glæde forsvandt, og Blomsterne faldt ud af hans Haand, da han blev vaer, at hun netop havde fuldendt et svagcoloreret Udkast til en simpel Gravsteen, hvorpaa Ruperts Navn allerede var skrevet tillegemed hendes eget, ved hvilket Sidste der dog var ladet Plads aaben til Datoen. Man hørte et forfærdet Udbrud af ham, og han styrtede pludseligt ud af Bærelset. Herved bevægedes Præsidenten til at rejse sig og gaae hen bag Cyrillas Stol. Hun lænede sig tilbage, holdt Tegningen hen imod ham og sagde: „De besørger jo nok noget Saadant anbragt over eller i Nærheden af Begravelsen paa Windborst; og da vi ere alene, saa lad mig gribe Lejligheden til at sige Dem, at jeg ønsker at gjøre et Testament til Fordeel for Fernanda. De vil uidentvirl ikke negte at bringe den Sag i Orden for mig“

„Paa ingen Maade,“ svarede Præsidenten alvorligt; „thi der er mange Folk, der have oprettet Testamenter, men levet adskillige Aar derefter og saa forandret dem.“

Cyrilla tog intet Hensyn til denne Bemærkning, men vedblev: „Melanie har naturligtviis fortalt Dem, at jeg har skrevet til Fernanda og bedt hende komme hertil. Hvor snart troer De at vi kunne vente hende?“

„Om otte til fjorten Dage,“ svarede han.

„Til den Tid,“ sagde hun halvt spørgende, „kjende vi Udfaldet af denne ulykkelige Rets sag.“

„Maastee . . . Kjendelsen i første Instans var saa streng, at Sagen er bleven indanket for en højere Domstol. Den ene af de Anklagede ønskede ikke dette; men jeg opfordrede hans Defensor til at gjøre de fornødne Skridt, uden at spørge ham.“

„De har Ret — fuldkommen Ret,“ sagde Cyrilla med saa sagte Røst, at Melanie, som nylig var kommen ind i Værelset, ikke kunde høre det; men hun saae, at Præsidenten laa paa Knæ ved Siden af hendes Søster og een for een opsamlede de Blomster, Conrad havde ladet falde rundt om paa Gulvteppet; og idet han lagde dem ved Siden af den hændende Pige, faldt de store Taarer, der i nogen Tid havde

formørket hans klare, graae Øjne, langsomt ned paa dem.

Cyrilla lagde ikke Mærke hertil. Hun begyndte at ordne Blomsterne i et Glas Band og sagde venligt: „Tak, kjære Vilhelm — det er rart af Dem.“

Slutning.

Efter at have tilendebragt sin uforbeholdne Selvanklage, negtede Zorndorff at give flere Oplysninger og afventede i stolt Tavshed den Kjendelse, som han vidste vilde blive afsagt af hans Dommere. Da han havde vægret sig ved at indanke sin Sag for en højere Domstol og ikke vidste, at hans Sagfører havde gjort dette for ham, var han neppe forberedt paa en saa mild Dom, som følgende, for sit eget Bedkommende:

Edouard, Greve af Zorndorff, tyve Mars — Victor, Greve af Lindesmar, otte Mars — og Lieutenant von Klemmhein tre Mars Fængsel — Sidstnævnte, salva sama, i B — Fæstning. Capitain Stauffen frifindes for al Tiltale, og skal det være ham uformeent at vende tilbage til sine Tjenesteplichter.

Zorndorff bemærkede roligt, at han havde fortjent Døden og ønskede, at han ved at lide denne Straf kunde befrie dem, der udelukkende vare vildledte ved hans Skyld.

Cyrilla overlevede ikke denne Doms Publication. Fernandas Komme tjente vel til at vække hende op

af hendes fløve Sindstilstand, ja gav hende endog Styrke nok til at føre flere lange Samtaler med sin Søster; men snart svigtede hendes Kraft atter under Anfald af en snigende Feber, som de tilkaldte Læger ikke vare istand til at fjerne ved nogensombest Midler. Hun udaandede sit sidste Suk omgiven af sørgende Venner, der begjærligt lyttede til og længe mindedes de Ord, hvori hun udtalte sin faste Tro, og sit Haab om en glad Gjenforening med dem, hun elskede, i en anden og bedre Verden.

Bed en af de sære Hændelser, der ere saa almindelige her i Livet, traf Sorndorff og Lindesmar den Dag, da de bleve førte fra Erfort til deres Bestemmelsessted, det lange Bogntog, som til den første Landsby paa Vejen til Windhorst ledsagede den Liggvogn, der gjemte Ruperts og Cyrillas jordiske Levninger. Skridt for Skridt fulgte den velbevogtede Vogn efter Liggtoget, og i den sadde de Sørgende, der sørgede dybest og med mindst Haab af dem alle, højende deres Hoveder i tabs Sjælekamp. Da man omsider gjorde en Standning og lod dem kjøre forbi, viste et eneste stjaalent Djekast dem det Liggkæde, der skjulte begge deres Dffres Kistier.

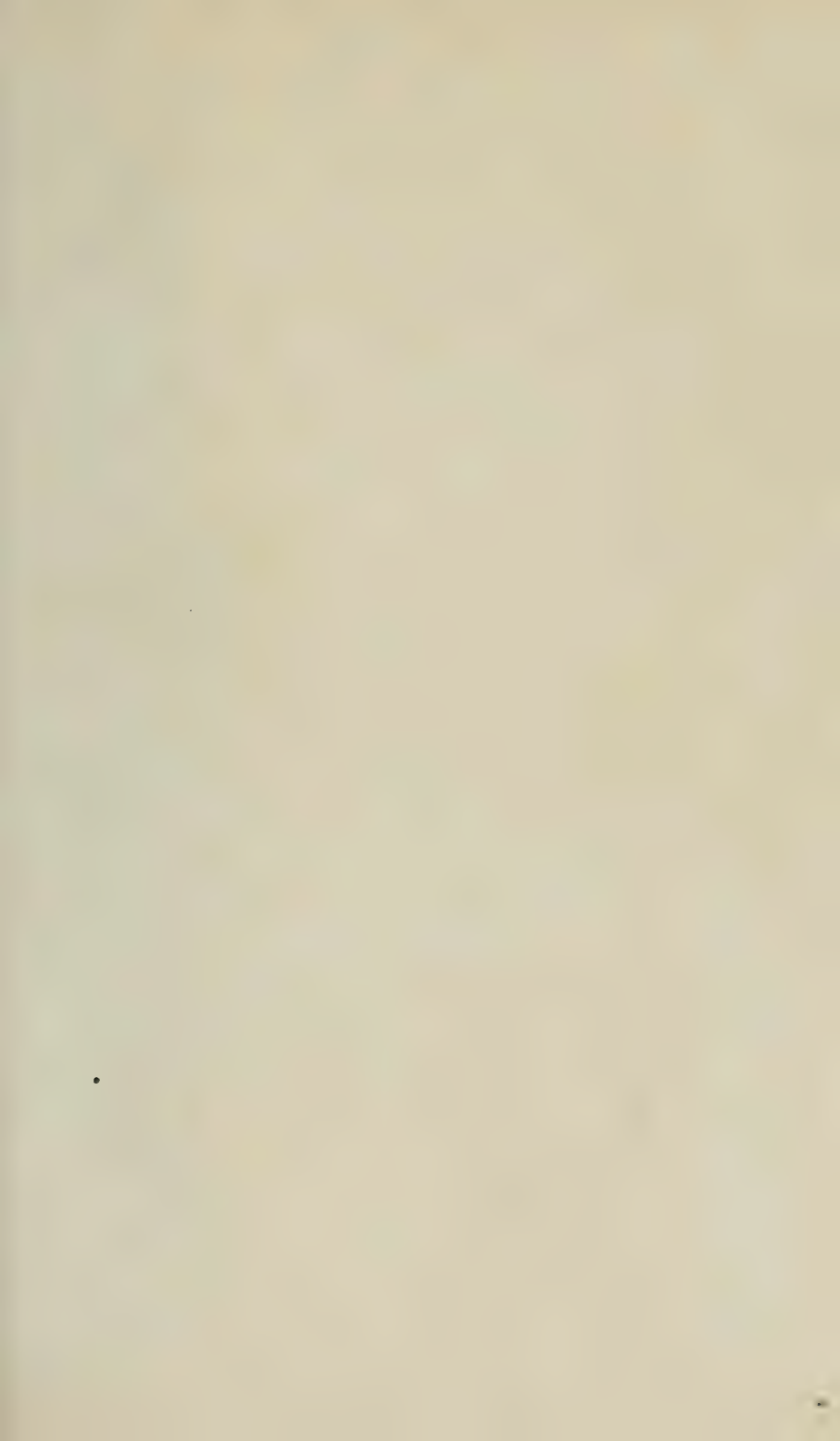
Ende paa Bærket.

Til Læserne.

Et Par Steder i Begyndelsen af denne Bog staaer der „Nir-la-Chapelle“ og „Nir“ istedetfor Aachen. De Trykfejl, den maatte indeholde, bedes undskyldte; Omstændighederne have været en god Correctur imod.

Oversætteren.

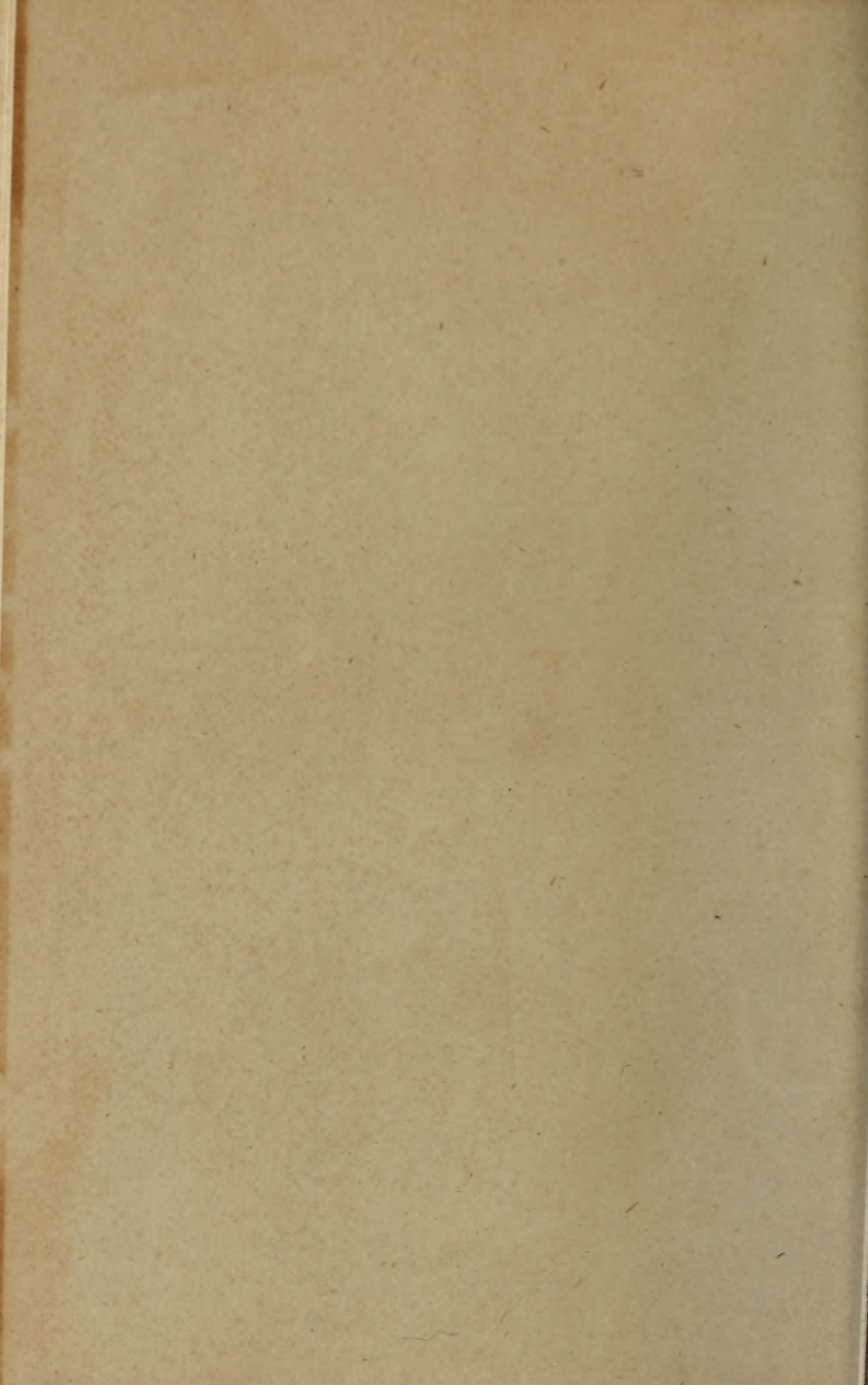

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF
PR
0041516
vol. 3.

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 04 02 06 006 1